LOVE STORY
Susan Kyle
După miezul nopții

Susan Kyle

După miezul nopţii

RAO Internaţional Publishing Company

RAO Internaţional Publishing Company S.A.
P.O. Box 37–198 Bucureşti, ROMANIA

Susan Kyle
After Midnight
Copyright © Susan Kyle, 1993
All rights reserved

Traducere din limba engleză
AZALEEA BÂLTÂC
BOGDAN ŞTEFĂNESCU

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO Internaţional Publishing Company S.A
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Martie 1995

ISBN 973–9164–67–6

Capitolul 1

Seabrook Island era de multă vreme proprietatea comună a multora dintre cele mai vechi şi mai

prospere familii din Charleston. Fericiţii proprietari ai acestei frumoase şi selecte insule beneficiau, între altele, de un port de agrement, două terenuri de golf şi un club particular. Dar, mai ales, ei îşi găseau un refugiu aici, departe de ritmul nebunesc al oraşului din apropiere şi al staţiunilor turistice locale.

Deşi Nicole Seymour nu era milionară, numele de Seymour îi asigura intrarea în mediul plajelor particulare şi, într-un fel, pacea şi liniştea astfel câştigate făceau mai mult decât toată averea pe care familia Seymour o avusese până atunci. Epuizată de eforturile depuse pentru Festivalul Spoleto şi de organizarea galei de strângere a fondurilor de finanţare a campaniei pentru realegerea fratelui ei, Nikki nu dorea decât să se bucure de câteva după-amieze leneşe la soare.

Înalt şi delicat, corpul ei egala în senzualitate ochii de un verde pur şi curbura fermecător arcuită a buzelor.

Vrăjit, un comentator modern remarcase odată că ea scânteiază când e fericită şi că, în ciuda staturii ei, are temperamentul ştrengăresc al unui spiriduş.

De altfel, cu părul negru şi des care îi încadra ovalul gingaş al feţei, chiar semăna cu un spiriduş. Dincolo de acest chip frumos, se aflau o minte ageră şi o reputaţie impecabilă. Cu toate că ceilalţi o considerau prea prudentă şi neîncrezătoare, Nikki ştia că tocmai prin aceste calităţi reuşea să fie o apreciată amfitrioană şi parteneră a fratelui ei burlac, în obligaţiile lui politice. Clayton era la fel

de ambiţios ca defunctul lor tată, iar Nikki jucase un rol important în succesul fiecăruia dintre ei.

Vremea era neobişnuit de răcoroasă pentru începutul lunii iunie, dar Nikki gusta tihna unei după-amieze la soare. Inspira cu nesaţ aerul cu miros de mare şi sânii ei delicaţi se înălţau şi coborau uşor în ritmul respiraţiei. Protejându-şi ochii cu palma, urmărea sclipirea argintie a unui hidroavion care ateriza în apropierea casei ei, nu departe de fosta proprietate a familiei Settles. Nikki aflase că un petrolist din Houston cumpărase proprietatea pentru că se afla în vecinătatea fabricii de automobile pe care el o achiziţionase recent. Nimeni nu ştia multe despre Kane Lombard, dar Nikki îi observase iahtul pe o rampă în port şi citise despre moartea violentă a soţiei şi fiului său în Liban, cu puţin timp în urmă. Spre deosebire de clanul Seymour din Charleston, clanul Lombard din Houston şi New York mai avea încă bani – aceşti bani fiind la originea sângeroasei tragedii.

În timp ce zgomotul se stingea, Nikki se lăsă purtată pe aripile somnului. Când se trezi, soarele mai coborâse, deşi era încă suficient de fierbinte pentru a-i arde pielea. Întinzându-şi alene trupul, ea se ridică şi, în vreme ce îşi strecura o rochie albă şi fină peste costumul de baie verde cu auriu, privirea îi fu atrasă către malul apei. Se îndreptă spre balustradă să cerceteze oceanul. Ceva negru se întrezărea în valurile izbite de ţărm. Se aplecă peste balcon să vadă mai bine. Era un cap. Un cap de om!

Fără să se mai gândească ce face, se năpusti pe scări şi apoi, în fugă, parcurse plaja. În adolescenţă urmase cursuri de prim-ajutor. Ştia că nu e timp de pierdut. Inima i se zbătea nebuneşte în timp ce se apropia de plajă.

Aruncându-se în valurile înspumate, simţi atingerea apei care îi învăluia gambele şi marginile rochiei; văzu că trupul izbit de valuri era al unui bărbat. Era masiv, musculos şi foarte înalt, cu pielea bronzată şi cu părul foarte negru. N-ar fi reuşit niciodată să îl scoată la mal de una singură. Însă observă că, din fericire, nu-şi pierduse cunoştinţa. Aplecându-se asupra-i, îi simţi muşchii puternici ai braţelor contractându-se, în încercarea de a se târî afară din apă. O tuse violentă îi scutură trupul.

Îl ajută să iasă din valuri şi apoi se opri să-şi recapete suflul urmărindu-l în tot acest timp să vadă dacă are probleme respiratorii. Gâfâia îngrozitor, dar ritmul respiraţiei era totuşi constant. Ceva străluci în nisip, chiar sub el. Ea se aplecă şi-i ridică ceasul pe care, fără să se uite la el, îl strecură în buzunarul rochiei.

— Uşurel, îi spuse cu blândeţe, ajutându-l să se ridice în capul oaselor. Ce s-a întâmplat?

— Lovit… capul… cred… Tusea îl zgudui din nou. O, Doamne!

Îi era foarte rău. Trupul i se chirci şi vomită mai mult de trei litri de apă de mare. Ea îi vorbea încet, pe un ton liniştitor, şi îi lua pulsul. Era rapid şi respiraţia îi devenise deja regulată. După încă un minut se întinse pe spate şi Nikki se aplecă

deasupra lui să-l examineze cu atenţie. Fruntea îi era brăzdată de o tăietură adâncă ce părea să necesite îngrijire imediată. Cu degete de profesionist, ea îi examină rana care se pierdea în părul des şi negru.

— Deschideţi ochii, vă rog!

El îi deschise şi ea îi întâlni privirea cu un şoc de plăcere. Erau de un brun atât de închis, încât păreau negri. Era greu de stabilit mărimea pupilelor, aşa că îi prinse obrazul în palme şi îi întoarse faţa către soare. Nu zărea niciun fel de diferenţă pe care ea, ca profan, să o poată distinge. Avea nevoie de un medic pentru un diagnostic exact, deşi era aproape convinsă că greaţa îi fusese produsă de o comoţie uşoară.

Atingerea feţei lui şi ochii pătrunzători o tulburau. Îşi retrase mâinile cu iuţeală şi se dădu înapoi.

— Credeţi că vă descurcaţi singur până chem o ambulanţă?

— Nu vreau ambulanţă… zise el cu hotărâre.

Tuşi şi reuşi să se ridice din nou, crispat de durere. Îşi duse mâna la cap gemând:

— Doamne, ce durere! M-am lovit la cap. Asta îmi amintesc. Sprâncenele lui groase se uniră. Ciudat, nu-mi amintesc nimic altceva decât că era să mă înec dacă n-ajungeam la ţărm. Nici nu mai ştiu cum mă cheamă!

Nikki rămase nemişcată. Era o minune că nu se înecase în starea în care se afla. S-ar fi putut întâmpla foarte uşor să fie dus de un curent neprielnic în larg.

— Crezi că poţi să mergi? îl întrebă hotărându-se brusc.

Dacă refuza ambulanţa putea măcar să-i cheme un medic. Chad Holman era un vechi prieten al familiei şi era internist. Ar fi venit dacă îl chema; locuia la câţiva paşi mai încolo pe plajă.

— Cred că da…

Îşi păstra echilibrul cu mare greutate. Asta o puse pe gânduri.

— Să mergem atunci, spuse. O să te duc până acasă.

El o privi adânc în ochi şi ea îşi simţi întreg trupul cutremurându-se. Îi părea foarte cunoscut. Nu ştia de unde, dar i se părea că îl cunoaşte. Poate că îl văzuse la Festivalul Spoleto.

— Nu se poate să fi venit de departe, spuse el.

— Da, mi se pare logic. După ce o să te odihneşti, probabil că-ţi vei aminti cine eşti. Cred că e normal să ai o amnezie temporară în urma unei lovituri la cap.

— Eşti cumva soră medicală?

— De ce nu medic?

— De ce nu soră medicală? îi întoarse el întrebarea, provocarea plutind în tonul şi ochii lui întunecaţi.

Ea se prefăcu încântată.

— Mie mi se pare că, oricum, ai să fii un pacient problemă. Hai să te ajut. Ah, de-am avea acum o roabă, suspină sub greutatea braţului său.

— Dacă te pregăteşti să faci comedie să nu cumva să renunţi la slujba pe care o ai, spuse el cu greutate.

Vocea lui gravă era amuzată, în ciuda durerii chinuitoare. Se poticni pentru o clipă şi îşi înăbuşi o înjurătură. Se vedea că nu e obişnuit să fie vulnerabil, nu se plângea deloc. Ea îl plăcea deja şi murea de nerăbdare să afle cine e.

Nu era un vecin, cel puţin niciunul dintre cei pe care îi văzuse. Purta un costum de baie costisitor şi părea prea în vârstă pentru a fi student. Firele argintii din părul lui negru îi spuneau că se apropia de patruzeci de ani, oricum părea mai bătrân decât Clayton.

Îşi strecură mâna în jurul spatelui său şi-şi simţi degetele cuprinse de furnicături. Pielea lui catifelată era de un bronz măsliniu şi sub ea muşchii se ghiceau fremătând. Privirea îi căzu fără să vrea pe pieptul lat acoperit de o cantitate incredibilă de păr negru, cârlionţat, ce se îngusta dinspre claviculă în jos, pierzându-se în slipul alb, uşor alunecat peste şoldurile înguste.

De multă vreme Nikki nu se mai simţise atrasă de un bărbat, şi totuşi nu-şi putea dezlipi privirea de corpul aproape gol al acestui străin. În mod ciudat, îi părea cunoscut.

Greutatea lui îi apăsa umărul şi era nevoie să-l ţină de mână ca să-şi păstreze echilibrul. Deşi era o mână mare şi nicidecum delicată, unghiile ovale erau deosebit de îngrijite. N-avea nicio altă podoabă, cu excepţia ceasului pe care ea şi-l strecurase în buzunar.

— Încetişor, spuse ea cu blândeţe.

— Sunt convins că în mod normal pot să merg singur, o asigură el în glumă.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, îi răspunse ea. Acum păşeşte fără grabă. Eşti rănit, asta-i tot. Sigur ţi-e afectat echilibrul.

— Eşti convinsă că nu te cheamă Florence? Sau poate Pollyanna.

— Nu te comporţi prea drăguţ pentru cineva tocmai scuipat afară de ocean. Trebuie că i-ai lăsat un gust tare neplăcut.

El nu zâmbi, însă Nikki era convinsă că se stăpânise să nu râdă.

— Poate că da.

— Simţi cumva oboseală sau greaţă? insistă ea.

— Doar ameţeală.

Ea clătină din cap, mintea analizându-i repede toate posibilităţile.

— De fapt eşti soră medicală sau nu? întrebă brusc.

— Nu tocmai. Am urmat însă nişte cursuri de prim-ajutor şi, adăugă ea clipind ştrengăreşte, am ceva experienţă când e vorba de balene eşuate. Apropo…

— Opreşte-te aici cât încă eşti în avantaj, o sfătui el. Doamne, ce durere de cap! zise gemând şi ducându-și mâna liberă la cap.

Cu fiecare clipă, Nikki devenea din ce în ce mai neliniştită. Rănile la cap puteau fi periculoase şi experienţa nu-i permitea să aprecieze cazul.

El îşi coborî privirea şi-i observă neliniştea. Se încruntă şi mai tare.

— N-am de gând să mă prăbuşesc mort pe plajă, mormăi. Întotdeauna ţi se citeşte pe faţă atât de uşor?

— De fapt, mi s-a spus că am o faţă de sfinx, spuse ea fără să se gândească.

Îşi ridică privirea spre ochii lui întunecaţi şi se surprinse contemplându-i.

— Ai ochi verzi, Florence Nightingale[1], o tachină el. Ochi verzi de pisică.

— Şi zgârii tot ca o pisică, aşa că ai grijă, răspunse ea semeţindu-se fără convingere.

— Punct marcat.

Braţul lui îi eliberă gâtul şi reuşi să facă ultimii paşi până pe verandă cu propriile puteri. Se opri ţinându-şi capul în mâini şi respiră rar câteva momente. După ce se odihni suficient, ea îl ajută să intre în casă.

— Ştiu îndeajuns de bine să acord primul ajutor ca să-ţi pot bandaja capul, îi comunică ea cu vioiciune. Îl ajută să se aşeze pe un scaun în bucătărie. Dar în primul rând am să îl sun pe Chad. E un prieten de-al nostru, adăugă ea fără să aducă vorba de Clayton.

— Ai de gând să mă expui şi altora? se posomorî el.

— Să ştii că e o idee. Te prezint drept sirenoi şi vând bilete la intrare.

Pe dinafară zâmbea, dar gândurile i se derulau cu repeziciune. Rănile la cap erau periculoase şi el fusese într-o stare foarte confuză. Era nevoie de consultul unui specialist şi asta cât mai repede. Chad este medic, chiar unul foarte bun.

1 Florence Nightingale (1820–1910), întemeietoarea corpului de surori medicale din Anglia, primul de acest fel din lume, care a primit botezul focului în timpul războiului din Crimeea (1854–1856) (n.tr.).

Ridică receptorul. Rezolvarea problemelor era specialitatea ei.

El o urmărea cu ochii mijiţi. Siguranţa ei îl uimea şi nu se putu abţine să nu arunce pe furiş încă o privire.

Nikki simţi privirea, dar i-o înfruntă fără să-şi întoarcă faţa. Nu roşi şi nici nu se eschivă. De când divorţase de Miles, n-o prea interesau bărbaţii şi, dacă uneori o mai cuprindea tristeţea pentru cele întâmplate, nu lăsa trecutul să se amestece în viaţa ei.

— Alo? răspunse o voce surprinsă dar cu un timbru plăcut.

— Chad! Doamne, ce bine că eşti acasă! N-ai putea să dai o fugă până aici pentru câteva clipe? E la mine cineva care era cât pe ce să se înece, e rănit la cap şi probabil că a suferit o comoţie.

Îi descrise starea în care se afla străinul când îl descoperise şi ce îngrijiri îi dăduse până atunci.

— În cinci minute sunt la tine. Cum se simte acum: dureri de cap, stare de vomă, pupile inegale, tulburări mentale...?

Nikki transmise întrebările străinului.

El îşi plecă fruntea încruntându-se.

— Mă doare capul. Mi-e puţin greaţă, dar nu foarte tare.

Ea îi privi ochii, dar nici acum nu putu să se pronunţe dacă pupilele îi erau sau nu inegale. Vedea un singur lucru, că erau atât de întunecaţi, încât păreau negri. Şi de câte ori îi privea simţea un gol în stomac.

— Nu pot să-ţi spun dacă sunt inegale pentru că

ochii sunt foarte închişi la culoare, îi răspunse lui Chad. Îl doare capul şi îi e puţin greaţă. Are mereu de făcut câte o observaţie sarcastică, adăugă zâmbindu-i, aşa că presupun că poţi să-l consideri lucid. Nu sunt simptome care să indice o stare de șoc.

— Asta e bine. Pune-i o compresă rece pe rană şi să stea liniştit. La revedere, spuse închizând telefonul.

Nikki aduse trusa de prim ajutor şi-i bandajă cu îndemânare fruntea. Avea o piele foarte bronzată şi, când îl rugase să-i ţină bandajul ca să-l poată lega, degetele lor se întâlniseră pentru o clipă. Are nişte degete bătătorite, observă ea. În mod sigur nu aparţineau cuiva care lucrează într-un birou. Dar nici ale unui muncitor nu erau.

— O să te faci bine, îl linişti după ce terminase.

— Bineînţeles. Sunt sigur că în mod normal sunt un individ foarte rezistent. Îşi rezemase coatele pe masa curată din bucătărie ţinându-şi capul în palme. Îţi petreci cumva viaţa salvând străinii care-ţi eşuează pe plajă?

— De fapt, tu eşti primul, replică ea. Dar dacă ar fi să mă iau după dimensiunile tale, mâine mă aştept la un transatlantic.

— Ha, ha, râse el ostentativ.

— Ce-ai zice de o ceaşcă de cafea aromată şi înviorătoare? îl întrebă ridicându-se s-o prepare.

— Cafeaua produce cancer, o încurajă el. Cred că am citit asta undeva chiar înainte să-mi cumpăr încă o cutie.

Îi zâmbi cu gura până la urechi în timp ce se

agita să umple filtrul de cafea.

— Ştiu din sursă sigură că mai toate lucrurile din ziua de azi sunt mortale.

— Locuieşti de mult aici? o întrebă el cu aerul că vrea să converseze.

— Sunt câţiva ani buni de când avem casa asta.

El rămase tăcut pentru câteva clipe, apoi urmă:

— Avem?

— Eu şi cel care locuieşte aici, se eschivă ea. Nu era înţelept ca un om cu totul străin să ştie că e o femeie singură şi independentă. El vine de obicei pe aici vineri seara, minţi.

Era vineri, dar el nu păru să-şi dea seama. Poate că nu ştia ce zi e.

— Azi e vineri, adăugă pentru orice eventualitate. Prietenul meu e foarte drăguţ, o să-ţi placă. Îi aruncă o privire peste umăr. Îţi mai e greaţă? Ori somn?

— N-am făcut comoţie, spuse el apăsat. Nu ştiu cum, dar cred că aş recunoaşte simptomele. Cred că am făcut o dată, mai demult.

Observă că privirea lui se oprise pe ferestrele care tocmai fuseseră reparate.

— Uraganul Hugo ne-a făcut o vizită, dar la noi a fost o nimica toată faţă de cât au avut de suferit cei din Charleston. N-am terminat încă reparaţiile. Nu-i spuse cât de greu a fost să facă rost de bani. Chiar şi cu salariul lui Clayton, abia au putut să facă faţă.

Se cocoţă pe unul din scaunele de la bar, descoperindu-şi picioarele lungi şi goale. Când observă că el le privea cu insistenţă, îşi luă un aer

sever.

El îi prinse privirea şi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Sunt absolut sigur că nu-mi plac femeile cu ochi verzi, o linişti.

Se aşeză din nou pe scaun cu un oftat adânc. Cu o mişcare leneşă a mâinii îşi mângâia părul des de pe piept. Era de o virilitate agresivă şi asta o tulbura. Nu putea să-şi ascundă nervozitatea.

— Aş putea să-ţi caut ceva de îmbrăcat, dacă doreşti, spuse după un minut.

— Ar fi foarte bine. Prietenul tău îşi mai lasă câte ceva pe aici, presupun.

Ea coborî uşurel de pe scaun.

— Cămaşa s-ar putea să-ţi fie cam strâmtă, dar sunt nişte pantaloni cu elastic în talie care probabil că-ţi vor fi buni. Mă întorc imediat.

Se repezi în dormitorul lui Clayton şi luă cea mai mare cămaşă pe care o avea. Mai alese şi o pereche de pantaloni de golf care fuseseră ai tatălui ei şi de care nu o lăsase inima să se despartă. Îi luă şi pe aceştia.

Se întoarse cu hainele pentru musafir.

— La baie se ajunge pe acolo, îi arătă făcându-i semn cu capul înspre hol. A treia uşă la dreapta. Ai să găseşti acolo aparat de ras, săpun şi prosoape dacă vrei să te speli. Ţi-e foame?

— Cred că nu te-aș refuza.

— O să pregătesc totul şi vei putea mânca după ce te examinează Chad.

El se ridică în picioare foarte încet şi ezită o clipă în timp ce se răsucea spre ieşire. Lui Nikki i se păru imens şi ameninţător.

— Nu-mi amintesc nimic. Dar, dacă te ajută cu ceva, să ştii că nu sunt un monstru. Sunt absolut sigur.

— Mă ajută, zâmbi ea.

— Sunt convins că nu-mi stă în fire să cer ajutor străinilor, adăugă el.

— Foarte bine. Mie nu-mi stă în fire să ofer ajutor străinilor. Bineînţeles că există un început…

— …în toate, completă el.

Îşi făcu un duş şi se rase, după care îmbrăcă hainele şi se întoarse în bucătărie.

Era încă desculţ, dar pantalonii îi erau buni. Cămaşa lăsa să se vadă o musculatură care nu era în mod evident rezultatul unui îndelungat sedentarism. Arăta ca un atlet în formă. Nikki trebuia să facă eforturi ca să nu rămână cu ochii pironiţi asupra lui.

Tocmai se întorsese din baie şi se aşezase pe un scaun când se auzi zgomotul unei maşini.

Chad era un burlac trecut de patruzeci şi cinci de ani, înalt şi în formă, pe cale să devină om la casa lui. El şi Nikki erau amici de multă vreme.

— Cine-i pacientul, tu sau tipul din bucătărie? întrebă, privind peste umărul ei la silueta îndepărtată a individului care-şi sorbea cafeaua. Tu arăţi mai rău decât el.

— Tocmai am scăpat de pneumonie, spuse ea.

— Ştiu asta şi încearcă să te menajezi. Cel puţin încearcă să nu te expui la frig, îi replică ferm. Hai să-ţi vedem pacientul.

Se prezentă străinului, strângându-i mâna, şi apoi intră în rolul de profesionist politicos şi

competent. Descoperi ceea ce Nikki nu reuşise: o mică diferenţă în dilatarea pupilelor.

— Comoţie uşoară, zise Chad după un minut, punând stetoscopul înapoi în geanta neagră. Cred că amnezia va trece în câteva ore. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Cât despre rana de la cap, aş vrea să-ţi faci o radiografie. O să aranjăm internarea pentru noaptea asta…

— Nu mă duc la spital, nici pentru radiografie, nici pentru altceva, spuse el liniştit, dar vocea îi devenise brusc autoritară. Părea un om obişnuit să dea ordine.

Chad ezită. Fluieră încetişor cu un aer îngrijorat.

— Ştii cât de periculoasă poate să fie o comoţie?

— S-ar putea să mor. Dar nu cred că o să se întâmple.

— Nu pot să mă opun, îi spuse Chad lui Nikki. Dacă nu vrea să meargă la spital, trebuie să fie trezit din două în două ore în noaptea asta. Poate să rămână aici ca să-i urmăreşti tu starea?

Ochii întunecaţi ai străinului se îngustară.

— Discută cu mine. Eu sunt cel care are comoţie.

— Da, dar ea îşi va asuma întreaga răspundere, murmură Chad sec. Eşti sigură că vrei s-o faci, Nikki?

Ea îşi strânse buzele privindu-l pe bărbatul nervos de la masă.

— Sunt sigură, spuse.

Străinul îşi înălţă o sprânceană. Ea îi zâmbi cu gura până la urechi.

— E în regulă, spuse Chad. Îl las în grija ta. Scoase nişte cutii din geanta lui neagră şi i le dădu

lui Nikki. Dacă nu apar probleme în cursul nopţii, mâine dimineaţă poate să ia o tabletă. Şi dă-i să bea lichide diseară. Urmăreşte dacă îi e greaţă sau dacă îşi pierde cunoştinţa. În ambele cazuri cheamă ambulanţa, la primul semn, apoi sună-mă pe mine.

— Mulţumesc, spuse scurt străinul.

Chad îi zâmbi:

— Nicio problemă. Am învăţat-o pe Nikki tot ce trebuie în privinţa primului ajutor. Eşti pe mâini bune. Dacă amnezia asta nu trece până mâine, probabil că va trebui să consulţi un medic. Dacă nu vrei să fiu eu acela, spitalul dispune de câţiva medici buni.

— Aşa voi face. Nota de plată…?

— Mai întâi pune-ţi din nou creierul în funcţiune şi abia pe urmă gândeşte-te la bani, spuse Chad râzând. Asta e fapta mea bună pe ziua de azi. În copilărie am fost cercetaş.

— Nici nu ne îndoim, îl tachină Nikki în glumă. În orice caz, o să pun o vorbă bună ca să primeşti o insignă.

— Mersi. Nu-i nevoie să mă conduci. Sper să fie bine, adăugă.

După ce închise uşa din faţă, Nikki se întoarse la musafirul ce trebuia dădăcit.

— Îţi faci griji în privinţa memoriei, nu-i aşa? îl întrebă ea direct. Îţi vei reveni.

O urmărea încruntat în timp ce ea îşi făcea de lucru cu vasele şi cratiţele prin bucătărie.

— Sper că da. Îmi dau seama în ce situaţie te pun. Trebuie să am rude, prieteni…

— Astăzi mă ai pe mine. Din fericire pentru tine, nu am nimic de făcut şi mă plictisesc de moarte. Îţi pregătesc o omletă şi, după ce mănânci şi-ţi bei cafeaua, te duci la culcare. Arăţi groaznic.

— Şi tu, îi răspunse descoperind cearcănele întunecate din jurul ochilor ei. Din ce cauză?

— Am avut o pneumonie infecţioasă foarte gravă. Mi-am revenit, însă mai trebuie să treacă mult timp să mă pun bine pe picioare. Interesant, se amuză. N-am mai avut pneumonie de când m-am căsătorit prima oară…

Se opri brusc, amintindu-şi de acea întâmplare şi de cauzele care o provocaseră. Trebuia să fie mai precaută. N-avea niciun rost să dezvăluie unui străin un posibil subiect de bârfă.

— Eşti căsătorită? întrebă el deodată. Cel cu care împarţi căsuţa este soţul tău?

— Sunt divorţată, spuse fixându-l cu o privire de gheaţă. Şi nu discut despre fostul meu soţ. Niciodată.

El nu-i răspunse. O urmări cu un proaspăt interes în timp ce, întoarsă cu spatele, ea pregătea omleta. Nu-i mai puse nicio întrebare. Dar ar fi vrut să ştie mai mult despre ea.

— Cum bei cafeaua? întrebă Nikki în timp ce o turna în ceştile albe de porţelan masiv pe care le aşează apoi pe faţa de masă imaculată.

— Cred că-mi place cu frişcă.

— Aş fi zis că eşti genul de om care nu pune nimic în cafea, murmură ea amuzată.

— De ce?

— Nu ştiu. Îmi pari neobişnuit de familiar, ca şi

când te-aş cunoaşte. Dar ştiu că nu ne-am vorbit niciodată, spuse ea încet.

El înălţă uşor din umeri:

— Poate că am o figură comună.

Sprâncenele ei se arcuiră:

— Cine, tu?!

Îi răspunse cu un surâs:

— Mulţumesc.

Începu să-şi soarbă cafeaua înainte ca ea să apuce să-i pună ceva în ea. Era reuşită.

— Foarte bună, zise. Exact cât trebuie de tare.

— Mă pricep la cafea. E singura mea realizare, cu excepţia omletelor.

— Ce mănâncă atunci bietul tău prieten?

— De obicei mănâncă la restaurant sau la vreun expres, oricum nu stă prea mult pe acasă.

— Cu ce se ocupă?

„Ai grijă!” se gândi ea.

— Lucrează în domeniul energetic, ceea ce de fapt era adevărat. Făcea parte din Comitetul pentru Energie şi Comerţ.

— O, lucrează la o centrală electrică?

— Nu chiar, se eschivă ea încercând să ascundă cât de amuzată era la gândul puterii pe care o avea respectivul comitet la nivel naţional.

— Şi tu cu ce ocupi?

— *Moi?* râse ea. Păi, eu sculptez.

— Ce sculptezi?

— Oameni.

El făcu cu privirea un tur al camerei, dar singurele obiecte de artă detectabile erau vreo două gravuri pe perete.

— Îmi vând lucrările direct din galerii, îi explică ea.

El se hotărî să se abţină de la orice comentariu în privinţa explicaţiei ei venite la fix. Casa arăta ca o magazie de vechituri şi cu siguranţă îşi dădea şi ea seama de asta. În mod evident, nu prea avea bani şi trăia cu cineva şi mai scăpătat decât ea. Înţelese că nu trebuie să o creadă pe cuvânt, fără să ştie de ce.

— Ai vreo sculptură de-a ta pe aici?

— Cred că am două busturi. Ţi le arăt mai târziu, dacă vrei.

El gustă din omleta pusă în faţa lui. Era o reţetă spaniolă, cu ardei, ceapă şi salsa.

— Omleta asta e foarte bună!

— Mersi.

Se uită la faţa lui. Era palidă şi numai cu mari eforturi reuşea să-şi ţină ochii deschişi.

— Ți-e somn.

— Da. Nu-mi dau seama de unde ştiu, dar sunt convins că n-am prea dormit bine în ultimul timp.

— Din cauza unei femei? întrebă ea ca o expertă.

El se încruntă.

— Nu ştiu. Probabil.

Îşi înălţă privirea.

— Nu pot să rămân aici.

— Unde vrei să pleci? îl aduse ea cu picioarele pe pământ. Nu te poţi plimba pe plajă toată noaptea. Te vor aresta cei de la serviciul de pază crezând că eşti un vagabond. Îţi aminteşti unde stai?

— Nici măcar nu-mi amintesc cum mă cheamă, recunoscu stânjenit. Nici nu-ţi poţi imagina câtă

nesiguranţă îţi dă asta.

— Poate că într-un fel pot.

Îi zâmbi.

— Termină de mâncat, îi spuse cu o mişcare a capului, şi apoi îţi voi arăta camera de oaspeţi.

Nu realizase cât era de obosit până când, după ce îşi terminase excelenta omletă şi îşi băuse cafeaua, ea îl conduse în dormitorul pentru oaspeţi, o încăpere drăguţă şi confortabilă. Cearşafurile curate lăsau să se vadă o plapumă superbă ce te îmbia să te înveleşti în ea.

— Ţi-am pus costumul de baie în uscător când mâncai omleta. Îmi pare rău, dar nu am nicio pijama pe măsura ta.

— Nicio problemă, o să dorm în slip, îi răspunse.

Privi în jur în vreme ce ea era plecată să-i aducă slipul. Ferestrele erau acoperite cu draperii, mobila era veche şi de bun gust, cu un pat cu tăblii.

Ea se înapoie un minut mai târziu. Îi întinse slipul zâmbind.

— Mă întorc să văd cum îţi merge, peste vreo două ore, zise ea. Mai ai nevoie de ceva?

El clătină din cap.

— Îţi mulţumesc, îi spuse cu sinceritate. Nu-mi amintesc nimic, dar sunt absolut sigur că nu violez femei şi nici maniac nu sunt.

— Sunt încântată să aflu, spuse ea prefăcându-se serioasă. N-aş vrea să fiu subiectul unui film de acţiune.

El izbucni în râs. Îi făcea plăcere râsul lui, plin şi pătrunzător.

Semăna foarte tare cu fostul ei soţ când râdea.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi, doar pentru o clipă, zbuciumul ei interior răzbătu la suprafaţă.

— Ciripeşte dacă te simţi rău, îi spuse încrucişându-şi braţele pe piept, în timp ce se retrăgea spre uşă.

— Sigur că da.

O privi pe sub pleoape, în vreme ce ieşea, convins că în spatele măştii ei de spiriduş ascundea coşmaruri. Se întrebă de ce.

Exact două ore mai târziu, Nikki deschise uşa dormitorului de oaspeţi şi se opri în prag, privindu-l. Se dezvelise în somn şi se întinsese pe tot patul într-o totală uitare de sine.

Părul nu-l făcea dizgraţios şi mai ales cel care îi împodobea pieptul, în cârlionţi deşi şi întunecaţi, devenind apoi o fâşie îngustă care îi străbătea trupul şi se pierdea dincolo de marginea minusculului slip de baie. Picioarele lui erau puternice şi musculoase, foarte bronzate şi acoperite de aceeaşi cantitate de păr ca şi braţele bine proporţionate.

Dezbrăcat, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Îi privea trupul şi se gândea, cu un fior de plăcere, cum s-ar simţi să stea dezbrăcată în braţele lui.

Se îndreptă sprintenă către pat şi îl scutură uşurel.

Deschise ochii fără să vadă nimic.

— Christy, făcu el.

Exista deci o femeie în viaţa lui. N-o surprindea deloc. Dar, foarte ciudat, se simţea dezamăgită.

— Cum te simţi? îl întrebă.

Clipi repede şi păru să revină pe pământ.

— Mă doare capul, îi spuse încruntându-se.

— Tare?

— Nu. Doar o simplă durere de cap. Şi, ca să nu mă mai întrebi, să ştii că nu mi-e greaţă.

— OK, îi zâmbi. Atunci culcă-te la loc.

Îi prinse mâna.

— Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar n-ar fi mai uşor să mă supraveghezi stând aici? E un pat al naibii de încăpător şi, în ceea ce mă priveşte, n-ai de ce să te temi.

Îşi simţi inima tresăltând.

— N-ar fi o mişcare înţeleaptă.

— Atunci apropie fotoliul acela de pat şi ghemuieşte-te în el.

Nu părea speriat. Dar poate că era. Nu-şi amintea cine e, de unde vine şi un medic îi spusese că ar putea chiar să moară în timpul nopţii.

— Îmi aduc o pătură. Aici e cald, dar nopţile sunt răcoroase uneori.

El îi surâse. Nu-i niciun motiv să fie speriat, îşi spuse. Dar ea părea atât de fragilă, plăpândă. Îl supăra gândul că ea îşi va pierde noaptea de somn din cauza lui.

Trebuia să se fi dus la spital, se gândi el, însă era absolut sigur că nu putea suferi spitalele. Dacă ar putea cel puţin să-şi amintească de ce…

Ea se întoarse. Se înveli într-un halat şi după ce trase fotoliul lângă pat, se ghemui în el. Ţinea în mână un mic ceas de voiaj pe care îl aşeză pe noptieră.

— Dacă aţipesc, nu se întâmplă nimic, spuse pe un ton sec.

El îi studie conturul oval şi delicat al feţei cu o ciudată încântare.

— O să mori de cald în chestia aia.

Ridică din umeri.

— Nici chiar aşa. Sunt sensibilă la frig şi, dacă nu am grijă, va fi foarte greu să mă refac.

— Pot să stau eu în fotoliu şi să dormi tu în pat, se oferi el.

— Nu fi prostuţ, îi spuse zâmbindu-i cu blândeţe. Culcă-te acum.

El se culcă pe spate şi închise ochii. Era convins că nimeni nu se mai agitase atâta pentru el de pe vremea când era copil. Aţipi într-un minut.

Se luminase de ziuă. Nikki se simţea vlăguită, dar oaspetele ei era cufundat într-un somn adânc. Era convinsă că-şi va reveni. Îl trezi totuşi, ca să fie sigură că era la fel de bine cum părea în somn.

Se aplecă peste el şi-l atinse pe piept. În timpul nopţii îl scuturase doar uşurel de umăr ca să-l trezească, dar acum îşi lăsă degetele să se mişte în voie.

Efectul fu imediat şi surprinzător. Îşi ţinu respiraţia în vreme ce ea îl mângâia şi trupul i se arcui gemând uşor.

Îşi trase repede mâna înapoi şi rămase nemişcată. Se zvârcoli, încruntat. Dar, după un minut, trupul i se destinse din nou şi respiraţia îi deveni regulată.

Uşurată, Nikki se strecură afară din cameră, închizând încetişor uşa în urma ei. Mai avea vreo

două ore de somn până când trebuia să pregătească micul dejun.

Capitolul 2

În următoarele două ore Nikki dormi agitată, urmărită şi în somn de imaginea oaspetelui său întins pe pat, într-o totală uitare de sine. Se trezi cu greu când auzi soneria ceasului potrivit de ea la culcare.

Se duse la baie, se spălă pe dinţi, îşi aranjă părul şi aruncă pe ea o rochie de plajă de culoare albastră. O privire aruncată în camera oaspetelui o linişti: respiraţia lui era normală. Închise la loc uşa şi coborî în spălătorie să pună la spălat un rând de haine. Luând în mână rochia cu care fusese pe plajă în ziua precedentă, un ceas căzu din buzunar.

Îl cercetă curioasă. Era un Rolex. Îl răsuci pe toate părţile, mirată că nu-l remarcase de la început. Oaspetele ei trebuia să fie un om foarte prosper ca să-şi permită un asemenea ceas. Îl puse pe un raft şi porni maşina după care se duse în bucătărie, desculţă ca de obicei, ca să pregătească micul dejun. Ce bine că avea o mulţime de provizii, se gândi ea. Judecând după mărimea şi conformaţia sa, bărbatul care dormea în camera de oaspeţi avea un apetit uriaş.

Tocmai terminase de făcut o porţie de ouă jumări pe post de garnitură pentru cârnaţi şi o ruladă dulce, când el intră în camera de zi. Reuşea totuşi să pară elegant chiar cu pantaloni de căpătat şi cămaşa care nu-l cuprindea peste piept.

Nu părea să se simtă în apele lui; era uşor ameţit şi mai avea dureri de cap.

— Te simţi mai bine? îl întrebă ea de cum îl zări.

El se încruntă.

— Mă simt la fel de sfârşit ca după o petrecere plicticoasă. În rest, mă descurc.

Nikki nu sesiza la el niciun accent deosebit, deşi o uşoară tărăgănare a cuvintelor era perceptibilă. Însă nu avea accent de Charleston, se gândi ea; şi ea era cea mai în măsură să ştie, deoarece nici accentul ei nu prea semăna cu cel din zonă.

— Ce-ai spune de nişte cafea? îl întrebă ea.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Ai o fixaţie cu cafeaua? De câte ori ne vedem, îmi oferi una.

Ea zâmbi amuzată.

— Se spune că panaceul universal în Anglia este ceaiul. Aici este cafeaua. Dar am şi nişte aspirină, dacă îţi trebuie, adăugă ea.

— Mi-ar face bine vreo două, mersi. Nu-mi explodează capul de durere, însă tot mai simt ceva.

Nikki căută aspirina în timp ce el se aşeză la masă şi turnă cafea în ceşti. Frişca şi zahărul erau deja aşezate la îndemână, dar ea observă că astăzi nu pusese nimic în cafea. Se strâmbă când zări zaharniţa ciobită. Fusese o piesă foarte frumoasă, din porţelan de Haviland, cu un model foarte îndrăgit de răposata ei mamă. Era o rămăşiţă a vremurilor de odinioară, trebuia să o arunce de mult. Dar lui Nikki îi era greu să renunţe la genul ăsta de obiecte.

Văzu că oaspetele ei studia zaharniţa şi îl observă cum agita două tablete în palma mâinii lui mari. Apoi le înghiţi cu cafea neagră.

— Pariez că eşti un băutor de whisky simplu, cinstit şi cu tendinţă de a asculta de semnele zodiacului.

— Ce?!

— E doar un obicei de-al meu să observ modul cum beau oamenii cafeaua, continuă cu un zâmbet larg. Ţie îţi place cafeaua neagră, fără arome, nimic deosebit. Mie îmi place cu frişcă şi mult zahăr; vezi, deci, cafeaua mea are nevoie de companie, adăugă ea hâtru. Înseamnă că îmi plac oamenii.

— Asta ce spune despre mine?

— Ţie nu-ţi plac oamenii, zise şi se aşeză aşteptând să fie contrazisă.

Dar el nu o făcu. Privirea lui încruntată era îndreptată spre cafea. Dar nu realiză asta; nu era conştient de acest lucru.

— Tot nu-ţi aminteşti nimic? îl întrebă ea direct, cu îngrijorare.

— Îmi amintesc cum m-am lovit la cap, începu el încet, prudent.

Ochii erau foarte atenţi când o priveau acum. Îşi amintise mai multe despre accident. Acum ştia cine e, dar nu avea de gând să-i spună.

În mod evident, ea era o femeie căreia îi lipseau banii, şi un bărbat în situaţia lui nu-şi putea permite să fie prea vulnerabil. Întâlnise prea mulţi oameni în trecut cărora le păsa mai mult de bani decât de el însuşi. Pe Nikki o găsea atrăgătoare;

chiar prea atrăgătoare aşa cum era îmbrăcată, într-o rochie de plajă albastră, foarte scurtă, lăsând dezgolite picioarele lungi şi bronzate şi subliniind, fără ostentaţie totuşi, curbura fermă şi ispititoare a sânilor. Îşi impuse să-şi întoarcă privirea.

— Cum te-ai lovit? insistă ea cu blândeţe.

— Înotam. Ieşisem prea departe în larg, adăugă el cu o nuanţă de regret în glas. Cred că am fost cam imprudent. Un hidroavion a trecut prea aproape de mine. De-abia am reuşit să mă feresc, însă valul siajului m-a aruncat pe nişte stânci. Îmi amintesc doar că nu reuşeam să-mi recapăt răsuflarea, apoi – întuneric. Probabil că am fost adus încoace de curent. Mare minune că nu m-am înecat.

— Aşa e, curentul submarin poate fi mortal, zise ea, amintindu-şi nişte incidente din zilele anterioare. Trebuie că îngerul tău păzitor ţi-a fost aproape.

— Crezi că există îngeri? întrebă el râzând cinic. Dacă există, nu m-au binecuvântat prea mult cu prezenţa în viaţa mea.

— Deci ţi-ai amintit, nu-i aşa? insistă ea.

— Mi-am amintit câteva lucruri, mărturisi el. Nu prea multe.

Îşi căută ceasul şi se încruntă. Parcă avusese un ceas când intrase în apă. Un ceas de scafandru.

— Ah, aproape că am uitat, sări Nikki în picioare şi se întinse să ia ceva de pe un raft de lângă sobă, scoţând la iveală ceasul pe care-l căuta. Ţi-a căzut de pe mână când te-am găsit. L-am pus în buzunarul rochiei şi am uitat de el până azi-

dimineaţă, când am vrut să pun rochia la spălat. Bine că nu l-am spălat, râse ea. Cum reuşeşti să afli cât e ora cu o ciudăţenie ca asta?

Nu ştia cum arată un ceas de scafandru. Oare înseamnă că nu-şi dădea seama cât e de scump?

Îi luă ceasul din mână.

— Mulţumesc, îi spuse el încet.

— Mai merge, nu-i aşa? îl întrebă ea într-o doară în timp ce mânca. Nu ştiam că se fac şi ceasuri care nu se strică în apă.

— E un ceas de scafandru, o informă el şi aşteptă să-i vadă reacţia.

— Aşa deci. Faci scufundări? îl întrebă ea înviorată.

Se scufunda uneori, când nu naviga cu iahtul. Nu voia însă să aducă vorba despre asta.

— Uneori, zise el.

— Am vrut să învăţ şi eu, dar mi-e prea frică să stau mult timp sub apă. Însă îmi place să locuiesc pe malul oceanului, mai ales într-un loc ca acesta. Avem terenuri de golf şi de tenis şi un port de agrement în apropiere… ce este?

— Casa asta e proprietatea bărbatului cu care trăieşti?

Îi prinse privirea cu care o urmărea şi o descifră corect. Ceasul nu era unul ieftin şi părea să-şi fi amintit mai multe decât ar fi vrut ca ea să ştie. O credea o profitoare oarecare, nu-i aşa? Avea de gând să se distreze puţin pe seama acestui gând al lui.

— Da, e a lui… Se răzgândi apoi brusc, nevrând să se trădeze; îi era prea cunoscută faţa lui, mai

ales în dimineaţa aceasta. Mă lasă să stau aici de câte ori vreau.

Bărbatul îşi aruncă privirea asupra lucrurilor din încăpere, apoi din nou asupra ei. Expresia feţei spunea despre ce gândea mai mult decât o carte întreagă.

El rămase tăcut. Se concentră asupra mâncării pregătite de Nikki. Privirea sa întunecată alunecă din nou asupra frumosului ei chip şi ochii i se îngustară.

— Cum ţi-a spus medicul? „Nikki”? o întrebă el curios.

— Da, Nikki, răspunse ea. Chiar dacă auzise de numele ei de familie, porecla o cunoşteau doar rudele şi prietenii foarte apropiaţi. Dar de numele tău îţi aduci aminte?

O privi cu atenţie, gânditor, pendulând între a-i spune adevărul şi a o minţi. Era evident că ea nu era de prin partea locului, ci doar venea din când în când în casa prietenului ei. El locuia de cealaltă parte a golfului şi era nou-venit în locul acesta. Era puţin probabil ca ea să afle vreodată cine e chiar dacă s-ar fi prezentat cu numele său adevărat. Nu era implicat în viaţa publică. La venitul pe care îl avea, merita să se comporte astfel.

Râse de propriile sale temeri. Femeia din faţa lui probabil că nici nu ştia ce înseamnă un consiliu de administraţie.

— Da, mă cheamă McKane, zise el fără să se jeneze. Dar de obicei mi se spune Kane.

Din fericire, Nikki se uita în acel moment în ceaşca cu cafea. Aşa se explica deci cum de avea

un Rolex atât de scump. Nu lăsă să se vadă, însă fu cuprinsă de panică. Figura lui cunoscută, pe care nu ştia până atunci de unde s-o ia, îi ţâşni brusc din memorie. Îi ştia numele prea bine şi acum îşi amintea şi unde mai văzuse acest chip: revista „Forbes”. Kane Lombard ducea o viaţă retrasă, aproape la fel cu cea a unui pustnic, iar o fotografie de-a lui publicată era o raritate pentru cineva care avea atâta succes în afaceri.

Nikki mai ştia şi că fratele ei tocmai avusese o controversă cu Kane într-o problemă de protecţie a mediului, în Charleston. Lombard, era sigură de asta, îl susţinea pe principalul contracandidat republican la scaunul de parlamentar al fratelui ei, Clayton.

Mintea ei lucra cu repeziciune. Nu putea să-l lase să-i descopere identitatea acum. Petrecuseră o noapte împreună, chiar dacă într-un mod cu totul inocent. Făcută publică, o astfel de picanterie nu i-ar fi ajutat prea mult lui Clayton în alegeri. Problemele de morală erau încă suficient de importante ca să facă sau să desfacă o carieră de politician. Şi Lombard lucra pentru adversari.

Degetele i se încleştară în jurul ceştii de cafea şi îşi ridică ochii cu o expresie studiată. Totul va fi în ordine, trebuie. Nu avea decât să-l scoată din casă cu binişorul, fără să-i dea impresia că ştie cine este. Din moment ce Kane nu umbla prin aceleaşi cercuri ca şi Clayton şi ea, erau puţine şanse ca ei să se mai întâlnească vreodată.

— E un nume frumos. Îmi place. Îi zâmbi ca şi cum, într-adevăr, numele nu-i spunea nimic. Ţi-ai

amintit tot, nu-i aşa? adăugă ea.

— Da. În special schiul unui hidroavion care se apropie în viteză.

Ea zâmbi.

— Mă bucur. Trebuie să fi fost înspăimântător.

— Într-un fel.

Buzele sale ferme se lărgiră într-un zâmbet.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine, adăugă el. A fost periculos să faci asta cu cineva total necunoscut.

— O, e un obicei de-al meu să culeg străini pe jumătate înecaţi de pe plajă, zise ea pe un ton vioi. Dar data viitoare când mergi să înoţi, ai putea să fii mai atent la hidroavioane în eventualitatea că eu nu sunt acolo.

— Aşa voi face.

El îşi termină cafeaua şi se ridică fără prea mare tragere de inimă, după cum i se păru ei.

— Îţi voi înapoia hainele prietenului tău. Îţi mulţumesc pentru ele.

— Te pot duce până acasă, dacă locuieşti prin apropiere, se oferi ea, deşi ştia foarte bine că el nu ar fi riscat să-i dea adresa.

Acum gândurile i se citeau limpede pe faţă.

Îi era teamă ca ea să nu-l vâneze pentru bani. Pe ea însă ar fi amuzat-o teribil această idee.

— Nu, mulţumesc, zise el repede şi zâmbi pentru a mai îndulci refuzul. O să merg pe jos, ori cu autostopul, dacă văd vreo patrulă a celor de la pază. Ai fost foarte amabilă. Ochii ei aveau o strălucire ageră. Sper să mă pot achita de această datorie cândva.

— O, nu-i nevoie, îl asigură ea, rămânând în picioare. Nu e oare o datorie a noastră a tuturor să ne ajutăm unul pe celălalt la nevoie?

El îi privi mâinile subţiri şi îngrijite.

— Sunt convinsă că şi tu ai face la fel dacă aș avea nevoie de ajutorul tău, în price situaţie.

Ultima înţepătură era menită să-l zăpăcească, dar nu reuşi. Ea privi în sus, ca un drăcuşor, şi el o urmări cu un zâmbet ironic şi uşor îngăduitor.

— Desigur că te-aş ajuta, o asigură. Dar din nou era vigilent, gata să descopere capcanele, chiar dacă ochii i se plimbau tăcuţi şi îndrăzneţi peste liniile fin arcuite ale trupului ei.

— Mă bucur că te-am cunoscut, adăugă ea.

— Şi eu.

Îi mai aruncă o ultimă privire visătoare, apreciativă, şi se îndepărtă spre uşă cu paşi mari, hotărâţi. Păşea de parcă nu-i stătea nimic în cale, şi ea îl invidia pentru această siguranţă de sine. Şi ea avea această siguranţă de sine, până la un punct, dar, într-o dispută de durată, el nu era uşor de învins.

Casa întortocheată, plină de ascunzişuri, unde locuia Kane era în aceeaşi condiţie perfectă ca atunci când plecase.

Femeia de serviciu fusese acolo în permanenţă, dar părea că nu-şi dă seama dacă lipsise sau nu. Înţelese că nu exista vreo fiinţă care să observe dacă trăia sau dacă murise.

Se mustră pentru acest gând cinic. La anumite intervale de timp femeile erau înnebunite după el.

Avea o amantă care încerca în felul său să-l răsplătească pentru cadourile scumpe pe care i le dădea cu o afecţiune neglijentă. Dar nimănui nu-i păsa de el aşa cum o făcuse fiul său.

Închise ochii încercând să nu îşi amintească imaginea cumplită a băiatului, aşa cum îl văzuse ultima dată.

Un portret al băiatului şi al răposatei sale soţii se afla pe noptieră. Îl privi, revăzându-l pe David pe când era un băiat minunat de şapte ani, având zâmbetul şi părul moale ale mamei. Deşi el şi soţia lui, Evelyn, nu fuseseră împreună în timpul celor zece ani de căsnicie, fiul lor, David, fusese iubit şi răsfăţat de amândoi. Pe amândoi îi lua în aşa-numitele călătorii de afaceri de rutină. Îşi propusese să controleze tratativele pe care unul din avocaţii săi le ducea cu un ministru al petrolului dintr-un alt stat arab.

În ultimul timp nu avusese loc niciun incident în Beirut; astfel, Kane îşi luase familia acolo, propunându-şi ca apoi să zboare împreună la Paris, unde să petreacă o mică vacanţă. Dar nu a mai apucat să ajungă la Paris; tragedia se desfăşură rapid. El şi familia sa au fost victimele nevinovate ale unui schimb de focuri între două grupuri de rebeli care luptau pentru supremaţie pe străzile Beirutului, în Liban.

Avea puternice procese de conştiinţă pentru cele întâmplate, dar timpul îi mai ostoise rana.

Salvarea lui a fost noua fabrică de echipamente auto, dintr-o suburbie industrială a Charlestonului. Plănuită cu mult înainte de moartea familiei lui,

lucrul la ea începuse chiar în timp ce îi înmormânta. Ea îi menţinea acum echilibrul psihic.

Îşi puse un tricou şi un şort, aşezând alene îmbrăcămintea împrumutată în coşul de rufe pentru a fi spălată înainte de a o înapoia. Îi veniră în minte ochii de un verde strălucitor ai lui Nikki şi îl făcură să zâmbească. Era aşa de tânără, se gândi el, şi probabil o zăpăcită.

Pentru o clipă numai, îşi permise să-l invidieze pe iubitul ei. Ea avea un corp frumos, delicat şi atrăgător. Dar el o avea pe Christy, când simţea nevoia disperată de a fi cu o femeie, şi în viaţa lui nu putea exista permanent o femeie. Chris o ştia şi nu aştepta mare lucru din partea lui.

Ridică receptorul şi formă numărul de la fabrica din Charleston. Îşi spuse că avea iar nevoie de ceva cu care să-şi ocupe mintea. Directorul fabricii era plecat, dar vorbi cu un subaltern şi i se făcu neîntârziat o schiţă a rapoartelor de lucru din ultimele două zile.

Chiar înainte de plecarea la birourile din Charleston, sună din nou la fabrică.

— Fă-mi legătura cu Will Jurkins, te rog, spuse el direct secretarei.

— Da, domnule, zise ea.

După un minut, o voce şoptită se auzi la capătul firului:

— Cum e în vacanţă, domnule Lombard? întrebă noul şef al Departamentului de Evacuare a Deşeurilor.

— Până acum bine, zise Kane nepăsător. Aş vrea să ştiu de ce ai pus capăt contractului cu „C.W.C”.

privind deşeurile de pe coastă.

Urmă o pauză; la celălalt capăt al firului, Jurkins îşi șterse fruntea de sudoare şi zise:

— Ei bine... am fost nevoit s-o fac.

— De ce?

— Cred că v-am explicat, domnule Lombard, că am depistat discrepanţe, neconcordanţe în facturile lor.

— Nu-mi amintesc să fi discutat despre aşa ceva.

— Domnule Lombard, începu el conciliant, sunteţi un om ocupat. Nu puteţi face faţă tuturor mărunţişurilor dintr-o fabrică de mărimea acesteia. Dumneavoastră sunteţi membru în consiliul director a trei mari corporaţii în afară de aceasta, în consiliul de administraţie a două colegii; faceţi parte din organizaţii comerciale pe care le şi conduceţi. Cum ar fi posibil să studiați toate mărunţişurile zilnice de aici?

Kane respiră adânc pentru a-şi potoli mânia. Nu-i plăcu tonul lui Jurkins. Era prea proaspăt numit în acea funcţie şi totuşi avea dreptate.

— Adevărat, nu am timp să supraveghez fiecare faţetă a tuturor operaţiilor. În mod obişnuit, asta ar fi treaba lui Ed Nelson.

— Da, domnule, asta o ştiu şi eu. Dar domnul Nelson a avut pietre la rinichi şi a trebuit să se opereze. E cam slăbit acum. Nu înseamnă că nu mai face faţă situaţiei; încă poate controla situaţia aici.

Kane se calmă, Jurkins era şeful Departamentului de Evacuare a Deşeurilor. Trebuia să aibă încredere în el, pentru ca acesta să îşi facă treaba

cât mai bine.

— În regulă. Cu cine ai înlocuit contractul anterior?

— Am găsit o companie foarte serioasă, domnule Lombard, îşi asigură el şeful. Chiar foarte serioasă. De fapt, două din companiile locale cu capital comun din branşă o folosesc. Este vorba de Compania „Burke”.

— „Burke”?

— Nu sunt atât de cunoscuţi ca cea anterioară, domnule. Sunt o companie tânără, dar foarte energică. Şi nici nu sunt extrem de costisitori.

Pe Kane începu să-l doară capul.

— Bine, Jurkins. Continuă şi demarează acest nou contract. O să ai aprobarea mea, dacă întâmpini greutăţi, zise el. Numai asigură-te că ei sunt cei potriviţi. Acum dă-mi-o iar pe Jenny.

— Da, domnule. Concediu plăcut şi nu vă faceţi probleme. Totul e în regulă!

Kane mormăi ceva şi aşteptă legătura cu Jenny. Voia ca Jenny să-i trimită un fax cu nişte devize ale unor contracte şi corespondenţa.

Pe când Kane îşi analiza viitoarea mişcare, Will Jurkins oftă îndelung, uşurat, aruncându-și peste cap părul transpirat şi uitându-se îngrijorat la omul dinaintea sa.

— Asta da „convorbire”, îi spuse el omului. Domnul Lombard voia să ştie de ce eu i-am contactat pe cei de la „Burke” în locul companiei „C.W.C.”, cu care aveam un contract înainte.

— Câştigi destul din târgul ăsta ca să merite riscul, veni replica laconică a celuilalt. Şi ai mers

prea departe ca să mai poţi ieşi din horă. Doar nu vrei să intri-n puşcărie, Will, nu?

— Nu, zise Jurkins cu greutate. Dar eşti sigur că nu mi se poate întâmpla aşa ceva pentru ce am făcut? Domnul Lombard nu ştie că „Burke” este fratele răposatei mele soţii... Nu o să dai la iveală asta, nu? Şi eu aş putea, bineînţeles, să le spun totul despre tine, adăugă el iar.

— Şi cine te-ar crede?

Râse când văzu îngrijorarea complicelui său.

— Te rog să nu-ţi faci probleme. Ştiu bine ce fac.

Îi strecură lui Jurkins un teanc considerabil de note de plată, având grijă să nu fie văzut:

— Asta ar mai trebui să-ţi reducă din temeri.

Jurkins făcu o grimasă în timp ce calcula sumele de bani şi îşi strecură rapid teancul în buzunare. Avea nevoie şi de alte venituri pentru a-şi putea ajuta familia, dar îi venea tare greu să procedeze aşa.

Clayton Seymour micşoră lista de serviciu a reprezentanţilor democratici în favoarea unei facturi privind ratele la posturile de televiziune prin cablu. El şi comisia lui legislativă, fără a-i mai lua în consideraţie pe cei de la Serviciul Personal, îi ajutau pe prietenii lui şi minoritatea parlamentară să adune destui reprezentanţi pentru un vot decisiv în această chestiune. Dar între timp parcă nu mai vedea nimic.

Se uită pe fereastră în zare şi, fiind în Washington D.C., îşi dorea să fie acasă, în Charleston, şi să pescuiască. Îşi păstra numai două

sedii districtuale, în timp ce majoritatea celorlalţi parlamentari aveau între două şi opt sedii.

Acasă, în Carolina de Sud, fiecare sediu avea personal atât cu normă întreagă, cât şi cu jumătate de normă, care putea rezolva cererile alegătorilor. În plus, pe lângă comitetul legislativ instituţional şi cel legat de Serviciul Personal, numise o comisie electorală la sediul lui din Washington. Părea că avea o mulţime de funcţionari pe statul de plată, dar, de fapt, numai câţiva erau cu adevărat implicaţi şi aceştia erau specialişti de înaltă calificare.

În timpul îndeplinirii mandatului se încadrase bugetul acordat. Era unul din multele aspecte ale activităţii lui politice. În plus deţinea o anumită poziţie în Comitetul Energiei şi Comerţului, ca şi cel privind anumite strategii. Muncea între douăsprezece şi paisprezece ore pe zi şi câteodată se simţea jignit când cineva spunea că membrii Congresului erau nişte trântori bine plătiţi. El nu avea timp de trândăvit. În următoarea sesiune a Congresului, mai mult de unsprezece mii de chestiuni legislative urmau să fie introduse. Dacă va fi reales, şi trebuie să gândească pozitiv, *când* va fi reales, va munci şi mai mult.

Cel mai important dintre consilierii săi, care se ocupa de personal şi alegători, Derrie Keller, bătu la uşă şi o deschise în acelaşi timp. Era înaltă şi drăguţă, cu părul moale, blond, ochii albaştri şi un zâmbet plăcut. Toată lumea era amabilă cu ea pentru că ea însăşi avea o atitudine foarte binevoitoare. Clayton o plăcea pentru mintea ei

ageră şi pentru eficacitatea acţiunilor ei. Ştia să fie dură când trebuia. Se ocupa de Serviciul Personal din ambele sedii districtuale.

— O, Derrie, zise el cu un oftat adânc de suferinţă. Iar mă îngropi în lucrări.

Ea făcu o grimasă.

— Hai să ne aşezăm întâi, ca să ne putem ocupa de ele cum trebuie!

— Dacă mă aşez, trei senatori şi un ziarist vor apărea şi vor sta pe capul meu, o asigură el.

Se aşează pe scaunul lui. Era un bărbat bine, înalt, cu părul negru, ochi albaştri şi un zâmbet perfect.

Femeile îl iubeau, se gândi Derrie, mai ales o anume avocată foarte bine plătită, pe nume Bett Watts. Aceasta avea mereu treabă pe acolo. Bett era politicoasă şi prietenoasă cu aproape toată lumea din birouri, cu excepţia lui Derrie, pe care o vedea ca având prea mare influenţă asupra lui Clayton.

— Ai adormit acolo? zise el nerăbdător.

— Scuză-mă.

Îi puse scrisorile pe birou.

— Vrei o cafea?

— Nu ai cum să-mi aduci o cafea, zise el absent. Eşti unul din acei foarte bine plătiţi funcţionari publici din domeniul administrativ. Dacă o vei face totuşi, sindicatele celor care muncesc în secretariat vor face scandal şi mă vor sacrifica pe peluza Casei Albe.

Ştia discursul pe de rost. Zâmbi numai.

— Frișcă şi zahăr?

— Da, te rog, îi răspunse el cu un zâmbet forţat.

— Poftim, îi zise ea, un minut mai târziu, venind cu două ceşti aburinde.

Îşi puse ceaşca cu cafea jos şi se aşează în scaunul din faţa biroului, aşteptând cu blocnotesul şi stiloul în mână.

— Mulţumesc.

El analiză un alt proiect de lege ce urma să fie votat în curând.

— Avem alte treburi pe ziua de azi, Derrie. Va trebui să trimiţi pe cineva să facă muncă de teren.

— Legea asta are legătură cu vechiul proiect de lege privind cultivarea pădurii şi reaprobarea legii privind speciile pe cale de dispariţie? întrebă ea, uitându-se la hârtia din mâinile lui uscăţive.

— Da, zise el resemnat.

— Ai anunţat oficial că eşti pentru defrişarea pădurii şi împotriva readaptării legii privind speciile pe cale de dispariţie.

El suspină, ridică ceaşca, puse frişcă, aşa cum obişnuia, şi o privi pe Derrie pe când sorbea din cafea cu plăcere.

— Aşa, zise el hotărât.

Ea îl privi.

— Locuinţa bufniţei pătate e în pădurea bătrână. Dacă votaţi pentru transformarea ei în cherestea…

— Vom menţine slujbele tăietorilor de lemne, concluzionă el în locul lui Derrie.

— E o pădure bătrână, continuă ea. Una din cele mai bătrâne păduri neatinse din lume.

— Derrie, nu puteam renunţa la posibilitatea de a oferi oamenilor de lucru din pricina unei bufniţe, zise el exasperat. Ascultă, de ce nu îi contactezi pe

toţi acei indivizi care au influenţă asupra membrilor Congresului şi care, la rândul lor, îi reprezintă pe cherestegii? Le-ai putea explica opţiunea mai bine ca mine. Avem nevoie de industria cherestelei.

— Cât crezi că vom mai avea o industrie a cherestelei dacă începi să-i laşi pe oameni să distrugă vechile habitate?

— Pentru Dumnezeu, exclamă el, şi se aşează pe scaun. Nu ţi-a explicat nimeni până acum câteva noţiuni de economie? Ecologia e minunată, sunt de acord. Şi chiar am un palmares de invidiat în Carolina de Sud privind poziţia mea faţă de deşeurile toxice şi poluanţii industriali. Ni se cere să renunţăm la mii de acri de cherestea utilizabilă pentru a salva o bufniţă, iar oamenii şomează în timp ce tăiatul buştenilor ne este interzis în regiunile unde trăiesc bufniţe, lucru care, fiindcă veni vorba, va avea un impact asupra tuturor contribuabililor din Oregon până în D.C.

— Da, ştiu, mormăi ea. Dar cred că tăiem toţi copacii pe care-i avem, fără a-i mai înlocui la timp. De fapt, cum să înlocuieşti ceva atât de în vârstă?

— Nu, nu-l poţi înlocui, fu el de acord. Dar lucrurile bătrâne, chiar copacii, mor de moarte naturală. Şi nici pe oameni nu-i poţi înlocui, Derrie.

— Sunt unele lucruri care-ţi scapă, continuă ea. Te-ai documentat în privinţa acelui proiect de lege?

— Când să fac asta? explodă el. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii cât de des sunt bombardat cu legislaţii! Dacă stau să citesc fiecare cuvinţel din fiecare proiect de lege... Am un

consultant juridic cu care o să mă sfătuiesc, îi zise el răspicat, aruncându-i o privire aspră. Acest consultant juridic a studiat la Harvard.

Derrie ştia asta. Şi ea o plăcea pe eleganta Mary Tanner, o femeie de culoare a cărei diplomă de absolvire a Universităţii Harvard îi uimea deseori pe cei care o luau drept manechin. Mary era frumoasă.

— Da, este, îl aprobă Derrie. Şi tocmai de aceea ar trebui să o asculţi când te sfătuieşte să votezi o nouă lege.

— Electoratul m-a ales, nu personalul şi colaboratorii mei, îi reaminti el, fixând-o cu o privire rece. Şi asta e o chestiune complexă, foarte complexă.

Aproape că provocase acea privire. Dar el fusese foarte prins şi avusese ceva timp înainte ca acea problemă ajunsă la stadiul de a fi votată să înceapă să-i solicite. Ea o lăsă mai moale. *„Deocamdată*", îşi zise în gând.

— O să muncesc pentru tine chiar de ajung piele şi os, dar nu voi înceta să spun ce cred despre legea privind pădurea bătrână, îl avertiză ea. Nu cred în profitul făcut pe seama mediului înconjurător.

— Înseamnă că nu eşti cu picioarele pe pământ.

Ea îi aruncă o privire dură, ieşind din cameră, şi, spre onoarea ei, nu trânti uşa în urmă-i.

Clayton o urmări sub impactul unor sentimente diferite. De obicei, Derrie era de acord cu el când era vorba de legi noi. De data asta, lupta din răsputeri. Întotdeauna îl amuzase să o vadă gata

să zgârie şi să muşte, căci, în general, ea era atât de uşor de abordat.

Telefonul sună şi, un minut mai târziu, vocea de gheaţă a lui Derrie îl anunţa că doamna Watts era la telefon.

— Bună, Bett, îi zise. Ce mai faci?

— Sunt epuizată, veni replica aţâţătoare. Nu ne putem vedea diseară. Am un consiliu directorat, apoi un cocktail şi o scurtă întrevedere cu unul din vechii senatori, şi nu pot renunţa la niciuna dintre ele.

— Nu o să te saturi niciodată să practici în domeniul juridic şi, în acelaşi timp, să tânjeşti după altceva?

— Ceva ca, de exemplu, să pledez pentru ecologiştii care luptă să salveze câţiva acri de pădure pentru o bufniţă muribundă? întrebă Bett.

Clayton simţi că se crispează:

— Iar ai vorbit cu Miles? zise iritat.

Ea râse:

— Miles este ministru de interne. Îi plac copacii. Şi bufniţele-i plac. Şi e foarte dezamăgit de tine pentru că ai fost împotriva lui la TV.

— Oamenii au nevoie de locuri de muncă, Bett, răspunse el.

— Nu va mai fi niciun astfel de loc când vor tăia toţi copaci.

— Trebuie să plec, Bett. Vorbim mai târziu. Puse receptorul jos cu o altă replică maliţioasă.

Derrie îl sună.

— Da, răspunse furios.

— Scuzaţi-mă, zise ea cu o voce împăciuitoare, domnul Miles Townshend e la telefon.

— O, îmi pare rău, m-am certat cu Bett, se simţi dator să explice.

— Da? Şi ei îi plac micuţele bufniţe?

El îi trânti telefonul lui Derrie şi luă legătura cu Miles.

— Să nu cumva să-mi spui ceva despre bufniţe şi pădurile bătrâne! îl avertiză Clayton pe fostul senator al Carolinei de Sud.

— În regulă, rosti acesta cu o voce tărăgănată. Bănuiesc că te-au intoxicat alţii destul despre ele.

— Am făcut ce am considerat că era mai bine, zise Clayton cu glas aspru.

— Trebuie să vorbeşti cu alegătorii tăi înainte de a face ceva pe cont propriu. Te-am avertizat când ai câştigat alegerile. Nu poţi face după placul inimii tale atâta timp cât ocupi această funcţie. Numai dacă vrei să fii reales, şi ascultă, ai cam câştigat ceva opozanţi între timp.

— Ştiu, zise Clayton greoi. Nu sunt îngrijorat în legătură cu întrunirea preelectorală a votanţilor. Din opoziţia democratică nu e nimeni împotriva mea să mă îngrijoreze.

— Ştiu, Sam Hewett are un dosar elocvent în senatul statului şi o mulţime de susţinători bogaţi, între care Kane Lombard nu e nicidecum cel mai neînsemnat, magnatul industriei de maşini cu autopropulsare. De fapt, fratele lui Lombard este şi managerul campaniei electorale. Şi acum că Lombard locuieşte sub nasul tău, în Charleston, nu vei reuşi să-l eviţi.

— Tipul chiar are o problemă de atitudine şi este un amator. Cu siguranţă nu face parte din marfa bună a Carolinei de Sud.

Miles râse pe înfundate:

— Da, te aud. Ascultă, te-am sunat să-ţi propun pe cineva cu totul deosebit pentru alegeri. El singur s-a oferit. A venit să mă vadă azi-dimineaţă şi părea foarte interesat de realegerea ta... lucru care nici pe mine nu m-ar deranja, dacă ai înceta să-mi laşi bufniţele fără adăpost, adăugă el.

Clayton răsuci firul telefonului cu o putere neobişnuită, dar vocea lui Miles nu părea să fie a unui om strangulat.

— Bine, despre cine e vorba?

— John Haralson. Ți-amintești în ce harababură am intrat din cauza acelui tip din opoziţie care mă împroşca cu noroi la alegerile trecute? Ei bine, Haralson a tras sforile încât să-l fac pe acel om să se retragă. Este versat şi a studiat dreptul. Nu are vreun grad sau doctoratul, dar asta nu se cunoaşte.

— E cinstit? întrebă Clayton, căci aceasta era caracteristica de bază pe care o pretindea oamenilor săi. În general, oamenii corecţi au o anume integritate.

— Da, aşa cred. Nu văd de ce n-ar fi.

— Zici că e bun...

— E cel mai bun, fără îndoială...

— Să zicem atunci că-l trimiţi pe la mine să discutăm.

— Chiar acum se îndreaptă spre biroul tău.

Râse.

— Mi-am imaginat că-l vei chema. Vom avea o campanie straşnică!

— Ce mai faci? îl întrebă Clayton într-o doară.

Urmă o pauză.

— Şi eu pe aici. Foarte curând vom avea un nou climat politic şi poate viaţa-mi va fi mai uşoară.

Altă pauză.

— Ce mai face Nikki?

Clayton suspină:

— Munceşte.

— Tatăl tău şi cu mine ar trebui să fim împuşcaţi pentru chestia în care am băgat-o, zise după un minut. M-am speriat. Îmi pare rău că Nikki a trebuit să plătească un preţ atât de scump.

— Nu te-a învinuit niciodată.

— Eu însă m-am blamat.

— Oricum, s-a terminat, e de domeniul trecutului.

Miles nu răspunse.

— Să vedem cum lucrează Haralson şi să mă ţii la curent, da?

— Bineînţeles, mulţumesc.

Derrie fu atât de uimită să îl vadă pe Haralson, încât îi trebui un minut să îşi tragă sufletul înainte de a-l anunţa la Clayton. Omul cu ochii mici avea părul negru, cârlionţat, ici-colo argintiu şi aerul unui tocilar. Derrie se întrebă ce căuta acolo.

Clayton îl salută pe Haralson şi îl invită în birou, uitând de îngrijorarea lui Derrie.

Vorbiră în şoaptă câteva minute. Haralson era fermecător şi inteligent. Clayton fu impresionat. Pe

lângă faptul că îl recomandase chiar Miles, Haralson avea o mulţime de referinţe de la mai mulţi politicieni proaspăt aleşi care, datorită lui, câştigaseră alegerile.

— As vrea să lucrezi pentru campania mea, zise Clayton la sfârşit. Îţi voi da mână liberă pentru postul de coordonator electoral.

Îi propuse un salariu şi Haralson zâmbi.

— Am avut un presentiment că vei avea nevoie de mine, zise Haralson cu un zâmbet dibaci, aşa că am început să trag sforile în Charleston cu câteva săptămâni în urmă. Ştiu foarte bine ce trebuie să fac pentru realegerea ta, aşa că fă-ţi treaba ta, stai departe şi lasă-mă pe mine să mă ocup de toate problemele electorale.

Clayton râse:

— Pari foarte sigur. Îmi place.

— Am o mulţime de motive să fiu încrezător. Şi sunt convins că ne vom înţelege bine noi doi, adăugă Haralson.

Se ridică, era mult mai scund şi mai îndesat decât Clayton, şi întinse mâna:

— Lasă totul în seama mea.

Clayton îşi aminti mai apoi că individul avea palme neobişnuit de umede. Ciudat, dar atunci era vară.

— Ce voia? îl întrebă Derrie pe un ton provocator când Haralson plecă.

Clayton abia dacă îi aruncă o privire aspră:

— Este noul meu coordonator de campanie electorală.

— Haralson?

El se încruntă.

— Miles mi l-a recomandat.

Ştia că Haralson era un adevărat domn, dar dacă lăsa să dea crezare gurilor rele, omul pe care Miles i-l recomandase era un chiulangiu.

— Ascultă, l-ai verificat înainte? începu ea, fără să caute un nou conflict.

— Da, l-am verificat, zise exasperat. Trebuie neapărat să cercetezi fiecare hotărâre pe care o iau în ultimul timp?

— Numai pe cele proaste, şefule, zise ea cu un zâmbet larg.

El mormăi şi se întoarse în birou.

Derrie chicoti în sinea ei. Dar primul lucru pe care-l făcu fu să dea repede un telefon şi să fixeze o întâlnire cu un om din cercurile juridice influente din Washington pe care-l cunoştea. Era convinsă că acesta putea să-i furnizeze informaţiile pe care le dorea despre Haralson.

Clayton o sună pe Nikki chiar în seara aceea. Nu-i pomeni despre convorbirea avută cu Derrie, care se încheiase cu plecarea ei grăbită. Stătea singur în biroul lui cu cafea rece şi cu proiecte de lege de maximă urgenţă. Trebuise să se lase la bunul plac al directorului districtual în ceea ce privea cafeaua, iar Stan făcea o cafea scârboasă!

— Cred că nici peste două săptămâni nu o să reuşesc să rezolv toate problemele, zise el cu tristeţe. Mi-ar plăcea să petrec un timp cu tine înainte de a fi în toiul campaniei, dar am prea multe de făcut.

— Ia-ţi un mic concediu. Adunarea generală a Congresului nu va mai dura mult.

— Ştiu. Sunt un reprezentant al Statelor Unite, îi aminti el pe un ton uscat. Şi cu atât mai mult am motive să grăbesc votarea legilor care sunt puse în discuţie. Nu pot pleca.

— În cazul acesta, să nu crezi că te voi aştepta.

— Chiar aşa? În orice caz, ai nevoie de celelalte mai mult ca mine, zise el râzând. Cum merge treaba?

— Bine, răspunse ea. Nimic deosebit. Un peşte imens a fost aruncat pe plajă…

— Sper că nu ai încercat să-l salvezi, bodogăni el. Eşti groaznică când mergi la pescuit, cu instinctele tale protectoare atât de puternice.

— Pe ăsta, l-am lăsat să plece, zise ea, simţindu-se oarecum vinovată pentru faptul că păstra acel secret. Şi era pentru prima dată. Nu era rănit grav.

Probabil că asta era adevărat.

— Ei bine, atunci nu te mai necăji, da?

— Clay, încerc din răsputeri, promise ea.

— Odihnește-te. O să ai nevoie de odihnă la toamnă, iar campania începe cu toată seriozitatea.

— Parcă eu nu ştiu, chicoti ea.

— Azi am angajat un nou coordonator de campanie, zise el. Cineva pe care Miles mi l-a recomandat.

Urmă o pauză.

— Înseamnă că este un om de calitate, zise ea încet.

— Îmi pare rău, scumpa mea, zise el tresărind. Nu am vrut să…

— E în regulă. Zău. Noapte bună, Clay.

— Noapte bună.

El închise, blestemându-şi neatenţia.

Nikki închise şi merse să se întindă pe terasă, urmărind cum pete albe de spumă se ondulau ritmic pe plaja albă. Luna strălucea peste ele şi, în timp ce sorbea din paharul cu vin alb, îşi spuse că niciodată nu se simţise atât de singură.

Miles continua să fie, în multe privinţe, o rană deschisă. Ciudat totuşi, în seara asta o durea mai puţin acest subiect decât cu câteva zile înainte.

Privi în larg şi pe neaşteptate gândul îi zbură la domnul Lombard.

Capitolul 3

Kane Lombard stătea pe terasă cu un pahar de whisky cu sifon alături şi contempla strălucirea lunii în valurile oceanului. Se simţea neîmplinit.

Avea treizeci şi opt de ani. Avusese o soţie şi un fiu. Căsătoria lui durase zece ani, şi, fără a fi fost desăvârşită, îi dăduse o anumită siguranţă. Acum era iarăşi printre burlaci, dar fără tinereţea şi idealismul care transformă căsătoria într-un plan viabil.

Era istovit şi pe parcurs îşi pierduse orice speranţă privind oamenii. Şi viaţa. Era ca acele valuri, se gândi, care erau aruncate la întâmplare pe ţărm şi apoi uitate. Când va muri, nu va mai lăsa nimic în urmă, nimic care să arate că trăise pe această planetă.

Aceasta nu era întru totul adevărat, îşi spuse pe

când sorbea o înghiţitură din cocktail-ul înţepător. Avea compania care ar fi rămas după moartea lui. Numele ar fi putut totuşi fi schimbat cândva. Numele nu durează mult. Oamenii durează cel mai puţin dintre toate.

Se lăsă pe spate pe şezlong şi îşi închise ochii. Nikki. Numele ei era Nikki şi avea părul negru, ochii verzi şi o figură de înger. Îi plăcea modul cum arăta ea, cum râdea, de parcă viaţa încă avea lucruri minunate de scos la iveală. El ştia mai bine, dar ea îi ridica moralul. Avea nevoie de cineva ca ea.

Desigur, nu cu titlu permanent, îşi zise. Avea nevoie de o aventură, doar de o aventură. Oare ea ar fi dorit aşa ceva? Păruse să-l găsească destul de atrăgător. Era divorţată, aşa că sigur ştia regulile. Dacă el ar fi invitat-o la restaurant şi ar fi petrecut un timp împreună, oare ar fi înţeles?

Agită lichidul din pahar, ascultând clinchetul cuburilor de gheaţă pe fondul şuieratului oceanului. Poate şi ea era singură.

Dumnezeu mai ştie, nimeni nu a pus monopol pe singurătate. Ca şi aerul, punea stăpânire pe tot. Pleoapele-i cădeau grele…

Închise ochii pentru un minut…

Se trezi în zori, încă aşezat în şezlong, simţind aerul rece al dimineţii pe faţă. Paharul uitat de aseară căzuse uşor pe podea, era gol acum, gheaţa şi whisky-ul topindu-se şi evaporându-se pe scândurile de lemn. Se ridică, întinzându-se; capul nu-l mai durea aşa de tare, dar tot mai avea nişte junghiuri. Se uită în zare, peste ocean, cu mintea aiurea. Înainte să poată da prea mare atenţie

durerii de ochi care îl încerca, se auzi zbârnâitul puternic al telefonului.

Menajera îl chemă cu o voce stridentă.

— La telefon, domnule Lombard.

— Răspund de aici, zise el ursuz.

Ea îi aduse telefonul fără fir şi el dădu din cap, mulţumindu-i pe când îl lua; apoi cu un gest o rugă să iasă.

— Da? răspunse.

— Sunt Todd Sanders, domnule Lombard, îi răspunse o voce gravă. Lucrez pentru tatăl şi fraţii dumneavoastră în New York, la „Weekly Voice”.

Kane recunoscu numele. Sanders era cel mai bun reporter al tatălui său, dacă un individ mai abil în a crea noutăţi decât în a le culege poate fi numit jurnalist.

— Da, vă cunosc, zise Kane. Ce doriţi?

— Tatăl dumneavoastră m-a trimis la Charleston pentru a sonda terenul. Şi cum fratele dumneavoastră este coordonatorul campaniei lui Sam Hewett, tatăl dumneavoastră doreşte să fac nişte cercetări în privinţa lui Seymour. Nimic ieşit din comun, se grăbi să adauge. Ştiţi, eu nu caut poveşti senzaţionale, numai câte ceva ce poate fi folosit în campanie... Tocmai am cercetat aici, la un hotel. Aveţi vreo idee despre locurile unde am putea găsi ceva secrete?

— Nu te pot ajuta. Nu am locuit în Charleston atât încât să fi cunoscut mulţi oameni. Cunosc însă reputaţia lui Seymour, adăugă politicos. Un singur pas greşit şi mă va urmări fără încetare, o ştiu prea bine. Acum vreo câteva săptămâni am avut o

scurgere de deşeuri – accidentală, fireşte – şi de atunci mă urmăreşte mereu. La TV m-a arătat cu degetul ca fiind cel mai bun exemplu antiecologist avid de bani. Îşi scutură capul. E obsedat de chestia asta a poluării industriale. Este prioritatea lui numărul unu.

— Interesant că luptă pentru companiile de cherestea din nord-vest, murmură Sanders printre dinţi.

— Chestia cu habitatul bufniţei din vest pare să nu-i fie de mare ajutor în politică, în comparaţie cu propaganda împotriva poluanţilor industriali.

— Dumneavoastră aţi zis-o.

— Să rămână totuşi între noi.

— Bineînţeles.

Puse receptorul jos. Seymour era o fiinţă ciudată, se gândi el. Tipul nu prea avea bani, dar faptul că avea rădăcini adânci în Charleston îl ajutase să ajungă mai sus. Nici sprijinul discret pe care i-l acordase secretarului de stat de la Interne, Miles Townshend, nu-i stricase. Fostul senator de Carolina de Sud avea tot atâta personalitate, pe cât de impecabilă îi era reputaţia, chiar dacă avusese o căsnicie nereuşită. Căsătoria lui Miles fusese foarte scurtă. Kane aflase, şi încă în mare secret, că acest lucru se datorase doar vârstei fragede a soţiei. Nu îşi amintea exact, dar se părea că existase o anume legătură între Miles şi Seymour înainte. Trebuia să ţină minte şi să-i povestească lui Sanders data viitoare.

La cartierul general al campaniei lui Sam Hewett,

candidat la nominalizare din partea Partidului Republican pentru 46 Camera Reprezentanţilor din partea districtului ce includea Charleston, Carolina de Sud, între acesta şi consilierii săi avea loc o discuţie aprinsă.

— La capitolul acesta nu poţi risca un atac la persoană asupra lui Seymour, mârâi Lombard. Ochii săi negri îl străpunseră pe candidatul înalt, slab şi cam agitat. Ne vom ocupa de asta mai târziu. Tatăl meu este posesorul celei mai puternice prese de scandal din America, iar fraţii mei te susţin financiar şi din toate punctele de vedere. Va trebui doar să dai mâna cu oamenii şi să-ţi faci prieteni, căci acum nu trebuie să te preocupe decât republicanii. La momentul potrivit, vom reuşi să te facem să îl depăşeşti pe Seymour la votare.

— Şi dacă nu reuşesc să-mi câştig destui suporteri? întrebă Hewett cu greutate. Nu sunt la fel de bine cunoscut ca el şi nici nu am spatele pe care îl are el.

— Vei fi pe lista nominală când vom reuşi să te alegem, zise Norman chicotind. Tata ştie să facă publicitate. Vei avea voturile; ţi-o garantăm.

— Nu vei face ceva ilegal? întrebă candidatul.

Întrebarea părea să-l obsedeze pe Hewett. Lombard oftă supărat. Fratele lui Kane avea aceleaşi rezerve de câte ori presa de scandal îşi îndruma reporterii spre o istorioară. Îl atenţionaseră pe Sanders să nu-i spună lui Kane prea multe despre vânătoarea lui de can-can-uri prin Charleston.

— Nu vom face nimic împotriva legii, îl asigură Norman pe celălalt pentru a zecea oară. Puţină bârfă ici, puţină îndoială dincolo şi vom avea votul în mână. Calmează-te, Sam. Eşti ca şi ales. Trăieşte aventura!

— Vreau să câştig cinstit.

— Ultima persoană care a câştigat cinstit a fost George Washington, glumi Lombard cinic, dar noi vom face tot posibilul să-ţi păstrăm conştiinţa curată. Acum du-te şi ocupă-te de campanie. Şi nu-ţi mai face griji, bine? Îţi promit că totul va ieşi perfect!

Hewett nu era atât de sigur pe cât era consilierul său, dar era începător în politică. În fiecare zi învăţa despre procesul electoral mai multe decât şi-ar fi dorit. Când se apucase de treabă fusese idealist şi înflăcărat. Acum, cu fiecare zi îşi pierdea iluziile. În privinţa procesului electoral, nu făcea decât să se întrebe dacă cei care îl fondaseră se gândiseră într-adevăr la acest proces. Părea ruşinos faptul că în această competiţie calificativele nu însemnau nimic; era o întrecere a personalităţilor şi a publicităţii făcută în stil mare şi a banilor, nu a problemelor ridicate. Dar tocmai pe aceasta se bazau alegerile. Voia să fie ales, îşi zise. Dar, pentru prima dată, nu era sigur de ce.

Fusese emoţionat când Lombarzii hotărâseră să-i susţină candidatura. Iniţial fusese ideea lui Kane Lombard. Kane îl plăcea pe Sam pentru că amândoi aveau aceeaşi pasiune, iahturile, şi pentru că Sam susţinea ideea reducerii impozitelor şi pe aceea a altor stimulente materiale care l-ar fi

ajutat să progreseze în proaspăt înfiinţata industrie a construcţiilor de automobile din Charleston. Mai ales, se gândi Sam, de când Kane căzuse pe neaşteptate în dizgraţia lui Clayton Seymour şi făcuse tot posibilul să-i pună beţe-n roate din momentul înfiinţării, în Charleston, a firmei de construcţii de maşini. Antipatia fusese reciprocă. Acum, când Kane avusese nenorocul să aibă scurgerea de deşeuri, Seymour îl atacase din toate părţile.

Când Norman Lombard se oferise pentru postul de coordonator de campanie, lui Sam îi crescuse moralul şi nu scăpă ocazia. Dar, deşi voia să câştige, voia să o facă cinstit.

Îşi făcea probleme privind reputaţia publicaţiei de scandal pe care tatăl şi fraţii lui Kane o deţineau în New York. Se concentrase intensiv asupra politicii şi publicase nişte exposé-uri asupra proiectelor din ultima vreme ale secretarului de interne, Miles Townshend, şi de fapt, orice proiecte care favorizau interesele ecologice faţă de cele industriale. Familia Lombard era în mod public împotriva congresmenilor din orice grupare şi se ştia foarte bine că Townshend fusese cândva membru al clubului Sierra. În ultima vreme familia Lombard îl cam făcuse de râs în presă.

De fapt publicaţia lor exprimase ameninţări voalate în legătură cu intenţia lor de a continua vânătoarea de vrăjitoare pentru a provoca scandaluri în care să fie implicate înalte oficialităţi ale guvernului. Cam pe atunci Clayton Seymour îşi făcea publică hotărârea de a candida din nou.

Nicole intrase cu maşina micuţă, tip sport, în piaţa satului, lângă dispensar, pentru a cumpăra lapte, pâine şi fructe proaspete – mereu aceleaşi necesare alimente. Tocmai sosise acasă şi păşea pe verandă când auzi zgomotul unei maşini oprindu-se în spatele ei.

Se întoarse şi îl descoperi pe Kane Lombard coborând dintr-un jeep vechi şi hodorogit.

Abia avu timp să se întrebe unde a putut găsi o maşină ca aceea, atât de prăpădită, că inima începu să-i bată tare când îl văzu îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă din tricot.

El zâmbi când o văzu în şort şi o bluză roz; bronzul îi dădea totuşi o notă europeană.

— Dar văd că te bronzezi, remarcă el.

— Strămoşii mei erau hughenoţi francezi, care au venit în Charleston la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea pentru a scăpa de persecuţia religioasă din Europa, îi zise ea. Mi s-a spus că de la ei moştenim culoarea pielii.

— Ţi-am adus lucrurile pe care mi le-ai împrumutat.

Îi dădu pachetul.

— Spălate şi călcate, adăugă el.

— Tu cu mâinile tale ai făcut-o? îl tachină ea.

Lui îi plăcea modul cum îi străluceau ochii când zâmbea. Îl făcea să se simtă din nou tânăr.

— Nu chiar.

Îşi înfipse mâinile în buzunare şi o studie mai de aproape, mușcându-și buzele.

— Hai să ne plimbăm.

Inima-i sări din piept. Nu-şi putea permite să se implice într-o aventură cu inamicul politic al fratelui ei, îşi zise ea cu fermitate. Chiar nu-şi putea permite. Inima ei însă o povăţuia altfel.

— Dă-mi voie numai să pun lucrurile astea sus, zise ea.

El o urmă înăuntru şi se plimbă prin living-room în timp ce ea punea lucrurile la locul lor.

— Ar trebui să mă schimb, zise ea.

— De ce? Se întoarse spre ea, zâmbind. Cred că arăţi bine.

— Atunci sunt gata.

Încuie uşa, recunoscătoare pentru faptul că nu avea nicio poză pe acolo, care ar fi putut scoate la iveală legătura dintre ea şi Clayton şi nici nu avea ceva scump sau vreo antichitate prin casa de pe faleză. Ea şi Clayton nu ţineau lucrurile de valoare acolo.

El descuie uşa din dreptul locului de lângă şofer şi o ajută să se urce.

— Nu e prea multă ordine aici, zise el scuzându-se. Capcana asta veche o folosesc mai ales la pescuit. Îi iau pe tata şi pe fraţii mei în josul râului Santee-Cooper.

— Nu pari a fi un pescar înfocat, observă ea.

Îşi puse centura de siguranţă, privind distrată chipul lui dur, negricios şi mirându-se de riduri, de părul argintiu de pe tâmple. Era mai în vârstă decât apreciase ea prima dată.

— Nu-mi place să pescuiesc, de obicei, răspunse el.

Răsuci volanul jeepului şi îl întoarse elegant

înainte de a accelera de-a lungul autostradei de pe faleză. Soarele strălucea. Era o dimineaţă fantastică, cu pescăruşi şi pelicani care scormoneau după peşti în timp ce o mulţime de localnici făceau surfing şi priveau oceanul.

— Atunci, de ce o faci? întrebă ea absentă.

— Tatei în place enorm. Altfel, el şi cu mine avem foarte puţin în comun. Mă duc la pescuit cu el pentru că e o ocazie de a-l vedea uneori, pe el şi pe fraţii mei mai mici.

— Câţi fraţi mai ai?

— Doi. Şi nicio soră. Suntem doar noi trei. O înnebuneam pe mama când eram mici.

Se uită la ea.

— Tu ai familie?

— Părinţii mei au murit, zise ea cu o voce şoptită, ce părea că vine de departe, dar nu-i mai spuse că are un frate.

— Îmi pare rău, probabil că eşti singură.

— Nu-i rău, zise ea, am prieteni.

— Ca acela care împarte casa de pe faleză cu tine? întrebă el direct.

Ea îi zâmbi, fără să-i pese.

— Da, ca el.

Kane îşi notă în gând să afle a cui e casa aceea. Voia să afle numele celui cu care era Nikki.

De-a lungul plajei, oamenii începuseră să întindă şezlonguri şi prosoape la soare. Era o zi caldă de primăvară, cu câţiva norişori răsfiraţi deasupra capului.

— Iubesc oceanul, zise Nikki aproape şoptit, cercetând ochii ei verzi larg deschişi. N-aş putea să

locuiesc într-un oraş fără ocean. Chiar şi bărcile de pescuit şi cargoboturile mă fascinează.

— Ştiu. Înţeleg ce vrei să spui, o aprobă el. Toată viaţa mi-am trăit-o în oraşe-port. Peisajul şi zgomotul marilor vapoare te subjugă.

„Vorbeşte despre Houston”, se gândi ea, dar nu putea să-i arate că ştie de unde venea el.

— Locuieşti aici? întrebă ea.

— Sunt în vacanţă, zise el şi pe jumătate era adevărat. Tu stai aici tot timpul?

— Nu, mărturisi ea, locuiesc mai departe, pe culmea coastei.

— În Charleston? o încercă el.

— Într-un fel, da.

— Ce fel?

— Locuiesc chiar pe plajă.

Într-adevăr, acolo locuia. Avea una din acele bătrâne case graţioase de pe Battery, care erau trecute în Registrul Naţional al Locurilor Istorice şi care erau deschise pentru turişti timp de două săptămâni pe an.

Îşi putea imagina în ce fel de casă locuia. Nu o văzuse niciodată îmbrăcată în ceva care să nu fi arătat de mâna a doua. Cumva, parcă îi părea rău pentru ea. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de iubitul ei cel indiferent, iar averea ei materială cu siguranţă era foarte mică. Observă că avea o maşină prăpădită, un MG Midget roşu, genul care era la modă în anii ’60.

— Vrei o cafea? întrebă arătând cu capul spre un snackbar mic de pe plajă, cu mesele afară şi cu umbrele galbene decolorate de soare.

— Da, mulţumesc, îi zise ea.

El parcă jeepul şi coborâră. Nikki merse spre o masă dinspre plajă şi se aşeză, în timp ce Kane comanda cafeaua.

Ghicise cu uşurinţă modul cum obişnuia ea să bea cafeaua. El o aduse cu frișcă şi zahăr, zâmbind subtil la uimirea ei.

— Memoria mea e aproape fotografică, zise aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

— O să ţin minte asta, zise ea cu un zâmbet silit.

Kane îşi înălţă capul, închise ochii, lăsând briza mării să treacă peste faţa lui tuciurie, bronzată. Aceasta avea un aspect uşor leonin, era lată şi cu trăsături regulate, un nas drept, chiar mititel, sprâncene groase, proeminente şi o gură mare, cu buze subţiri, atrăgătoare şi masculină totodată. Ochii-i căprui erau mari, negri spre pupilă. O priveau uşor amuzaţi.

— Pari spaniol, zise ea, jenată că fusese surprinsă pe când îl examina atât de atent.

El se încruntă uşor, zâmbind.

— Stră-străbunica mea a fost o aventurieră, descendenta unei aristocrate spaniole, îi răspunse el. Îşi vizita prietenii lângă Houston, unde stră-străbunicul meu avea o fermă. După cum se spune, au supravieţuit unui scandal de proporţii când s-au mutat spre Beaumont pentru a căuta petrol.

— Interesant! Şi? Au găsit? Petrol, adică!

— Stră-străbunicul meu era pe cale să-şi atingă ţinta, când planurile i-au fost date peste cap în 1901, îi zise. În două luni a făcut şi risipit o

întreagă avere.

Dar nu mai adăugă că recuperase rapid pierderile şi înfiinţase o companie petrolieră.

— Săracul!

Ea îşi ridică privirea din cafea pe când o sorbea.

— Şi soţia nu l-a părăsit pentru că a pierdut totul, nu-i aşa?

— Nu era genul ăsta de femeie. A rămas cu el tot timpul.

— Lucru care nu prea se întâmplă des, nu? Mă refer la femeile care rămân lângă bărbaţii lor, adăugă ea nostalgic, şi la bărbaţii care rămân lângă femeile lor. Căsniciile nu mai sunt trainice.

El se încruntă.

— Eşti foarte cinică pentru vârsta ta.

— Am douăzeci şi patru de ani. Asta nu înseamnă deloc că sunt prea tânără.

Îşi examină unghiile meticulos îngrijite.

— Pentru ceilalţi e o lume cinică. Profitul îşi pune amprenta din ce în ce mai mult asupra vieţii oamenilor. Am auzit că în jungla amazoniană localnicii sunt omorâţi fără remuşcări pentru a-i îndepărta de pe pământul pe care guvernul vrea să încurajeze dezvoltarea unor importante corporaţii internaţionale.

El o privi îndelung.

— Chiar crezi că ne putem permite să lăsăm acele culturi primitive să ocupe suprafeţe arabile atât de largi, când planeta noastră are atâta populaţie de întreţinut?

Ochii ei verzi începură să sclipească:

— Cred că dacă vom folosi toate terenurile

arabile, vom fi în situaţia de a mânca beton şi oţel şi tot vom aştepta câţiva ani buni.

Era încântat. Dincolo de frumuseţea ei, sub părul negru ascundea o inteligenţă pe măsură. Îşi mută ceaşca peste suprafaţa plină de tăieturi a mesei şi-i zâmbi.

— Progresul cere sacrificii, consideră el.

— În ritmul în care distrugem resursele naturale, ne va costa întreaga planetă, zise ea dulce.

— A, dar n-ai realizat că aproape unu la sută dintre noi îi hrăneşte pe ceilalţi, care formează nouăzeci şi nouă la sută. Aşa că ai nevoie de un teren întins, bogat pe care să-l cultivi. Din nefericire, acelaşi fel de pământ este foarte căutat şi în agricultură şi în dezvoltarea oraşelor. Altfel spus, continuă el, dacă nu au locuri de muncă, oamenii nu-şi vor permite să cultive pământul. O nouă întreprindere înseamnă şi noi locuri de muncă şi un nivel de trai mai înalt pentru comunitate. Şi deci alimente mai hrănitoare pentru mamele care alăptează şi pentru copiii lor.

— E adevărat, fu ea de acord, lăsându-se pe spate, cu seriozitate. Dar ce să mai spunem de preţul acestui nivel de trai superior? Când a apărut mecanizarea agricolă, fermierii au fost obligaţi să cultive mai mult pentru a-şi permite ca echipamentele agricole să reducă timpul necesar plantării şi recoltării. Şi asta a ridicat preţul hranei. Şi apoi au fost nevoiţi să folosească pesticide şi îngrăşăminte pentru a mări producţia, iar acestea au generat produse toxice care au intrat în pământ şi au poluat apa. Sigur, am produs mai multă

hrană, dar, cu cât producem mai multă hrană, cu atât creşte populaţia. Şi asta te obligă să măreşti producţia pentru a-i hrăni pe oameni, care, astfel, ca într-un cerc vicios, sunt din ce în ce mai mulţi.

— Nu ştiam că eşti economist, zise el.

— Am studiat economia la colegiu.

El făcu o grimasă.

— Ce facultate ai absolvit?

— Nu am absolvit, zise ea cu tristeţe. După trei ani am renunţat, epuizată. Totuşi, cândva îmi voi termina studiile. Mai am nevoie de treizeci de ore semestriale pentru a avea ca specialitate principală istoria şi, secundar, sociologia.

— Dumnezeu să-ţi ajute când o vei face, murmură el. Ai putea intra în politică dacă continui să dezbaţi astfel.

Nikki era flatată, dar nu-l lăsă să vadă că în acelaşi timp era şi amuzată. El nu trebuia să ştie cât de implicată era deja în politică.

— Şi tu, eşti foarte isteț.

— Eu m-am specializat în administraţie managerială, zise el. Am avut o dublă specializare: economie şi istorie.

— Lucrezi în afaceri? întrebă ea cu o inocentă intenționată.

— Se poate spune şi aşa, zise el indiferent.

— E interesant?

— Uneori, ocoli el răspunsul.

Îşi termină cafeaua.

— Îţi place să te plimbi pe plajă? întrebă el. Mie îmi place mai ales dimineaţa devreme şi după-amiaza târziu. Mă ajută să-mi limpezesc mintea, să

pot gândi.

— Şi pe mine, zise ea.

— Suflete înrudite, zise el aproape numai pentru sine, iar ea zâmbi.

Puse gunoiul în coş şi îşi strecură mâna în cea a lui Nikki cu un gest impulsiv.

Era primul contact fizic deliberat între ei, şi degetele lor puternice, pe de o parte, şi delicate, pe de cealaltă parte, se întrepătrundeau senzual. Ea simţi un fior furnicându-i trupul.

De mulţi ani nu mai avusese acea senzaţie.

Îşi recăpătă suflul şi îşi ridică privirea spre el.

— Ce e, Nikki? întrebă el blând.

Vocea lui adâncă o răscoli şi mai tare decât atingerea mâinilor lui. Avea senzaţia că nu mai există decât ei doi. Ochii ei priviră într-ai lui şi îl simţi foarte-foarte aproape.

— Nimic, zise ea cu o voce sufocată, după un timp.

Îşi retrase cu putere degetele din mâna lui, dar totuşi ezitând.

— Mergem?

El o privi cum păşeşte înaintea lui, cu mâinile băgate brusc în buzunare, cu şezutul mic coborând de la mijloc spre un şold rotunjit. Părea speriată. Era un comportament ciudat din partea unei femei cu care ai împărţit casa pusă la dispoziţie chiar de ea, se gândi el cu mintea aiurea.

Ea se opri când o ajunse din urmă, simţindu-se vinovată şi având senzaţia că nu era felul ei propriu de a fi.

Îl privi şi îi surâse stânjenită.

— Iartă-mă! Ţi-am spus că am fost măritată.

— O căsătorie nefericită?

— Niciodată nu m-a lovit, nici nu s-a îmbătat, nici cu alte femei nu a fost…

Îşi încovoie umerii.

— Pur şi simplu nu a mers, asta-i tot, iar acum sunt prudentă.

Se uită la el zâmbind uşor.

— Tu nu?

— Eu sunt văduv, zise el în cele din urmă.

Respiră adânc pentru că încă îl durea când vorbea despre asta.

— Acum un an mi-am pierdut soţia şi fiul.

— Îmi pare tare rău.

— Şi mie. A fost o experienţă foarte dură. Uneori nici nu cred că am depăşit-o.

Îşi puse mâinile în buzunare şi se uită în jos la ea, pe când se plimba pe nisipul alb, iar pe deasupra capetelor, cu aripi stropite de negru, avântaţi spre soare, dansau în vânt pescăruşi.

— Eşti foarte mare, remarcă ea.

El chicoti:

— Înalt, nu mare.

— Ba nu! Eu am 1,60 m şi tu eşti un munte pe lângă mine.

— Abia dacă am 1,80 m, spuse Kane. Tu eşti un prichindel, de aceea îţi par un munte.

— Amice, ia seama ce spui, încă sunt în creştere, zise ea cu dezinvoltură sfredelindu-l cu ochii-i strălucitori.

El râse înfundat.

— Ce gură nostimă.

— Nostimă, şi cu asta basta, mersi frumos.

— Acum că suntem amândoi prudenţi încât să nu ne implicăm, şi suntem detaşaţi, putem să ne ţinem de mâini? Ale mele au îngheţat!

— Puteam să jur că trebuie să fie un motiv ascuns, zise ea. Dar, până la urmă, îşi scoase mâna stângă din buzunar şi-l lăsă să i-o cuprindă cu degetele lui fierbinţi.

— Dar n-ai mâinile reci! protestă ea.

— Ba le am, dar nu-ţi dai tu seama.

Degetele lui o strânseră şi el zâmbi văzând-o că roşeşte pe măsură ce efectul începea să se manifeste asupra ei.

— Hei, tu, plăpânda de cincizeci de kile, nu poţi să ţii pasul?

— Sigur, aş putea să alerg în jurul tău, zise ea greoi. Dar încă mă refac de pe urma pneumoniei.

Se opri brusc, încruntându-se.

— Cum am putut uita? Şi doar l-am auzit pe doctor spunând să ai grijă să nu răceşti. Idiot ce sunt! Nici nu ar trebui să stai în aerul rece al dimineţii; de ce n-ai zis nimic?

Grija lui o făcea să-i salte inima.

— De o săptămână nu mai stau la pat, îl asigură. Şi nu am stat acasă degeaba.

— Sper că nu te-ai suprasolicitat.

— Nu chiar, fu ea de acord.

Obligaţiile ei în privinţa Festivalului Spoleto însemnaseră o mulţime de telefoane şi lucrări pe care le făcuse stând acasă. Oricum, încă nu putea să facă tot ce ar fi dorit.

— Ce copil al nimănui, şi uneori nu are nici multă

minte, murmură el.

Nikki tocmai voia să se arate ofensată, când pe neaşteptate, el se întoarse şi o săltă în braţele-i puternice, fierbinţi.

Îşi pierdu respiraţia din cauza bruştei plăceri. Pentru prima dată în viaţă simţise puterea unui bărbat în felul acesta. Nu era sigură că îi plăcea sentimentul vulnerabilităţii pe care i-l dădea, iar când ochii lor se întâlniră, îndoiala se vedea pe faţa ei.

— Pot să văd cuvintele care-ţi stau pe limbă, zise el încetişor, cu o voce adâncă, zâmbindu-i cu multă tandrețe. Dar nu le pronunţa. Pune-ţi mâinile în jurul meu şi stai lipită de mine; eu am să te duc.

„Parcă am fi într-un film romantic”, îşi spuse ea răvăşită. Dar ciudat era că se supuse fără un cuvânt, fără să ezite. Doar un mic oftat îi scăpă pe buze. Îi privi gâtul şi simţi o dulce răscolire prin corp când el o strânse mai aproape. Îşi lipi faţa de gâtul lui încordat, înconjurându-l cu braţele.

— Nikki, zise el cu o voce aspră, răguşită, iar braţele lui se încordară brusc, presându-i sânii delicaţi de pieptul său.

Nu mai era vorba doar de o îmbrăţişare tandră. Unghiile ei se înfigeau în umerii lui pe când mergea, şi îl simţea în fiecare por al pielii. Vârfurile sânilor i se întăriseră, inima-i palpita. Simţi în pântec o căldură şi o dorinţă niciodată intuite până atunci.

— O, scumpa mea, şuieră el dintr-o dată, şi-i simţi gura deschisă pe neaşteptate mângâindu-i gâtul fraged, unde bluza îi alunecase peste

claviculă.

Nikki închise ochii şi gemu. Vântul îi aduse părul spre faţă şi îi răcori căldura obrajilor. Corpul lui era cald şi puternic, şi mirosea a diferite arome. Dorea ca el să o dezbrace şi să îi atingă sânii, pântecele şi partea interioară a coapselor cu gura lui caldă. Voia să o întindă pe plajă şi să facă dragoste acolo, sub cerul liber.

Neţinând deloc seama de siguranţa gestului şi de cât de sănătos ar fi, mâna ei se încurcă în părul lui des şi ondulat şi îi împinse gura spre curbura delicată de sub clavicula ei.

Capitolul 4

Kane simţea că se învârte pământul cu el, însă când Nikki reuşi să-i ademenească gura să o sărute se trezi ca dintr-o vrajă.

Se ridică brusc, eliberând-o din braţele sale cu o mişcare repezită. Făcu un pas înapoi încercând să-şi ascundă tulburarea. Se uită în ochii ei de un verde ceţos, pe jumătate închişi şi cuprinşi de mirare.

Era la fel de tulburată ca şi el şi nu reuşea să se prefacă. Buzele lui aproape că-i atingeau pielea în clipa în care şi le retrăsese. Se simţea abandonată unei dorinţe copleşitoare, însă trebuia să-şi păstreze cumpătul.

— Îţi mulţumesc, ştiam eu că mă poţi salva de mine însămi, reuşi ea să-şi recupereze umorul.

El zâmbi fără să vrea.

— Presupun că am reuşit. Însă nu mă credeam în

stare de aşa ceva. Nu sunt tipul care să dea cu piciorul ocaziilor şi pe deasupra ai o gură ca o vişină coaptă.

— Cuvintele tale mă înfioară…

Când deveni conştient de propria sa reacţie, lui Kane îi veni să râdă. Nu mai trăise nişte senzaţii atât de puternice de multă vreme şi cu toate acestea femeia din faţa lui îl încânta nespus.

— Atunci poate că ai vrea să mergi cu mine într-un loc puţin mai liniştit?

— Bineînţeles că vreau, îi răspunse ea netezindu-şi pe spate părul răvăşit, numai că n-ar fi prea înţelept. Nici măcar nu ştiu dacă îţi place opera. Nu m-aş lega pentru nimic în lume de un bărbat care nu suferă opera, chiar de-ar fi al naibii de atrăgător.

— Chiar aşa? Întâmplător, sunt nebun după operă.

Picioarele ei păreau înţepenite şi n-o mai ascultau deloc.

Şi dorinţa ce-i umplea de tremur întreg trupul creştea mereu, în loc să se stângă.

— Nu mă mai ispiti la lucruri sordide şi desfrânate, îi spuse ea cu hotărâre, netezindu-şi părul. Află că înainte să te cunosc eram hotărâtă să rămân o femeie virtuoasă.

El zâmbi maliţios.

— Formularea mă încântă. Dar virtutea ta ar putea fi pusă în pericol dacă mai petreci mult timp prin preajmă-mi. Ce-ai spune de-o ieşire cu iahtul?

Mâna ei rămase suspendată deasupra capului.

— Cu iahtul?

— Îţi strălucesc ochii. Ţi-ar plăcea?

— Foarte mult!

El zise cu satisfacţie:

— Vin să te iau mâine dimineaţă devreme…

Şovăi o clipă:

— Dacă eşti liberă…

Nikki ştia că se gândeşte la presupusul ei prieten, întrebându-se dacă acesta se va supăra sau nu.

— Prietenul meu nu e gelos, spuse ea cu un uşor zâmbet.

— Oare?

Ochii săi întunecaţi scrutau adânc chipul ei şi îl cuprinse neliniştea. Simţea că începe să piardă contactul cu realitatea dacă ajunsese să joace pe o asemenea carte. Atracţia faţă de ea era doar de natură fizică. Nimic altceva. Şi pe deasupra mai exista încă un risc. Dacă ea descoperea cine era?

Propriile sale temeri îl făcură să râdă. Pentru Dumnezeu, şi ce dacă află cine e? Ce putea să-i facă, să-l şantajeze doar pentru că petrecuseră o noapte împreună?

Ea izbucni în râs.

— Locuiesc cu fratele meu.

— Cu cine? exclamă el.

— Cu fratele meu, zise ea, n-aveam de unde ştii că nu eşti un maniac care omoară cu toporul, aşa că te-am lăsat să crezi că locuiesc împreună cu iubitul meu, care vine acasă în fiecare vineri, ca să fiu în siguranţă.

Începu să înţeleagă. Ochii i se luminară şi izbucni, la rândul său, în râs.

— Şi el n-a venit deloc – nu mi-am dat seama.

— Asta nu înseamnă însă că am nevoie de un iubit, îi atrase ea atenţia, cu o voce caldă. Nu sunt încă pregătită pentru aşa ceva. Deloc.

Sarcasmul ei îl lovi în plin. Trecuse doar atât de puţin timp de când o ţinuse în braţe arzândă şi tulburătoare, însetată de dorinţă, şi avusese revelaţia plăcerii pe care o putea ea oferi unui bărbat.

— E mai bine aşa, spuse el încet. Şi eu am o iubită.

De ce să fie ea şocată de acest lucru? Se răsuci puţin şi se îndreptă spre plajă. Într-adevăr, nu era în căutarea unui iubit, aşa că nu era mai bine că el avea o iubită?

— Mă bucur, îi răspunse ea cu o voce absentă, cu toate că numai fericită nu era. Nu m-ar supăra totuşi să am încă un prieten, adăugă apoi pe neaşteptate, ochii ei albaştri fixându-se într-ai lui în timp ce el zâmbea. Am foarte puţini prieteni.

— Mă îndoiesc că a existat cineva care să se poată lăuda cu mai mult de un prieten adevărat, făcu el pe cinicul. OK, fie şi prieteni.

— Şi fără surprize pe iaht, preciză ea, întorcându-se cu rapiditate la dispoziţia iniţială. Să nu mă legi de catarg ca să mă biciuieşti şi să mă siluieşti, sau să-mi rupi hainele de pe mine şi să mă foloseşti ca momeală la rechini. Trebuie să-mi promiţi că n-ai s-o faci.

El zâmbi.

— Mi se pare corect.

— Atunci ne vedem mâine.

El studia cu atenţie faţa ei, ghicind răni adânci în spatele bunei dispoziţii aparente. Şi asta îl întristă mai mult decât remarca ei că nu doreşte un iubit.

În aceeaşi seară, stând afară pe terasă, Nikki se certa pe sine pentru cele petrecute. Şi nici faptul că fratele ei, Clayton, îi telefonă ca s-o pună la curent cu progresele sale n-o ajută prea mult.

— Am câştigat încă un aliat, îi spuse el, precizând numele congresmanului. Cum ţi se pare pentru o zi de lucru?

— Minunat, râse ea. Apropo, ce se mai aude cu problema bufnițelor?

— E cu cântec, murmură el. Derrie şi cu mine nici nu ne mai vorbim din cauza asta, iar Bett e şi ea supărată foc pe mine. Am ajuns ca eu, un candidat ales pentru o platformă bazată pe conservarea mediului, să votez împotriva unei bufniţe mititele şi a unui crâng de copaci doar ca să creez locuri de muncă şi să asigur prosperitate economică. Toate sunteţi convinse că am înnebunit.

— Îţi reamintesc că nu ai cu ce să înlocuieşti specia aia de bufniţe şi nici copacii mai bătrâni de o sută de ani…

— Hai, taie-o! se răsti el.

— OK, râse ea. Sângele apă nu se face.

— Dacă zici tu… Cum merge? Te odihneşti cumva?

— Suficient… ezită ea, a… aaam cunoscut pe cineva.

— Pe cineva? Un bărbat? Unul adevărat, cum scrie-n Biblie?

— Aşa pare să fie. Mâine ieşim la o plimbare cu iahtul.

— Nikki, mă bucură foarte mult ce spui. Cine e?

— Un om obişnuit, minţi ea. Se ocupă cu... maşini.

— Ah! Cu maşini? Ei bine, cred că nu e nimic rău în a fi mecanic. Ştie însă să navigheze suficient de bine ca să nu te înece?

— Cred că poate să facă orice îşi pune în gând... murmură ea visătoare.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, o tachină el. Ultima oară când am vorbit nu mai voiai să auzi de bărbaţi pentru nimic în lume.

— Nu m-am răzgândit, îi confirmă ea imediat. Numai că ăsta e atât de diferit, continuă ea. N-am întâlnit niciodată pe cineva la fel.

— E un fustangiu?

— Nu ştiu. Poate.

— Nikki, începu el, ezitând.

Avusese o experienţă dură la o vârstă fragedă. Era foarte vulnerabilă.

— Ascultă, ce-ar fi să trec pe-acasă pentru câteva zile?

— Nu! Nikki tuşi ca să-şi limpezească vocea. Vreau să spun că nu e nevoie, zise ea. Nu poţi să mă protejezi de toată lumea, ştii foarte bine. Odată şi odată trebuie să stau pe propriile mele picioare.

— Cred că ai dreptate, îi răspunse, cu o voce resemnată, fratele ei. OK, surioară. Faci cum vrei. Dar sunt la capătul firului dacă ai nevoie de mine. Ţii minte, da?

— Poţi fi sigur de asta.

— Atunci mai vorbim noi, curând.

Punând receptorul jos, Nikki răsuflă uşurată. Tot ce-i mai lipsea acum era Clayton care să vină acasă şi să dea peste Kane. Situaţia devenea din ce în ce mai incitantă şi era convinsă că ar trebui să termine cu legătura asta imposibilă încă înainte de a începe cu adevărat. Însă nu avea puterea să o facă. Kane se strecurase deja în inima ei. Îi mai rămânea doar să spere că nu i-o va frânge în cele din urmă.

Era curioasă cum va reuşi Kane să-i ascundă faptul că e bogat. Dacă îi oferi o plimbare cu iahtul, până şi un idiot îşi dă seama că are de a face cu un om bogat. Soluţia pe care o găsi el se dovedi foarte abilă: îi spuse lui Nikki că nu reuşise să închirieze iahtul cu care plănuise să facă plimbarea, aşa că urmau să-l înlocuiască cu o barcă cu motor. Era o ambarcaţiune minunată însă nu se putea compara cu iahtul pe care îl folosea de obicei în asemenea ocazii.

Ea se amuză în sinea ei şi acceptă schimbarea înţelegerii din ziua precedentă fără să pară afectată în vreun fel.

— Ştiu că ţi-am zis că vom merge cu iahtul, îi explica el în timp ce o ajuta să se urce în barcă, însă poate fi periculos dacă vântul e puternic. Şi astăzi vântul bate destul de tare.

Aşa şi era, însă cu greu şi-ar fi putut imagina că un iaht ar fi avut probleme pe un asemenea vânt. Pe de altă parte, cunoştea motivul pentru care aşa-zisul său oaspete nu dorise să apară cu o ambarcaţiune de peste un milion de dolari.

— Oh, îmi plac bărcile cu motor, îl linişti ea, fără să mintă de altfel, şi ochii îi străluciră de plăcere când Kane se înfundă în scaunul conducătorului şi răsuci cheia de contact. Motorul răspunse imediat şi începu să toarcă pisiceşte.

El îi aruncă o privire, zâmbind pe ascuns.

— Eşti un marinar bun?

— Vom afla împreună, i-o întoarse Nikki.

Kane râse pe înfundate şi manevră barca spre ieşirea din port.

Barca aluneca lin pe suprafaţa apei şi motorul nu era exagerat de zgomotos. Nikki îşi duse mâna la părul umflat de vânt, râzând de plăcere în timp ce picăturile fine de apă îi împroşcau faţa.

— Ţi se întâmplă vreodată să fii tristă? o întrebă el, curios.

— Oh, de ce să mă obosesc să fiu pesimistă? îi răspunse ea. Viaţa e aşa de scurtă, e păcat să o risipeşti când fiecare zi e ca o zi de Crăciun, îţi dăruieşte ceva nou.

Era îndrăgostită de viaţă. El uitase cum e să fii aşa. Îşi întoarse privirea întunecată spre orizontul îndepărtat încercând să nu se gândească la cât de scurtă e viaţa cu adevărat şi cât de tragic învăţase acest lucru.

— Unde mergem? îl întrebă Nikki.

— Nu m-am gândit la ceva anume, îi răspunse el. Se uită la ea uşor amuzat. Doar dacă, adăugă, nu-ţi place cumva să pescuieşti.

— Nu m-ar deranja. Dar tu nu poţi suporta pescuitul, râse ea.

— Bineînţeles că nu. Dar nu vreau să-mi ies din

mână, adăugă el, ca să nu-mi fac de ruşine restul familiei. Sculele sunt sub prelata asta. Mă gândeam că putem naviga pe râu în sus până găsim un loc plăcut să ne oprim. Am luat cu noi o cutie frigorifică şi nişte mâncare.

— Eşti plin de surprize, comentă ea.

Ochii săi întunecaţi scăpărară.

— Şi nu mă cunoşti încă nici pe jumătate, murmură el, concentrându-se din nou asupra manevrelor.

Găsi o spărtură în frunziş şi legă barca la mal. Se aşezară pe mal, petrecându-şi timpul lenevind şi urmărind plutele cum se legănau pe apă şi săltau din când în când. Mâncară sandvişurile şi cartofii prăjiţi şi sorbiră sucurile, şi Nikki se minună de milionarul de lângă ea ce se dovedea un partener de pescuit minunat. Nu se mai simţise aşa de bine din copilărie, când mergea la pescuit cu bunicul ei. Uitase ce plăcut e să stai la marginea râului cu undiţa în mână.

— Pescuieşti des? se interesă ea.

— Cu fraţii mei şi cu taică-meu. Niciodată însă cu vreo femeie.

Ridică din umeri a nedumerire.

— Aproape toate pe care le cunosc nu sunt deloc interesate de viermi şi de cârlige, spuse el gânditor. Nu ţi-e scârbă, nu-i aşa?

— Nu prea. Poate de unele lucruri da, adăugă ea cu voce joasă. Oricum, peştilor li se dă cel puţin o şansă, numai dacă nu te apuci să-i vânezi într-un butoi. Şi îmi place foarte mult bibanul prăjit.

— Ştii să cureţi un peşte?

— Poţi fi sigur!

El râse fără să-şi ascundă încântarea.

— În cazul ăsta, dacă prindem ceva, mă autoinvit la cină.

Ochii i se îngustară.

— Dacă nu ai alte planuri.

— N-am nimic anume pentru săptămânile ce vin, zise ea.

El părea să se liniştească. Îşi întinse picioarele vânjoase şi trase de undiţă să verifice dacă prinsese ceva în cârlig.

— Nu muşcă nimic la momeala mea, mormăi el. Nici n-a fost atinsă încă. O mai lăsăm încă zece minute şi dacă nu se întâmplă nimic, căutăm un loc mai bun.

— În clipa în care ne mutăm un banc de peşti enormi se vor strânge la adăpost, îi atrase ea atenţia.

— Probabil că ai dreptate. S-ar putea să nu fie o zi prea bună pentru pescuit.

— Depinde de ce vrei să pescuieşti, zise ea, atenţia fiindu-i atrasă de mişcarea bruscă a plutei sale. Fii atent aici!

Nikki trase brusc de undiţă, agăţând ceva la capătul firului, şi se ridică în picioare. Indiferent de ce prinsese, părea să merite osteneala. Trăgea de undiţă şi apoi îi lăsa fir şi iar trăgea şi iar îl mai lăsa, se mişca o dată cu el de-a lungul malului, bolborosind şi plescăind din limbă până ce, în cele din urmă, prada începu să ostenească. Îl zări pe Kane uitându-se la ea înciudat şi izbucni în râs.

— Ai vrea să-l scap, nu-i aşa? Nu-i aşa? îl provocă ea. Ei bine, n-o să-l scap. Cină, fă-ţi apariţia!

Smuci puternic din undiţă şi peştele, un biban destul de mare, fu aruncat pe mal, zbătându-se. În timp ce Kane se ocupa de el, ea puse din nou momeala în cârlig.

— Eu l-am prins pe al meu, zise ea. Nu ştiu ce mănânci tu, însă.

El se aşează pe jos lângă ea şi luă undiţa sa în mână.

— O să vedem imediat, i-o întoarse el.

După două ore prinseseră trei bibani frumoşi. Doi dintre ei erau ai lui Nikki. Kane luă resturile şi cutia frigorifică plină cu peşti şi le urcă în barcă. Nikki îşi iertă sentimentul de superioritate ce o cuprinse doar pentru câteva clipe.

Kane uitase de toate, şi de propria sa tragedie, şi de problemele de afaceri, şi de îngrijorările sale, în dimineaţa aceasta lipsită de griji pe care o petrecea alături de Nikki. Prezenţa ei îl eliberase de povara afacerilor, care îi ocupa tot mai mult timp. De când îi muriseră soţia şi fiul, înlocuise orice legătură sufletească cu producerea banilor. Mâncarea nu mai avea niciun gust pentru el. Dormea neregulat şi doar din necesitate. Nu-şi mai luase nicio vacantă sau măcar o zi liberă de la călătoria de afaceri ce o întreprinsese cu soţia şi fiul său şi care se terminase atât de tragic.

Oboseala acumulată era la originea neatenţiei din momentul accidentului suferit în timp ce înota. Însă privind-o pe Nikki atât de liniştită şi fericită împreună cu el, nu putea să-i pară rău că se

întâmplase aşa. Întâlnirea cu ea era ca descoperirea unei comori cu toate că era conştient că va rămâne cu ea foarte puţin timp. Peste câteva săptămâni nu-şi va mai aduce aminte nici măcar de numele ei. Gândul ăsta îl făcu să fie agitat.

Nikki îi observă neliniştea. Se întreba dacă sentimentele lui faţă de ea erau la fel de puternice ca şi atracţia fizică. Fusese tulburată atunci când el recunoscuse că are o iubită. Se întreba dacă el însemna ceva pentru acea femeie, căci Nikki începuse deja să ţină la el. Gândul că ar putea fi aşa îi provocă un tremur interior.

Deşi fusese măritată o dată, soţul ei nu fusese niciodată în stare să ajungă până acolo încât să facă dragoste cu ea. O atinsese în treacăt şi fără prea mare pasiune şi ea era atât de tânără şi dornică să-şi asculte tatăl încât nu înţelesese imediat indiferența soţului său.

Fiindcă la început afişase o anumită superioritate în relaţia cu Miles, răceala lui când încercase să-l atragă în intimitatea ei îi lăsase răni adânci lui Nikki. Aflase atunci durerea pe care graba de a te oferi cuiva ţi-o poate produce; să nu se mai pripească niciodată. Şi în mod cert nu-şi dorea complicaţiile suplimentare care puteau rezulta din legătura lui Kane cu o altă femeie. Oricât de tare l-ar fi dorit, Nikki era hotărâtă să reziste ispitei.

La întoarcere, ea încerca să se gândească doar la clipele petrecute împreună la pescuit. Fusese una din zilele cele mai lipsite de griji din viaţa ei. Ajunsă în faţa casei ei, Nikki era însă convinsă că el nu se mai gândea la peştii pescuiţi – şi nici chiar la

ea. Ar fi vrut să ştie ce-l preocupa într-atât.

— Trebuie să dau câteva telefoane, altfel te-aş ajuta să cureţi peştele, îi spuse el lăsând-o în faţa casei cu cutia frigorifică lângă ea. Mă întorc imediat.

— Afaceri? întrebă ea.

Pe faţa lui nu se putea ghici nimic.

— Poţi să le spui şi aşa.

Nu mai zise nimic altceva. Îi zâmbi lui Nikki cu gândul în altă parte şi plecă luându-şi rămas-bun cu un gest distrat.

Nikki plecă să cureţe peştele, zgândărită de plecarea lui neaşteptată. Ce treabă o fi avut?

Kane ascultă cu răbdare vocea furioasă care tuna şi fulgera de la celălalt capăt al firului.

— Dar mi-ai promis că vom merge la petrecerea familiei Waltons diseară! Vor fi acolo toţi prietenii mei şi cel puţin doi critici de artă veniţi din New York.

Christy avea vocea unui copil lăsat cu buzele umflate.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? Ce fel de tranzacţie mai e şi aia că-ţi ia o seară întreagă?

— Ţi-am zis, Christy, am alte planuri, îi zise el liniştit.

Ea era artistă şi începea să fie cunoscută. Nu avea ce îi reproşa din punct de vedere intelectual. Dar unica trăsătură comună dintre ei doi fusese nevoia împărtăşită a siguranţei intimităţii lor. Lui nu-i plăceau prietenii ei şi, în mod cert, nici aceştia nu-l agreau pe el. Christy avea nevoie de un om

care să se potrivească stilului ei de viaţă. Iar calapodul pe care era făcut Kane nu era chiar cel mai potrivit.

Acum că Nikki apăruse în viaţa lui, îi părea rău că nu o terminase cu Christy mai demult. Până acum probabil şi-ar fi găsit deja pe altcineva; poate chiar prietenul ei, psihologul, care părea să o fascineze în ultimul timp.

— Atunci, mă suni? îl întrebă Christy oftând lung.

— Dacă am timp. Dar ar fi mai bine să nu ne mai vedem atât de des de aici înainte, adăugă el, încercând să fie cât mai drăguţ.

Urmă o ezitare, apoi ea zise trist:

— Poate că ai dreptate. Eşti un iubit minunat, Kane, dar întotdeauna am avut sentimentul că te gândeşti la cheltuielile făcute când suntem împreună.

— Sunt un om de afaceri, îi aminti el.

— Eşti o afacere, îi zise ea râzând uşor. O industrie ambulantă. Sunt convinsă totuşi că ar trebui să te tratezi. Nu mai eşti cum te ştiam eu de la…

El nu mai voia să o asculte. Christy avea mare încredere în psihanalist. El nu.

— Te mai sun eu. Noapte bună.

El închise înainte a ea să mai adauge ceva. Se cam săturase de aerele ei de psihanalist amator. Era obsedată, făcea psihanaliză şi când era cu el în pat.

Se ridică şi îşi schimbă blugii şi jerseul cu nişte pantaloni marinăreşti şi tricou galben.

Nikki şi peştele ei fript erau mult mai

ademenitori decât ce-i puteau oferi Christy şi prietenii ei: un antricot a-ntâia şi cocteiluri.

Alese o sticlă de vin din provizia importată şi o luă la el. Se întrebă dacă Nikki avea vreo idee despre vinuri albe rafinate. Era o fată inteligentă, dar nu cunoştea privilegiile celor bogaţi. În mod sigur nu era în stare să facă deosebirea dintre un Chardonnay şi un Riesling Johannesburg. Iar el ar fi putut să o înveţe. Pentru moment, nu îndrăzni să se mai gândească şi la alte lucruri în care ar fi putut s-o iniţieze.

Dacă el ar fi lăsat acest lucru să se întâmple aşa, Nikki ar fi pus stăpânire pe el mai teribil chiar decât alcoolul.

Nikki curăţase şi fripsese peştele şi tocmai făcea o salată de fructe şi cu un sos de seminţe de mac când Kane bătu scurt la uşă şi intră în casă.

Ea îi aruncă o privire peste umăr şi-i zâmbi.

— Haide, intră, îl invită.

Purta o rochie plisată, cu un imprimeu tropical, însorit care îi dezgolea mare parte din spatele bronzat, îmbrăcându-i în acelaşi timp discret sânii. Stătea desculţă la masa din bucătărie şi Kane îşi simţi corpul pătruns de imaginea frumuseţii feminine pe care o înfăţişa ea. Nikki se îmbrăca aşa cum îi plăcea lui să se îmbrace o femeie, deşi nu-şi etala sexul cu trâmbiţe şi surle, nici nu-l respingea.

— Tocmai am terminat salata şi sosul. Pui tu masa? întrebă ea vioaie.

El avu un moment de ezitare. Nu-şi amintea să fi făcut aşa ceva în toată viaţa lui. Chiar şi când era

mic, întotdeauna existase o femeie care să se ocupe de bucătărie.

— Farfuriile-s acolo, arătă ea cu capul spre un dulap. O să găseşti furculiţe şi restul în al doilea sertar. Şerveţele în al treilea sertar.

Se amuză văzând expresia lui şi încurcătura în care se afla.

— Sper că ştii să pui masa?

— Nu prea, recunoscu.

— Atunci e timpul să înveţi, zise ea. Poate într-o zi ai să te recăsătoreşti, şi gândeşte-te numai cât de bine ţi-ar prinde să ştii cum să te învârţi prin bucătărie.

Nu zâmbi la replica ei. O privi curios şi rezervat, iar ea îşi aminti într-un târziu că-i vorbise de moartea soţiei.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni, zise el pe neaşteptate. Şi mai ales cu o femeie pe care de-abia am cunoscut-o, adăugă el brutal.

— Ei, sigur că nu vrei să te căsătoreşti cu mine chiar acum, îl aprobă ea. La urma urmei, nici nu mă cunoşti. Trist, căci de îndată ce-mi vei descoperi calităţile, ca şi darurile mele pământeşti, ai să alergi după mine cu verigheta. Dar va trebui să te refuz: eu îl aştept pe Tom Selleck.

— Adevărat? o privi el gânditor cu o lumină în ochi.

Se întoarse cu spatele la ea şi începu să caute în dulap. Aşează lucrurile pe masă într-o ordine misterioasă şi ea nu mai rezistă tăcerii.

— S-ar cuveni să fii mai atent în restaurante la modul cum sunt aşezate tacâmurile, remarcă ea

văzând că furculiţele şi cuţitele nu erau aşezate la locul lor.

— Nu ţin să-mi fac din asta o carieră!

— Treaba ta. Dar să nu dai vina pe mine dacă nu vei fi în stare să obţii o slujbă de picolo într-un hotel de lux. Dumnezeu mi-e martor, eu am încercat să te învăţ noţiunile elementare.

El chicoti uşor. Ea se întoarse şi începu să pună mâncarea pe masă. Apoi aranjă din nou tacâmurile până când totul fu în ordine.

— Te dai mare, o acuză el.

— Vă rog să luaţi loc, îl invită ea cu o reverenţă şi un zâmbet comercial.

El îi trase scaunul, observându-i ezitarea.

— Să ştii că sunt gata să aştept aici până la iarnă! îi spuse el.

Cu un oftat lung ea se aşeză pe scaunul oferit de el.

— Ce obicei învechit!

— Politeţea nu are vârstă, iar eu nu am de gând să renunţ la ea.

Se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Şi tot înainte de masă, mulţumesc Domnului pentru bucate. Un alt obicei la care iarăşi nu am de gând să renunţ.

Îşi înclină capul în semn de supunere, cu o privire amuzată pe care i-o ascunse.

Pe la mijlocul mesei, plonjară în politică şi ea nu îl menajă defel.

— Consider că e o crimă să distrugi o pădure bătrână şi să sacrifici o anume specie de bufniţe

pentru a încuraja industria cherestelei, zise ea.

Sprâncenele lui groase se ridicară.

— Ai dreptate, zise el pe un ton prozaic.

Ea lăsă furculiţa jos.

— Simpatizezi cu lupta pentru protecţia mediului?

— Nu sunt cine ştie ce habotnic, dar cred cu tărie în conservarea resurselor naturale. De ce te surprinde atât de tare? adăugă el bănuitor.

Cu orice preţ trebuia să fie precaută cu acest răspuns. Un zâmbet silit şi nevinovat îi înflori larg pe faţă.

— Majoritatea bărbaţilor luptă pentru progres.

O studie cu mare atenţie un timp, înainte de a spune ce gândea.

— Într-adevăr, sunt pentru progres, dar nu merg mai departe de ceea ce numim protecţie a mediului şi depinde şi de obiectul ameninţării. Cred că eşti conştientă de faptul că unele specii vor dispărea cu toate eforturile noastre.

— Da, zise ea. Dar se pare că noi pregătim toate astea chiar acum. Şi au fost incidente extraordinare din pricina lipsei de suflet a celor care sunt pentru progres în ţările în curs de dezvoltare.

— Da, ştiu. Citesc şi eu ziarele.

— Oare noi, cei care trăim în ţări dezvoltate, avem dreptul să smulgem altor popoare şi culturi moştenirea, religia şi stilul propriu de viaţă, numai pentru că ne considerăm superiori?

— Sigur că nu, replică el. Dar exact asta se întâmplă. Cele mai multe popoare se consideră

superioare altora. Dar noi avem atuul nostru: tehnologia. Şi astfel capacităţile noastre distructive devin tot la fel de puternice ca şi cele constructive. Şi oricărei culturi primitive, neevoluate îi e greu să facă faţă acestei situaţii.

— Unele totuşi reuşesc.

— Bineînţeles. Am auzit chiar de proiecte care au fost suspendate datorită intervenţiei benefice a părţilor implicate. Dar nu se întâmplă prea des.

— Nu-mi place lumea asta care crede că puterea îţi dă drepturi nelimitate.

— Oricum, n-ai ce-i face; cei care au bani şi putere fac legile. Întotdeauna a fost aşa, Nikki. De la începuturile civilizaţiei, o clasă conduce, cealaltă este aservită.

— La sfârşit de secol, industriaşii s-au prevalat de darwinismul ştiinţific pentru a-şi justifica nedreptăţile făcute în interes personal, adăugă ea.

— Darwinism ştiinţific, zise el surprins. Da, teoria conform căreia supravieţuieşte cel mai puternic, aplicată naturii, s-a extins şi în lumea afacerilor.

Îşi scutură capul.

— E de necrezut.

— Şi totuşi adevărat, arătă ea. Peştele mai mare îl mănâncă pe cel mai mic, companiile care nu fac faţă competiţiei dispar.

— Şi acum urmează să îl citărm pe Adam Smith şi toate primejdiile pe care le presupune intrarea în afaceri. Să-i lăsăm pe muribunzi să moară; fără vreo intervenţie guvernamentală.

Ea îl urmări curioasă.

— Cândva am făcut un curs de civilizaţie

occidentală, râse el încet. Istoria mă fascinează.

— Şi pe mine, se entuziasmă ea. Regret că nu ştiu mai multe din istorie.

— Ai putea să te întorci la facultate şi să-ţi termini specializarea, îi sugeră el. Sau, dacă nu, ai putea să participi la nişte cursuri postuniversitare.

Ea ezită.

— Ar fi bine.

Dar nu avea timp şi cu atât mai puţin mijloace financiare. Nu era însă nevoie să i-o spună, el o ştia deja.

Îi ocolise privirea pe când vorbeau; părea cam încurcată.

Trebuia să înceteze să mai peroreze, îşi zise cu hotărâre. Într-o zi s-ar putea să nu se oprească la timp şi i-ar dezvălui adevărul despre fratele ei acestui om. Dar nu minţise în privinţa colegiului. Una din înţelegerile privind divorţul de Miles Townshend era ca el să o ajute plătindu-i studiile. Suferinţa provocată de experienţa ei amară o îmboldise spre planuri măreţe, dar nu reuşise să le realizeze. Trebuise să renunţe când era în anul III pentru a-l sprijini pe Clayton în campanie.

— Cu ce te ocupi?

Nu ştia ce răspuns să îi dea. Nu putea spune că avea grijă de casa fratelui său. Pe de altă parte, nici nu era menajera casei lui.

— Ţi-am spus. Sculptez, zise ea cu o voce vioaie şi zâmbi.

Sperase ca ea să aibă vreo îndeletnicire ieşită din comun pe care nu i-o dezvăluise încă. Părea destul de inteligentă. Dar în aparenţă nu prea

arăta că ar preocupa-o altceva decât sculptura şi lucrul acesta îl dezamăgea. Căci îl atrăgeau femeile dinamice, care trăiesc pe picioarele lor. Nu-i plăceau femeile pe care le putea domina uşor. Se întrebă dacă toţi prietenii ei erau artişti, ca în cazul lui Christy.

— Aha, zise el încet.

Părea dezamăgit. Nikki nu mai adăugă nimic. „Mai bine să-şi piardă interesul în privinţa mea înainte ca lucrurile să se complice”, îşi spuse. La urma urmei, cu greu i-ar fi dezvăluit cine era ea. Dar durerea rămânea aceeaşi.

Capitolul 5

Nikki aşeza vasele, iar Kane se plimba prin sufragerie, uitându-se la cele câteva cărţi de pe rafturi. Părea să fie o cititoare asiduă, dar singurul tip de cărţi pe care îl putu găsi erau nişte exemplare decolorate din domeniul juridic.

— Au fost ale tatălui meu, îi spuse ea. Voia să devină avocat, dar odată angajat în profesia lui, nu şi-a mai permis acest sacrificiu.

„Probabil că nici banii necesari nu-i avea”, se gândi Kane. O privi:

— Tu nu ai cărţi?

— O mulţime. Dar nu aici. Tata a construit casa foarte aproape de mal încât există pericolul de a fi inundată în timpul furtunilor şi vijeliilor; de aceea nu lăsăm nimic de valoare aici.

De parcă ar fi avut ceva valoros. Ochii lui negri alunecară tăcuţi peste trupul ei, admirându-i

rotunjimile delicate, fără a fi însă purtătoarele unor mesaje sexuale evidente.

— Îmi place cum mă priveşti, zise ea pe un ton nehotărât.

Îl privi cu vădită curiozitate.

— Şi trebuie să te aperi de femeile agresive?

Zâmbetul lui dispăru.

— Mă descoşi, Nikki? o întrebă, iar tonul vocii lui o deranjă.

— Eşti un bărbat atrăgător. E de presupus că nu ai rămas un călugăr neprihănit.

Umerii lui largi se mişcară fără astâmpăr.

— După cum ţi-am spus, fiul şi soţia mea au murit… fulgerător… acum un an, spuse el, fără să-i dea detalii privind modul cum se întâmplase. Dar noi eram despărţiţi cu mult înainte.

Se opri.

— Apoi, mi-am găsit o iubită.

Nikki se simţi o proastă. Se întoarse într-o parte tresărind.

— Nu eram chiar atât de curioasă.

— Dar nu e asta, spuse el iritat. Adică, acum. Chiar de la început a fost ceva pasager. Aveam nevoie de cineva. Era tandră şi plăcută.

Ochii ei se închiseră, lovită de o durere neaşteptată. Nu îndrăzni să se întrebe de ce o durea faptul de a-l şti în intimitate cu altă femeie.

— Înţeleg.

— Nu, nu-nţelegi, îi zise el repede. Am terminat legătura cu ea.

Ochii-i se măriră.

— Din cauza mea? îi scăpă ei fără a se gândi.

— Pentru că amândoi nu mai aveam niciun fel de sentiment. I-am spus-o chiar de la început. Am fost corect cu ea.

Îşi îngustă ochii.

— Voi fi la fel de cinstit cu tine, spunându-ţi deschis că nu vreau să mă mai recăsătoresc.

Se căzni să fie cât mai hotărâtă.

— Nici eu. Dar tot ce-ţi pot oferi este prietenia, adăugă cu o voce liniştită.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— De ce?

Cu greu se abţinu să nu-i spună că el şi fratele ei erau rivali. Ridică din umeri nepăsătoare şi se întoarse.

— Nu vreau să am o aventură cu tine, asta-i tot.

— Cum poţi şti asta, dacă nu încerci? o aţâţă el; un zâmbet răutăcios, brusc, îi sublinia întrebarea. Sunt bun în pat, Nikki. Nu rişti nimic cu mine, nu apar niciun fel de complicaţii.

„Cu excepţia inimii mele şi a carierei fratelui meu”, gândi ea. Îşi întoarse capul atât cât să-l privească pe la spate.

— Îţi place să te izbeşti cu capul de pereţi? îl întrebă cu o voce plăcută.

Spusese ce avea de spus. El oftă şi îşi înfundă mâinile adânc în buzunare.

— Trebuie, o privi el gânditor. Bine, am s-o las baltă.

Șovăia şi avea o mină meditativă.

— Trebuie să fi trecut printr-o experienţă teribil de neplăcută, Nikki.

— E un fel de a spune, îl aprobă ea până la urmă.

Şi nu te cunosc suficient de bine ca să putem discuta despre asta, adăugă pe când el tocmai se pregătea să o întrebe mai multe.

— Fii drăguţ şi nu mai răscoli trecutul meu, îmboldindu-mă să vorbesc.

El îşi ridică sprâncenele:

— Şi dacă fac aşa, mă vei răsplăti?

Ea zâmbi.

— Plăcintă de mere cu îngheţată.

El îşi ţuguie buzele şi zâmbi.

— S-a făcut.

— Ştiam eu că stomacul ţi-e punctul sensibil, zise ea cu importanţă.

După ce terminară plăcinta în termeni amicali, se aşezară pe verandă şi sorbiră piña colada proaspătă ascultând poemul simfonic al lui Respighi „Pinii din Roma”. Nikki fu uimită să descopere că şi lui Kane îi plăcea la fel de mult ca şi ei. Era o piesă care alterna de la un registru la altul, şi când închidea ochii, aproape că vedea legiunile romane plecând la luptă.

— Fără să mă plâng, zise Kane, nu ţi se pare asta un pic cam sobră?

— Melancolică poate, îl aprobă ea. Îmi place şi Debussy.

— Şi mie.

— Eşti o fire melancolică?

O clipă, el păru că-şi aminteşte ceva. Aruncă restul de băutură.

— Toţi avem amintiri, Nikki.

Ea ştia despre amintirile lui. Îi părea rău că nu putea să-i arate că ştia cum murise familia lui.

Ochii ei îi căutară faţa cu trăsături regulate şi stăruiră asupra ei, observându-i jocul muşchilor încordaţi pe când el cerceta marea. Oare se gândea la băieţelul lui? La soţia sa?

— Kane? îl chemă ea încetişor.

El respiră adânc ca să se liniştească, dar suferinţa îl măcina înlăuntrul lui. Băiatul lui! Băiatul lui!

Văzu cum degetele încordate pe paharul golit pe jumătate deveneau albe. Ea se ridică şi merse la el, aşezându-se pe vine, ghemuită lângă el.

El se cutremură înfiorat. Corpul lui puternic îngheţă pentru o clipă, ca şi cum căldura trupului ei îl blocase. Apoi deveni conştient de prezenţa ei lângă el şi ochii lui lunecară în jos pentru se întâlni cu ai ei.

— În cazul ăsta, aş fi nerecunoscător.

Puse paharul pe masa din spatele scaunului şi o cuprinse în braţe. Căldura lor contrasta cu aerul rece al nopţii. Ea închise ochii, în timp ce obrazu-i măsura zvâcnirea caldă a inimii lui. Briza îi aruncă părul peste faţa lui; zgomotul valurilor era puternic şi alinător.

— Viaţa te răneşte, zise el după un minut cu mintea aiurea; începu să-i mângâie părul pe ceafă.

Ea îşi amintea propriile suferinţe. Auzi vocea adâncă a lui Miles scuzându-se pentru că se speriase la gândul căsătoriei lor, pentru că o încurajase să se apropie de el, deşi nu era în stare să-i ofere o relaţie fizică firească. Lui îi apăruseră lacrimi în ochi, şi ea îl mângâiase. Dar şi ea plânsese, căci se crezuse îndrăgostită de el.

— Săptămâna asta se împlineşte un an de când ei au fost omorâţi. Mi-e dor de băiatul meu, zise el pe neaşteptate.

Degetele ei se lipiră de tricoul lui netezindu-l peste muşchii lui încordaţi şi calzi.

— Îmi pare rău, zise ea simplu.

Obrajii lui se adăpostiră în părul ei, rămânând acolo. Nu-şi îngăduise niciun răgaz de la munca lui, căci amintirile îl chinuiau. Acum, Nikki îi ușurase durerea.

Şi ea ştia lucrul ăsta. Se strânse lângă el şi mai aţâţător.

— O ştii foarte bine, murmură el sec, punându-i mâna uriaşă pe talie şi încercând s-o oprească.

De fapt, nu reuşise asta până atunci. Dar nu trebuia să i-o spună şi lui. În joacă, îl înghionti în coaste, pentru a-i distrage atenţia; el tresări.

Încântată, ea se ridică în capul oaselor, pe genunchii lui şi îi citi pe faţă liniştea.

— Te gâdili? îl necăji ea, iar mâinile-i se avântară spre coastele lui.

El i le prinse, aşezând-o cu forţa lângă el, pe scaun. Râdea, iar vocea lui adâncă şi fericită răsuna în întuneric.

Râse şi ea. Pentru ea era ceva nou să fie atât de deschisă şi fericită cu cineva. În relaţia cu Kane nu aveau să apară secrete bine păzite, întunecate, sau surprize neplăcute. În multe privinţe, el era ca o carte deschisă. Şi cu siguranţă nu era homosexual. Dar o incita.

— Stai liniştită, rosti el tărăgănat, şi reuşi pentru un timp să o imobilizeze.

Lumina îi era suficientă pentru a-i vedea ochii, apropiaţi de ai lui.

— Piratule! şuieră ea ca răspuns.

Şi el chiar arăta a pirat: părul negru coborând peste fruntea-i largă, ochii negri luminaţi de o lumină diabolică.

Tensiunea creştea iar în cele două trupuri aşa cum o ţinea el în braţe în întunericul bătut de vânt, cu valurile izbindu-se de plajă în spatele casei.

Bărbatul se mişcă uşor, dar destul ca ea să-i simtă picioarele lungi şi viguroase încolăcindu-se în jurul picioarelor ei care erau aşezate pe o perniţă. Mâna lui se încolăci în jurul ei, apropiind-o cu o insistenţă delicată.

— Miroşi a trandafiri, zise el în şoaptă aplecându-şi capul spre ea. Vreau să te sărut până când am să-ţi sorb şi ultima răsuflare.

— E o ameninţare sau o promisiune? şopti ea în timp ce faţa lui se apropia de gura ei.

— Nu ştiu nici eu…

Se ridică apropiindu-se de el, şi se aruncă năvalnic în vârtejul plăcerii. Corpu-i fu cuprins de un tremur uşor pe măsură ce el continua să o sărute. Îi plăcu modul cum limba lui îşi făcuse loc în gura ei, ca şi gustul de nucă de cocos pe care piña colada îl dăduse buzelor lui. Avea o siguranţă de sine nepăsătoare, foarte apropiată de aroganţă. Dar dincolo de experienţa atingerii era aceeaşi stare minunată din care ea se împărtăşea.

Când el îşi înălţă capul, buzele ei îl urmară. El râse cu răsuflarea întretăiată şi se dădu înapoi.

— Încetează, o certă el. Încerc să mă comport ca

un domn, aşa cum m-a învățat mama.

Ea avu un zâmbet cald.

— Un om adevărat face faţă ispitei.

— Dar nici chiar aşa, zise el fără menajamente.

O dădu la o parte şi se ridică brusc, cu un zâmbet.

— Mă duc acasă înainte să apuci să mă compromiţi.

— O! Mă simt o primejdie atât de mare, murmură ea, tolănindu-se provocator.

El mormăi.

— Plec. Chiar acum.

Nikki chicoti ridicându-se şi ea în picioare.

— Te conduc până la uşă, ca o gazdă bună.

Ea îl luă de braţ în drum spre uşă.

— Atunci, adio? întrebă ea, jumătate în glumă, jumătate serios.

El deschise uşa şi se uită în jos, spre ea.

— Îmi place să am pe cineva aproape atunci când sufăr, zise el pe neaşteptate. Aş putea face la fel, când vei avea tu nevoie.

— Mersi. Am să ţin minte.

Se rezemă de tocul uşii, cu o mână în buzunar.

— Să ştii că între Christy şi mine demult nu mai era nimic. N-aş vrea să crezi despre mine că văd femeile ca pe nişte obiecte disponibile oricând.

— Ştiu.

El întinse mâna şi îi atinse fața cu curiozitate şi blândețe.

— „Grădinile cu magnolii” sunt locurile cele mai frumoase în raiul ăsta. Le-ai văzut?

— Da, de vreo şase ori. Dar mi-ar plăcea să le

revăd.

— Mâine?

Ea dădu din cap.

El se aplecă şi o sărută cu tandreţe.

— Nu e bine, zise el cu greutate. Nu vreau să mă implic într-o relaţie cu tine.

Ea se ridică în capul oaselor şi îi înconjură gâtul cu braţele, lipindu-se de el.

— Nici eu nu vreau să mă implic în chestia asta.

Mâinile lui le întâlniră pe ale ei şi le mângâie.

— Nu e momentul, zise el aproape de gura ei.

Ea îşi desprinse buzele şi dădu capul pe spate.

— O, da!…

El o sărută cu nesaţ, iară şi iară, până ce propriul lui trup îl opri. Mormăi şi se forţă pentru a face un pas înapoi. Braţele ei alunecară în jos. Ea zâmbi răutăcios şi el râse.

— Plec, zise el.

Ea îşi puse mâinile la spate pentru a nu mai fi atât de tentantă.

— Mâine, la ce oră?

— E prea devreme la cinci? întrebă el cu o voce nefericită.

— Nu, dar dacă ai să aştepţi până la şase ai să capeţi şi micul dejun, îl asigură ea.

El dădu din cap. Ochii lui negri străluceau încă înfometaţi când ieşi pe uşă.

Nikki făcu curăţenie în casă şi se întoarse pe verandă. Ştia că nu-şi putea permite să se lase orbită de farmecul lui Kane.

Şi, de asemenea, ştia cât de tare s-ar fi înfuriat el dacă ar fi aflat înşelătoria prin care îşi ascundea

identitatea. Dar în clipa aceea, nimic nu părea să aibă importanţă, în afara faptului de a fi cu el.

A doua zi o duse la „Grădinile cu magnolii”; iar ea rămase tot timpul agăţată de braţul lui uriaş, primind căutături invidioase de la femeile din jur. Se priveau amândoi cu nesaţ, iar sărutul pe care el i-l dădu în seara aceea la despărţire era mult mai expresiv decât orice cuvânt. Dacă ea se îndrăgostea tot mai mult de el, atunci la fel trebuia să stea lucrurile şi cu el.

Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât Nikki se convingea mai tare că mergeau pe o cale fără întoarcere. Ţinea la Kane atât de mult, încât ştia că nu ar fi în stare să-i refuze ceva. Pentru prima dată de la căsătoria ei, se lăsa condusă de sentimente.

Barul din centrul Washingtonului era foarte şic, fiind aşezat într-o parte relativ sigură a oraşului. Derrie avea un pistol, dar niciodată nu-şi lua la ea permis de portarmă.

Antrenamentul ei de autoapărare era suficient dacă era în primejdie. Între timp avea nevoie de o informaţie pe care nu o putea obţine de nicăieri altundeva.

Când intră ea, un om teribil de brun, cu părul negru strâns într-o codiţă, îşi ridică privirile de pe dugheana de lângă fereastră. Se duse direct la el şi se aşeză în faţa lui.

— Care e otrava ta? întrebă el cu o voce lipsită de accent, cu un zâmbet care se reflecta până în

ochii-i mari, întunecaţi.

— Cafea irlandeză, zise ea.

— Cafeaua nu contracarează whisky-ul, îi aminti el.

Ea râse.

— În cazul ăsta, mă poţi duce acasă după ce încheiem discuţia.

— Nicio problemă. Oricum aş fi făcut-o.

Dădu comanda chelneriţei şi apoi se uită atent la Derrie cu ochii lui întunecaţi şi tăcuţi; aştepta nerăbdător ca ea să înceapă să vorbească.

Fata ştia că nu se va sinchisi dacă tăcerea ei ar dura o jumătate de oră. Era una din calităţile lui Cortez.

— Ce şti despre John Haralson? întrebă ea, cu aceeaşi voce joasă.

Făcu brusc ochii mari.

— Ce vrei să ştii? întrebă el precaut.

— Vrei să încetezi cu tonul ăsta de agent guvernamental?

— Îmi pare rău, forţa obişnuinţei.

Chelneriţa le aduse băuturile.

El o plăti pe a sa, în timp ce Derrie scoase o bancnotă din buzunar şi îi lăsă restul chelneriţei.

— Haralson va lucra pentru șeful meu, zise Derrie după ce gustă din cafea.

Cortez agită zgomotos gheaţa în paharul cu whisky şi sifon, apoi o privi gânditor.

— Interesant. Credeam că şeful tău e mai inteligent.

— Şi-a propus să fie reales. Miles Townshend i l-a recomandat pe Haralson. Acesta l-a ajutat să

ajungă din nou la putere înainte de a fi avut portofoliu.

— Sigur, nu e nicio îndoială că Haralson e un bun meseriaş, dădu Cortez din cap. Doar că tu nu vrei ca el să lucreze pentru şeful tău.

— Şi atunci cum îl conving pe şef să renunţe la Haralson?

Cortez îşi ridică privirile.

— Nu ai cum să-l înlături.

— Ba da, totul e să ştiu…

El se aplecă spre ea.

— Nu-l poţi înlătura, fiindcă este în sfârşit în bătaia puştii mele. Tu stai deoparte. Lasă-mă pe mine să-l dobor.

Derrie îl privi încruntată.

— Iar eu nu voi fi ţinută la curent, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Nu.

Îi aruncă o privire aspră.

— S-ar putea să-i ruineze cariera şefului meu. Mary Tanner a fost ultimul consilier legal al lui Miles pe vremea când el era senator şi ştia totul despre metodele folosite de Haralson. Ea mi-a spus că a fost implicat în ceva ilegal. Dar nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Speram ca tu să-mi spui.

— Mary este una din minţile cele mai rafinate ale secolului în ceea ce priveşte legea, zise el. Are să ajungă judecător cât ai zice peşte.

— Sper, fu ea de acord, gândindu-se la experienţa prietenei sale, care era descendentă a sclavilor Gullah din insulele aflate în largul ţărmului Carolinei de Sud. Dar Haralson? De ce nu-mi spune

nimeni nimic despre el?

— O să fiu în Charleston câteva săptămâni, sub pretextul unei vacanțe. O să te ţin la curent.

Vru să se certe cu el, dar se abţinu.

— S-a făcut.

Sorbi din cafea; îi plăcea cum whisky-ul îi pişca limba.

— Phoebe va fi acasă pentru câteva săptămâni, adăugă ea cu o scurtă grimasă. I-ar plăcea să se întâlnească cu tine.

El o privi încruntat.

— Nu sunt exponat de muzeu pentru studenţii de la arheologie.

— Asta e specialitatea a doua, îl corectă ea. Ea e la antropologie. Iar tu eşti un Comanche, descendent al unei populaţii mongoloide din Asia. Un indigen.

Ochii lui se micşorară.

— Iar tu devii astfel o intrusă caucaziană. Nu vreau să mă întâlnesc cu Phoebe.

— E blondă, ochi albaştri, băieţoasă şi îi place să facă săpături.

— Pentru Dumnezeu, chiar nu ştii deloc cum le pică americanilor de baştină chestia asta cu arheologia? izbucni el.

— Regret, dar ea nu caută oameni, caută oale vechi.

— Care ar putea fi moaşte sfinte.

Ea îi vârî un bol sub nas.

— Ia nişte alune, îl pofti.

El o privi crunt, iar ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Dacă nu-mi zici nimic despre Haralson, plec.

— Nu pot să-ţi spun nimic, îi răspunse. Trebuie să ai încredere în mine.

Încă din ziua în care îl întâlnise, la o petrecere selectă din Washington, Derrie se simţise atrasă de acest bărbat masiv şi mereu cufundat în gânduri. Deveniseră prieteni. Ea îl găsea inteligent şi simţea o binevenită diferenţă între el şi mult mai agresivii oameni de afaceri care încercau să intre în viaţa ei. Cortez ştia că e îndrăgostită de şeful ei. Nu-i spusese niciodată dacă există o femeie în viaţa lui. Cu toate acestea, nu reuşise cu niciun chip să-l determine să o cunoască pe nepoata ei, Phoebe.

Cortez o conduse acasă cu maşina lui caraghioasă pe care o folosea în timpul serviciului.

— De ce nu-ţi cumperi o maşină sport? îl întrebă dându-se jos.

— Cred că mi-ar sta nemaipomenit de bine cu părul fluturând în vânt, se amuză el.

— Părul tău nu flutură niciodată în vânt. Nu-l desfaci niciodată.

— Prea riscant, spuse cu o expresie indiferentă.

Singurul lucru care-l trăda era strălucirea ochilor.

— Ar însemna să mă întorc de unde am pornit, spuse.

— Imposibil în cazul tău. Nu se mai poate după ce ai studiat la Harvard.

— Îţi mulţumesc pentru informaţie. Ne vedem la Charleston. Nu-ţi mai face griji.

— Asta ar fi într-adevăr o mare realizare.

A doua zi, Clayton se întoarse la Charleston cu avionul pentru weekend, şi o aduse cu el şi pe

Derrie, care era cam îmbufnată.

Spunea că promisese deja unui politician de viitor din Washington să meargă împreună la teatru şi Clayton intenţionat insistase să vină cu el.

Avusese deja loc o discuţie aprinsă între ei pe tema angajării lui John Haralson dar, de la intrarea în aeroport, Derrie evită subiectele controversate aşa cum o sfătuise Cortez. Spera ca planurile lui Cortez să se realizeze înainte ca Haralson să-i distrugă cariera politică lui Clayton. Se întreba până unde o să meargă Haralson cu josnicia şi cu ce scop. Era cumva numai modul în care conducea campaniile electorale sau era mai mult decât atât?

— Nu s-ar putea totuşi să mă priveşti mai puţin fioros? întrebă Clayton surâzând încurajator. Altfel îţi rămân sprâncenele aşa şi vei arăta ca un luptător de greco-romane.

Ea îşi dădu părul blond pe spate.

— Foarte bine. Atunci mi-aş câştiga existenţa azvârlindu-i pe bărbaţi la pământ, spuse ea cu o privire plină de înţeles.

— Şi deci ai renunţa să te mai lupţi cu mine? spuse el amuzat. Cred că ai fi tare nefericită.

— Ştiu şi eu... Aş adopta poate pe una din amărâtele alea de bufniţe pătate cărora vrei tu să le dai o mână de ajutor distrugându-le cuiburile.

Acum el bătea în retragere.

— Eu personal n-am de gând să alung pe niciunul din locuitorii cu pene ai pădurilor din nord vest.

— Dar ai de gând să votezi o lege care o face.

— Eu nu vreau decât să mă ocup de siguranţa locurilor de muncă pentru tăietorii de lemne. Ştii

câţi dintre ei rămân pe drumuri din cauza unor procese intentate de grupări ecologiste?

— Dar tu ştii că numărul locurilor de muncă pentru tăietori de lemne a crescut de fapt, deşi mai există încă şomeri? insistă ea. Dacă habitatul bufniţelor e sacrificat ce mai urmează oare? Al nostru? Şi mai e ceva: guvernul construieşte şi întreţine drumurile care trec prin pădurile naţionale, iar industria lemnului se foloseşte de ele. Aceste păduri sunt menţinute cu ajutorul taxelor! Îţi spun eu: americanul de rând care plăteşte impozitele.

— De lemn ne folosim cu toţii, spuse el fără convingere.

— Da, dar cu ce preţ?

— Derrie, nu judeci lucrurile la rece, raţional, îi zise el. Pădurile se replantează la intervale regulate de timp. Pentru Dumnezeu, femeie, tot ce există în apartamentul în care stai, până şi hârtia pe care scrii, sunt făcute din lemn. Chiar crezi că civilizaţia noastră poate exista fără industria lemnului?

— Înainte să votezi pro sau contra menţinerii Legii privind speciile pe cale de dispariţie sau să permiţi tăierea vechilor păduri, ar fi bine să discuţi şi cu oameni în afara celor din lobby-ul forestier. Ştiu că-l apreciezi mult pe Duke Brannigan. Se pare că el nu e plătit să-ţi arate şi reversul medaliei; doar lucrează pentru companiile forestiere.

— Duke şi cu mine suntem prieteni, zise el cu o voce joasă.

— Îţi sunt prieteni aceia care nu încearcă prin

toate mijloacele să te împingă să votezi pentru ei în Cameră, preciză Derrie la rândul ei.

— Într-o bună zi, Derrie, dacă o ţii tot aşa...! izbucni el furios.

Ea îi făcu o reverenţă şi se îndepărtă. Clayton lăsă bagajele însoţitorului şi o urmă.

Însă fără să se grăbească prea tare. Nu ţinea s-o ajungă din urmă înainte de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Sanders, reporterul special al ziarului „Weekly Voice”, era preocupat de informaţia senzaţională obţinută de la un reprezentant al celei mai importante companii locale de depozitare a deşeurilor – C.W.C. Directorul administrativ al acesteia îi destăinuise lui Sanders că firma lui Kane Lombard renunţase brusc şi fără niciun motiv la contractul cu compania sa şi angajase în schimb o firmă obscură.

Directorul de la C.W.C. era însă supărat din pricina acestei hotărâri inexplicabile; firma sa se bucura de o reputaţie impecabilă, în întreaga zonă, în privinţa profesionalismului cu care realizau depozitarea materialelor toxice. Maşinile utilizate la transport erau special proiectate cu etanșare dublă pentru mai multă siguranţă. Şoferii erau instruiţi cum să acţioneze în cazul unui accident, sau dacă apăreau scurgeri. Se vorbise chiar despre excelentele servicii ale acestei companii într-un articol al unei reviste de mare tiraj. Şi acum, fără motiv, Kane Lombard renunţase la serviciile lor. Era îngrijorat de efectul pe care l-ar putea avea

această hotărâre asupra prestigiului firmei sale.

Încercaseră să ia legătura cu Lombard pentru a afla motivul acestei schimbări? – îl întrebase Sanders. Bineînţeles că încercaseră – îi răspunsese directorul. Dar Lombard era de negăsit la reşedinţa lui de pe coastă. Menajera sa susţinea că nu se putea lua legătura cu el.

Chiar şi acest lucru părea ciudat. Toată lumea ştia că lui Lombard nu-i plăcea să se fofileze în faţa unei discuţii.

Alegerea sa pentru un nou contractor de deşeuri era cel puţin ciudată. Era vorba de o firmă locală, numită Burke’s care fusese dată în judecată în urmă cu câţiva ani pentru depozitarea unor substanţe chimice de electroliză direct pe un teren părăsit, în loc să le livreze depozitului local.

Sanders se afla acolo trimis ca să descopere ceva ce l-ar fi putut ajuta pe candidatul republican, Sam Hewett în campania sa electorală. Nu i se ceruse să găsească dedesubturi murdare în viaţa lui Seymour, dar era convins că un scandal în legătură cu el sau cu familia sa ar fi fost de mare ajutor, însă ceea ce descoperise până în acel moment, cu greu s-ar fi putut spune că era în dezavantajul lui Seymour.

Încercase să-l prindă pe Kane la telefon, dar fără succes. Fiul cel mare al patronului său de la „Weekly Voice” părea să fie plecat de acasă de câte ori suna Sanders, cel puţin aşa pretindea menajera sa, sau refuza pur şi simplu să răspundă la telefon. Nereuşind să ia legătura cu el, Sanders îl sunase la New York pe tatăl lui Kane. Domnul

Lombard se arătase îngrijorat la vestea că Sanders nu reuşise să treacă de menajeră încercând să vorbească cu fiul său.

— Du-te până acolo personal, îi spuse Lombard. Spune-i ce se întâmplă până nu e prea târziu. Ciudat, nu e deloc stilul lui Kane să neglijeze afacerile, murmură el contrariat la telefon.

— Aşa am auzit şi eu, confirmă Sanders. Seymour se va folosi de orice detaliu împotriva lui Sam Hewett, adăugă. Fiul dumneavoastră, Norman, este managerul campaniei lui Hewett, iar Kane este fratele lui. Un scandal în care e implicat un membru al familiei Lombard e aproape sigur că-l va atinge şi pe Hewett.

— Ştiu. Şi ai găsit ceva de care ne putem folosi? adăugă.

— Dacă vă referiţi la familia Seymour, nu. Au o reputaţie impecabilă în Charleston.

— Nu mă lua pe mine cu din astea… Familiile bune ascund întotdeauna un mare secret. Găseşte-l pe al lor.

— Asta se numeşte împroşcare cu noroi…

— Nu te plătesc ca să te foloseşti de conştiinţă, domnule Sanders. Du-te şi discută cu Kane. Şi sapă mai adânc. O să-i spun lui Norman care e situaţia.

Convorbirea se întrerupse.

Se făcuse târziu şi nu mai avea timp să ajungă la Kane. Sanders îşi aruncă pantofii din picioare, îşi puse paharul pe noptieră şi se întinse în pat. Pe vremuri visase să devină scriitor, dar acum îşi pierduse orice speranţă. Scria ceea ce i se spunea să scrie şi câştiga bine, dar se simţea ca un vultur

care se hrăneşte cu gunoaiele oamenilor.

Haralson îşi formă singur un număr de telefon. Era vineri seară şi în unele privinţe era uşor să ştii programul lui Clayton Seymour; întotdeauna vineri seara la ora şapte se afla acasă, la Charleston.

Se aştepta să-i răspundă o voce obosită, dar Seymour îl repezi la telefon:

— Nu puteai să mai aştepţi până luni? spuse scurt.

— Credeam că vrei să ştii acest lucru: Kane Lombard a făcut contract cu o firmă obscură de evacuare a deşeurilor care e bănuită că aruncă deşeuri toxice undeva prin mlaştinile de pe coastă.

— Ce?!

Haralson râmji satisfăcut.

— A fost tot timpul atât de grijuliu să nu contrarieze pe nimeni în nicio problemă care ţine de conservarea mediului. Şi iată că angajează o firmă locală cu o reputaţie foarte proastă ca să-l scape de deşeurile toxice. Şi pentru asta concediază firma cu cea mai bună reputaţie în domeniu.

— Fapte, am nevoie de fapte concrete, Haralson.

— Le am. Dă-mi câteva zile şi voi avea dovezi clare.

— Aminteşte-mi să-ţi dau o primă. Mai multe prime.

Haralson râse în hohote.

— În cazul acesta le vei avea pe casete video, stereo şi cu subtitrare.

— E-n regulă. Ştiam eu că am făcut cea mai bună

alegere când te-am angajat. Nu depăşi totuşi anumite limite, îl avertiză el. Nu-i nevoie să-i furnizezi muniţie împotriva noastră.

— Din partea mea nicio problemă.

— Mulţumesc.

Clayton aşează receptorul la loc, indispoziţia de până atunci lăsând loc bucuriei. Lombard îşi anunţase public intenţia de a finanţa campania lui Sam Hewett, iar Norman Lombard, unul dintre fraţii lui Kane Lombard, era managerul campaniei candidatului republican. Mai mult chiar, Lombard făcuse nişte afirmaţii răutăcioase despre Clayton în câteva rânduri, punând la îndoială faptul că ar avea competenţa şi inteligenţa necesare postului său.

Poate că nu era o mişcare prea cinstită, în plină campanie electorală, ca să scoată la iveală afacerea cu deşeurile, însă avea de gând să o facă. Se săturase să fie mereu depăşit de adversari lipsiţi de scrupule.

Cel puţin nu lua mită, se gândi el, realizând că folosea ceea ce Nikki ar fi numit tertipuri ieftine. Cu siguranţă că Nikki n-ar fi fost de acord, dacă ar fi aflat. Dar la urma urmelor ar face un serviciu oraşului, nu? Un industriaş care poluează mediul merită să fie hărţuit pe toate căile legale.

Între timp, nu exista niciun motiv ca Nikki să afle prea multe. Avea nevoie de o vacanţă liniştită. Putea să-i spună oricând după aceea.

Era din cale-afară de uimit cum de reuşise Haralson să dea peste o informaţie atât de valoroasă pentru el, care putea duce la un scandal

răsunător. Ar trebui să-i acorde mai multă încredere. Era o adevărată comoară.

Derrie îşi despachetă lucrurile în micul ei apartament. Avea destule haine pentru cele câteva săptămâni, cât îi spusese Clayton că vor sta în Charleston ca să lucreze la campania electorală în intervalul dintre sesiunile parlamentare. Apoi îşi aminti de discuţia ei cu Clayton. O surprinsese insistenţa cu care o rugase să-l însoţească la Charleston încă din seara aceea, cu toate că el nu lucra niciodată sâmbăta. O convinsese că urma să facă o excepţie şi că nu putea lucra fără ea.

Îşi dorea ca el să nu poată trăi fără ea. Dar Derrie era conştientă că Bett Watts era mult prea frumoasă şi inteligentă pentru ca ea să-i poată ameninţa în vreun fel poziţia.

Pe cine încerc eu să amăgesc, îşi întrebă ea imaginea reflectată în oglindă. Îi ieşiseră încă două fire albe în părul blond şi des. La colţul ochilor săi mari şi albaştri se instalaseră de acum riduri, iar dedesubtul lor, datorită nesomnului, cearcăne negre. Lucra pentru Clayton de ani de zile şi el nu se uitase la ea nici măcar o singură dată. Era prea ocupat să se bucure de compania mult mai plăcută a celor din cercurile în care avea acces datorită statutului său politic.

Era foarte discret, dar ea ştia că existau femei în viaţa lui. Sau cel puţin existaseră, până ce el şi Bett deveniseră unul. Derrie stătea pe margine, întinzându-i scrisori să le semneze şi amintindu-i de întâlnirile programate, iar el se limita la a o

tachina în legătură cu viaţa ei lipsită de latura socială. Lucru care se întâmpla din vina lui, bineînţeles, din moment ce ea nu voia să iasă cu nimeni în afară de şeful ei mare şi prost.

Nu mai avea niciun control asupra lui, se gândi ea în timp ce se pregătea de culcare. Congresmanul proaspăt ales care o luase cu el la Washington cu trei ani în urmă se schimba văzând cu ochii. Candidase cu o platformă bazată pe conservarea mediului din care nu mai rămăsese mare lucru. Faptul că nu încercase să ia apărarea pădurilor era un ultim exemplu din şirul de acţiuni de neconceput la el în urmă cu trei ani. Şi la acestea se mai adăuga şi angajarea lui Haralson.

Primise de altfel numeroase scrisori de la alegători din circumscripţia sa care se declarau total nemulţumiţi de modul cum votase în actuala sesiune a Congresului.

Votase în defavoarea unor probleme de conservare a mediului şi se trezise pe deasupra pe poziţii antagonice cu fostul său cumnat, Miles Townshend, un suporter activ al ecologismului. Miles abia trecuse de patruzeci de ani, însă era un foarte bun politician. Încercase să-l avertizeze pe Clayton despre pericolul de a considera voturile asigurate din oficiu. Dar Clayton nu-l mai asculta în ultima vreme.

Derrie se întreba dacă Nikki observase schimbările din personalitatea lui Clayton. Nikki nu o dusese prea bine cu sănătatea, iar Clayton părăsise Washingtonul în ultimele şase luni mai rar decât de obicei.

Se urcă în pat şi se acoperi cu plapuma. Era demoralizată şi întristată. Înainte nu se certa aşa mult cu Clayton. Acum părea că îi este sortit să nu facă nimic altceva. Trebuia neapărat să vorbească cu Nikki despre asta.

Bett Watts avea de examinat mai multe dosare legale decât îşi dorise vreodată. Uneori, se gândea că cea mai bună soluţie ar fi să se mărite cu Clayton Seymour şi să lase baltă cariera de avocat. Dar îşi revenea imediat, dându-şi seama că n-ar fi suportat să stea toată ziua în casă şi să renunţe la încercările şi satisfacţiile oferite de munca ei. Din când în când, reuşea să facă ceva bun.

Dar cel mai mult îşi dorea să lucreze în cadrul lobby-ului parlamentar. Era o muncă foarte bine plătită şi îi consolida prestigiul în domeniu. De data aceasta, ar avea posibilitatea să aleagă cauzele pentru care să pledeze.

Susţinerea unei pledoarii era unul din punctele ei forte.

Obstacolul în calea realizării acestei dorinţe era relaţia ei cu Clayton. N-ar fi putut să continue legătura cu el, dacă ar fi intrat într-un grup de lobby. Ar fi însemnat un conflict de interese pentru el şi ar fi trebuit să renunţe la cariera sa politică.

Nu i se părea însă deloc cinstit să renunţe ea la propriile sale visuri pentru a nu le nărui pe ale lui Clayton.

Încerca de mai multe zile să găsească o ieşire din această dilemă, dar nu se întrezărea nicio alternativă.

După ce campania se va fi încheiat – şi Clayton va câştiga, era sigură de asta –, va trebui să discute această problemă şi s-o privească în faţă. Ţinea foarte mult la Clayton. Însă muncise din greu o viaţă întreagă, la început ca să câştige destui bani pentru a termina studiile, apoi ca să se menţină în cea mai renumită firmă de avocatură din Washington. Toţi aceşti ani de sacrificiu şi de studiu valorau mai mult decât o simplă notă de subsol în biografia sa. Clayton trebuia să înţeleagă că ea era prea plină de vitalitate, prea inteligentă pentru a fi doar nevasta unui bărbat, chiar dacă îl iubea până la uitare de sine. Va avea de făcut o alegere foarte grea. Se temea de clipa aceea.

Capitolul 6

Părea atât de simplu la început, îşi spuse Kane în timp ce îşi pilota iahtul în largul Atlanticului. Trebuia doar să petreacă mai mult timp cu Nikki, şi în cele din urmă s-ar fi plictisit de ea. Dar iată că nu s-a întâmplat aşa. Erau practic nedespărţiţi de aproape două săptămâni şi Kane simţea singurătatea apăsându-i umerii mai mult decât oricând de la moartea soţiei şi a băiatului său. Când Nikki nu era lângă el, viaţa lui se golea de sens.

Îşi înălţă faţa bronzată în bătaia răcoroasă a brizei. Unul dintre strămoşii săi fusese italian, un altul spaniol, şi avusese chiar şi un grec în familie. Prin venele sale curgea sânge mediteranean şi probabil aşa se explica de ce îi plăcea atât de mult

să navigheze.

Aruncă o privire în spate, spre echipaj. Se luptau din răsputeri să ridice sprincherul şi, când reuşiră, priveliştea îi tăie respiraţia. Vântul se strecură în spatele pânzei, mângâind-o, şi apoi o umflă brusc ca un iubit înfocat, şi vasul se smuci, plonjând în valuri.

Vântul îi răvăşea părul ca nişte degete înfuriate. Kane izbucni în râs, cuprins de simpla bucurie de a fi în viaţă. Iubea pericolul, viteza, nesiguranţa pe care ţi-o dădeau vântul şi marea. Era convins că în alte vremuri ar fi devenit pirat. În cel mai rău caz, ar fi fost un marinar. Nimic altceva nu-i putea oferi o senzaţie atât de minunată. Nici măcar sexul.

Roti cârma brusc, pentru a evita ciocnirea cu o barcă cu motor de mare viteză. Mârâi obscenităţi, în vreme ce iahtul alunecă lin prin mijlocul celorlalte bărci.

— Nebunii dracului, mormăi el.

Jake, secundul său, se mulţumi să râdă.

— Oceanul e mare. Loc destul pentru tot soiul de nebuni.

Bătrânul Jake era un tip vânos şi aspru. Părul său roşcat începuse să încărunţească şi pielea îi era tăbăcită de clima aspră a oceanului. Făcuse parte, împreună cu Dennis Conner, din echipajul lui „Starsand Stripes” în calificările pentru Cupa Americii, în anul în care acesta câştigase cursa. Ca mai toţi lupii de mare care supravieţuiseră unui sport atât de istovitor, Jake era caracterizat de o libertate a spiritului, lucru care îl făcea de altfel să fie atât de apropiat de Kane. Încă din vremea

copilăriei, Kane putea oricând să găsească la Jake ajutorul şi sfaturile de care avea nevoie în momentele grele. Bătrânul acesta era într-un fel mult mai aproape de ceea ce înseamnă un părinte decât proprietarul ziarului de scandal din New York, cu care Kane împărţea numele de familie.

— Eşti cam abătut, îi spuse Jake în mijlocul zgomotului produs de apa care izbea bordajul, de parâmele scârţâind sub tensiune, de pânza sprincherului zbătându-se sub apăsarea vântului.

— Așa e.

— Amintiri urâte? tatonă Jake.

Kane respiră adânc.

— Complicaţii nedorite. Se pare că se lipesc de mine ciorchine în ultimul timp. În special o brunetă subţirică.

— Încă o femeie?

— De data asta nu e vorba pur şi simplu de o femeie, chicoti Kane. Nu reuşesc nicio clipă să-mi iau gândul de la ea. Nu vreau să mă căsătoresc, însă ea nu va ceda altfel.

— Înţeleg. Cred că e mai bine să eviţi încurcături inutile, zise bătrânul.

Îşi ridică privirea înspre pânza umflată şi zâmbi plin de admiraţie faţă de măiestria cu care fusese poziţionată.

— Avem un timp foarte bun, continuă el. Chiar că ar trebui să înscriem jucăria asta în calificările pentru Cupă.

— Nu vreau să particip la Cupă.

— De ce nu?

— Din simplul motiv că nu am timp pentru aşa

ceva.

— La capitolul ăsta, nu pot să zic nimic, ridică el din umeri filosofic. Dar pierzi distracţia vieţii tale.

— Nu cred. Priveşte, zise el făcând un gest larg cu mâna. Senzaţia pe care mi-o dă fiecare clipă petrecută pe această punte face cât distracţia pentru o viaţă întreagă. Nu simt nevoia să dovedesc nimic lumii din jur, cu atât mai puţin să arăt că sunt cel mai bun marinar de pe toată întinderea oceanului.

— Bine de tine să gândeşti aşa. Majoritatea oamenilor simt că au nevoie de un scop invizibil şi impalpabil ca să poată trăi.

— Nu merită osteneala. Oricum nu-i poţi mulţumi pe toţi. Mai bine încerci să te mulţumeşti pe tine însuţi.

Jake se sprijini de balustradă şi se uită la el cu o privire grea.

— Asta înseamnă egoism.

— Sunt un om egoist. Nu ştiu să dăruiesc.

Privirile li se întâlniră, iar ochii săi erau reci, plumburii.

— Ca tot restul peştişorilor care ne zbatem în balta asta îngheţată numită viaţă, adăugă el, încerc şi eu să rămân în viaţă într-o societate care răsplăteşte mediocritatea şi pedepseşte realizările şi inteligenţa.

— Cinic.

— Cine n-ar fi? Pentru Dumnezeu, omule, uită-te în jurul tău! Câţi oameni cunoşti care să nu-ţi taie gâtul dacă prin asta ar putea să ţi-o ia înainte sau să profite în vreun fel?

— Unul. Pe mine.

Kane zâmbi.

— Mda. Tu.

— Nu prea ai stare. N-ar cam fi timpul să ne întoarcem la Charleston şi să te apuci de ce te pricepi tu cel mai bine?

— La ce mă pricep eu cel mai bine? întrebă el absent. Să conduc o companie sau să pregătesc terenul în favoarea politicienilor locali?

— La amândouă. Eu nu mă ocup de o afacere importantă, dar ştiu un lucru. E al naibii de riscant să laşi pe alţii în locul tău, oricât ar fi ei de competenţi. Apar probleme.

Kane se întoarse să-şi studieze prietenul cu atenţie.

— Lucrul ăsta îl ştii din propria ta experienţă, nu-i aşa?

Jake râse pe înfundate.

— Mda. Am stat pe margine jumătate din cursă şi am pierdut Cupa.

— Nu din vina ta.

— Spune-mi asta în fiecare zi. Poate o să te cred.

Îşi aţinti ochii departe la orizont.

— Vine furtuna, zise el. Ar fi o idee bună să ne întoarcem, înainte de a avea parte de bucuria de a lupta încă o dată cu marea, adăugă el cuprins de gânduri negre.

Kane avea de ce să-şi aducă aminte din ultima sa confruntare cu oceanul dezlănţuit. Râsese tot timpul cât se luptase să aducă vasul înapoi la adăpost, însă Jake nu se distrase în aceeaşi măsură. Îi fusese rău.

— Hai, dă-i drumul şi râzi! bolborosi Jake.

— Iartă-mă. Simt nevoia unei confruntări din când în când, asta-i tot, se justifică celălalt. Cineva sau ceva cu care să mă lupt. Cred că lumea asta mă cam apasă uneori şi trebuie să mi-o scot cumva din minte.

— Lumea asta ne apasă pe toţi, şi tu ai mai multe motive ca oricare altul să te plângi. Astăzi se împlineşte un an, nu-i aşa?

— Un an întreg.

Lui Kane nu-i făcea nicio plăcere să-şi aducă aminte de comemorarea unui an de la moartea violentă a soţiei şi fiului său. Se încruntă şi roti cârma, schimbând direcţia atât de brusc, încât vasul se înclină periculos pe o parte.

— Ai grijă! îl avertiză Jake. Ne putem răsturna, aşa mari cum suntem.

— Urăsc comemorările, zise Kane cu vocea sugrumată de durere şi furie. Le urăsc!

Jake îşi aşează mâna caldă pe umărul lat şi vânjos al prietenului său.

— Linişteşte-te, îi zise el încetişor. Încă puţin şi gata. O să-ţi treacă.

Kane simţea un gol imens în suflet. Rănile i se redeschideau din când în când, astăzi însă era mai greu ca niciodată. Picăturile sărate de apă îl izbeau în faţă, încercând să nu bage în seamă dârele calde de pe obrajii săi.

Când ajunse acasă, o găsi pe menajeră făcându-l cu ou şi cu oţet pe Sanders pentru că băuse whisky-ul lui Kane.

Ce căuta Sanders aici? se întrebă el.

Intră în încăpere, întrerupându-le cearta. Se întoarseră spre el. Sanders era destul de înalt, peste un metru optzeci, foarte blond şi cu o faţă simetrică. Fusese corespondent de război şi cicatricele de pe faţă stăteau drept mărturie.

Kane îi făcu semn menajerei să plece şi se îndreptă spre bar. Îşi turnă singur două degete de whisky şi adăugă un cub de gheaţă.

— Ce doreşti? îl întrebă el pe reporterul vedetă al familiei sale.

— Să vă spun ce am aflat.

Mâna lui Kane se opri în aer, ţinând grijuliu paharul cu whisky.

— Ei bine?

— Văd că beţi whisky-ul sec, remarcă Sanders. Presupun că puteţi primi veştile rele în acelaşi fel. Seymour e pe urmele dumneavoastră. Umblă vorba că a aflat ceva cu care vă poate trimite în judecată pentru probleme de protecţie a mediului, ceva ce se va adăuga la deversarea de ape netratate de la fabrica dumneavoastră, de acum o lună.

— A fost vorba de o scurgere accidentală în râu, i-o tăie Kane. Nici măcar n-am fost daţi în judecată.

— Pentru atât, nu. Dar v-au pus pe lista de urmărire a Organizaţiei pentru Protecţia Mediului şi normal că Seymour crede că unde a fost o încălcare neapărat vor fi şi altele. Se spune că a găsit deja una.

Kane îşi trecu mâna prin păr. Ştia că vor apărea probleme în lipsa directorului. Cel care îl înlocuia

nu avea experienţă, însă era capabil. Îi spuse asta lui Sanders. Trecu însă sub tăcere faptul că Jurkins avea un copil bolnav de leucemie. Acesta era de altfel şi motivul pentru care încercase să-l ajute. Copiii erau punctul său slab. Mai ales acum. Iar Jurkins insista mereu asupra stării copilului său în discuţiile lor.

— Nou sau nu, e nepriceput. Nu vă puteţi permite să-l lăsaţi nesupravegheat.

— De ce mă urmăreşte Seymour pe mine?

— Pentru că ziarul familiei dumneavoastră l-a pus la zid în problema bufniţelor pătate, pentru că fratele dumneavoastră, Norman, este noul manager de campanie electorală al lui Sam Hewett, principalul său contracandidat republican.

— Nicio noutate în ce-mi spui acum.

— Dar sunt lucruri relevante.

Sanders îşi sorbi băutura.

— Ştiaţi că noul Secretar de Interne este fostul cumnat al lui Seymour? reluă el.

Kane se încruntă.

— Da? îl întrebă el absent. Are şi el problemele lui. E criticat de cei din industrie datorită atitudinii sale în controversa bufniţelor; îi plac bufniţele.

— Seymour trebuie că nu le iubeşte prea mult: poziţia sa a făcut să-i scadă popularitatea acasă, comentă cu cinism Sanders. Totuşi câteva atacuri bine plasate în circumscripţia sa împotriva unor agenţi de poluare industrială pot determina o bună parte a electoratului să voteze cu el şi să-l reinstaleze la Washington. Nu ştiu exact ce, dar sunt sigur că a găsit ceva. Nici nu se putea altfel

dacă John Haralson e cel care-l ajută.

— Haralson…

— Fostul manager al campaniei lui Townshend, adăugă el politicos. E uns cu toate alifiile şi în stare de orice.

— Lucrează pentru Seymour? E ciudat pentru reputaţia lui Seymour. După câte am citit eu despre el, n-a încercat niciodată să discrediteze un om politic în folosul lui personal. E un idealist.

— Poate că a învăţat că idealismul e un eufemism pentru naivitate în politică. Nu poţi schimba lumea de unul singur.

— Asta nu-i poate împiedica pe oameni să încerce, nu-i aşa?

— Seymour îşi va concentra forţele asupra dumneavoastră. Ziarul familiei dumneavoastră a declanşat un adevărat scandal în problema bufniţelor şi efectul atacurilor din presă l-a costat multe puncte în sondajele de opinie. Dacă vă suspectează de ceva, va acţiona astfel încât credibilitatea familiei dumneavoastră să fie afectată. Asta bineînţeles că-l va atinge şi pe Hewett – fratele dumneavoastră fiindu-i manager de campanie. Cu alte cuvinte, dacă vi se face reclamă pentru poluarea mediului, iar fratele dumneavoastră lucrează pentru Hewett, sigur că unii vor deduce că şi Hewett e vinovat. Oricum, tatăl dumneavoastră aşa gândeşte.

— Eşti omul lui de bază. Dumneata ce crezi?

Sanders îşi lăsă paharul pe masă.

— Eu cred că ar fi bine dacă v-aţi convinge personal că nu se vor mai produce infestări ale

mediului din pricina companiei dumneavoastră.

— Ţi-am mai spus, deversarea aceea a fost absolut accidentală. Nu există nimic dubios de care să mă tem.

— Păreţi foarte sigur de dumneavoastră, spuse Sanders liniştit. Totuşi n-aţi mai trecut pe la fabrică de două săptămâni.

— Am manageri în care mă pot încrede, spuse Kane din ce în ce mai nervos. Nu voia să recunoască faptul că Nikki era principalul motiv pentru care n-avea niciun chef să se întoarcă la serviciu. Fiecare secundă petrecută cu ea devenise preţioasă, nesigură. Îl acapara într-atât, încât uitase până şi de muncă, atât de necesară pentru el până nu demult. Încă câteva zile, îşi spuse. Ea va dispărea din viaţa lui în curând şi se va putea ocupa din nou de fabrică.

— Mă întreb cum puteţi sta liniştit şi încrezător departe de fabrică în timp ce managerul dumneavoastră lucrează acasă pe computer, cu jumătate de normă, din cauza unei recente operaţii pe rinichi? spuse Sanders îndreptându-şi spatele. Era aproape la fel de înalt ca şi Kane. Dar de ce aţi renunţat la serviciile unei reputabile companii ca C.W.C.?

— C.W.C., dădu Kane din cap. Mda, îmi amintesc. Am avut o discuţie cu Jurkins, noul responsabil cu deşeurile solide. Spunea că C.W.C. a făcut un lucru de mântuială la nişte preţuri enorme. Avea nevoie de acordul meu pentru înlocuirea companiei cu una mai eficientă şi mai puţin costisitoare.

— Foarte interesant. C.W.C. se bucură de o

foarte bună reputaţie. Chiar de curând a apărut un articol despre ei într-o revistă de circulaţie naţională. Sunt foarte eficienţi şi folosesc tehnologie de ultimă oră.

Lombard strânse din buze, încruntându-se la celălalt.

— Aşa să fie? Ei bine, poate că modul cum au lucrat nu s-a ridicat la înălţimea dotării. Jurkins mi-a trimis prin fax nişte date care demonstrau destul de clar că a avut dreptate când a renunţat la ei. Dar o să mai verific şi eu când mă voi întoarce la Charleston. Până una alta, ce-ai descoperit în legătură cu Seymour?

— Nimic încă. Dar mai trebuie să verific nişte zvonuri.

Kane râse cu răceală.

— Orice aluzie la corupţie mi-ar folosi foarte mult. S-ar putea să am nevoie de nişte contraargumente în caz că află Seymour ceva ce eu nu ştiu. Dumnezeule, îmi iau şi eu câteva zile libere şi nimic nu mai funcţionează. Ar trebui să telefonez la fabrică să vorbesc încă o dată cu omul meu proaspăt angajat.

— N-aş face asta în locul dumneavoastră, îl sfătui Sanders. Mai bine m-aţi lăsa să mai fac nişte cercetări întâi.

— Pentru ce?

— Dacă încearcă să vă lucreze pe la spate, aşa cum bănuiesc, cu cât ştie mai puţină lume de bănuielile noastre, cu atât mai bine.

— Nu are sens să aştept până când oamenii lui Seymour vor găsi ceva ilegal.

— Asta ne îngrijorează şi pe noi, zise Sanders. Cred că Seymour a găsit deja ceva. Mai rău, s-ar putea să fie vorba de nişte dovezi confecţionate.

Ultimele cuvinte fuseseră pronunţate apăsat.

Kane îşi frecă pielea de pe ceafă, strâmbându-se de durere; atinsese o porţiune arsă de soare. „Un necaz nu vine niciodată singur”, spuse el în sinea lui.

Sanders puse jos paharul.

— Ei bine, n-am aflat încă nimic sigur, sunt doar nişte bănuieli, în principal şi datorită faptului că Haralson e implicat în toate acestea. Am auzit câte ceva despre el de la indivizi având legături cu lumea interlopă din zonă. Vă ţin la curent dacă apare ceva concret.

Kane dădu afirmativ din cap, având sentimentul vag că numele lui Haralson îi suna cunoscut. Dar mintea abandonă rapid problema insignifiantă a deşeurilor şi Nikki îi acapară din nou toate gândurile.

John Haralson vorbea cu Clayton Seymour, zâmbindu-i la ureche, pe când trăgea din trabuc.

— Vrei să afli în ce stadiu suntem? întrebă Haralson voios.

Clayton dădu din cap afirmativ.

— Sper să-mi spui de bine, zise el, şi în niciun caz despre bufniţe şi copaci.

Omul mai în vârstă râse.

— Nu. Compania lui Lombard a întors spatele celor de la C.W.C., alegându-i în schimb pe cei de la Burke’s. Ţi-aminteşti de ei? Au fost acuzaţi că

aruncă materiale toxice într-o mlaştină acum vreun an, un an şi ceva; au ieşit basma curată.

Zâmbetul lui Clayton dispăru.

— De unde ştii? întrebă curios.

Haralson luă un aer nevinovat.

— Am oamenii mei de legătură; de toate soiurile pentru orice situaţie.

— Şi?

— Burke în mod grosolan pretinde 0,15 la sută din plata făcută de Lombard celor de la C.W.C. pentru transportul deşeurilor. Acum câştigă aceeaşi sumă pe care o primea C.W.C.-ul şi se pare că încă nu le-a fixat un plafon.

Clayton îl opri.

— Atunci obligaţia îi revine omului angajat de Lombard, şi nu lui Lombard personal. El nu câștigă nimic din asta.

— Dar va părea că da, zise Haralson cu importanţă. Nu trebuie să amintim de „sprijinul bănesc” acordat administratorului său. Putem spune că Lombard a redus preţurile. Se ştie prea bine că de curând a concediat câţiva funcţionari din cauza recesiunii.

Clayton se încruntă.

— Dezvălui lucruri tăinuite.

— Nu o fac mereu, zise Haralson uşor. Doar atât cât mass-media să poată prelua povestea şi să o facă cunoscută în mai multe rânduri. Ştii refrenul – „să salvăm planeta”.

— Dar…

Ochii lui Haralson se micşorară şi se aplecă înainte dinadins.

— Dacă nu-l prinzi în capcană pe Lombard şi nu faci presiuni asupra lui, omul lui va da la iveală adevărul despre sora ta Nikki şi căsătoria ei cu Miles Townshend. Poţi să-ţi imaginezi ce urmări va avea asupra ta şi a lor dacă presa află de asta?

Apoi îşi ţinu respiraţia aşteptând efectul spuselor sale.

Şi nu fu dezamăgit.

— O, Doamne, zise Clayton cutremurat.

Haralson jubila. Însemna că aveau scandal în familie; într-o zi poate va avea nevoie să ştie despre ce e vorba. Întotdeauna Haralson încerca să afle câte ceva din dedesubturile celor cu care făcea afaceri. Uneori îi venea foarte uşor. A mers ca pe roate cu Jurkins, pe care-l cunoştea dintr-o anumită clinică unde asociaţii lui îşi vindeau produsele. Jurkins îi venise pe tavă. La fel şi cumnatul lui…

— Alegerea te-ar putea costa un scandal de proporţii, nu-i aşa? nu-l slăbi Haralson. Iar Townshend şi-ar putea pierde portofoliul. Presa v-ar sacrifica pe toţi. Gândeşte-te cum ar folosi fraţii Lombard ştirea în „Weekly Voice”.

Clayton transpira. Pentru prima dată trecuse peste idealurile sale pentru a-şi salva cariera. Nu avea de ales.

— Bine. Continuă să faci ce trebuie.

Se uită în sus cu insistență.

— Dar asigură-te că nu ştie nimeni cum o faci.

— Poţi conta pe mine. De fapt mă gândesc la cineva care va lucra pentru mine, pentru a afla unde aruncă în mod ilegal compania lui Lombard

reziduurile ălea.

— Cine?

Clayton se simţea din ce în ce mai rău.

— Un om de-al meu. E în oraş şi a luat legătura cu mine. E în vacanţă, dar i-a surâs teribil ideea de a face cercetări, când i-am spus că am o mică problemă în sensul ăsta.

— Este discret?

— Este un indian Comanche. Tu singur vei vedea.

Clayton dădu din cap.

— Ca unul din cei din „Dansând cu lupii”, zise el.

— Nu. Indienii din film erau Sioux, deşi în cartea de la care s-a pornit se vorbea despre tribul Comanche. Nu poartă pene şi mărgele când lucrează. Şi ai face mai bine să nu-i spui „şefule”; este foarte sensibil la conflicte etnice.

— Care-i numele lui?

— Cortez.

Clayton se pomeni ca râde mânzeşte, simţind că teama i se mai potolise. Haralson nu avea deci de gând să facă ceva împotriva legii. Bineînţeles că nu.

— Mă păcăleşti.

— Deloc. Unul din străbunii lui era spaniol. El îl consideră singurul individ cu sânge impur din arborele lui genealogic. Are un simţ al ironiei foarte ascuţit, de aceea şi-a luat numele cuceritorului spaniol al Mexicului. Timpul liber îl petrece acasă, în Oklahoma. Acolo nu ai reuşi să-i pronunţi numele indian.

— Zici că ştie să facă cercetări.

— E dintre cei mai buni.

— Şi nu va fi niciun conflict de interese la mijloc?

— Numai dacă dezvăluim faptul că lucrează pentru noi, zise Haralson pe un ton nevinovat.

În schimbul acestei replici menite să-l încurajeze pe Clayton, se alese cu o privire cruntă.

— Am glumit! Noi nu-i cerem nimic ilegal. De fapt, noi îl solicităm pentru a prinde unul din acei indivizi care poluează mediul, nu-i aşa?

Clayton nu era foarte sigur, dar nu avea de gând să-şi lase mintea să se gândească la asta prea mult. În mod cert problema era ca el să câştige în alegeri şi nu să se frământe despre modul cum o să o facă.

Şi nu era foarte legat afectiv de Kane Lombard. Dacă poluează atmosfera, atunci trebuie dat în vileag.

— Nu, nu facem nimic împotriva legii, zise Clayton gândindu-se la anii de experienţă din domeniul juridic. Purul adevăr este că îi cerem să descopere o încălcare a codurilor Organizaţiei pentru Protecţia Mediului.

— Chiar aşa. Aşa că fă-te că nu ştii nimic. Voi face eu tot ce trebuie pentru a te scoate din impas.

Ochii strălucitori ai lui Clayton se micşorară.

— Am foarte mare respect pentru lege. Să nu-mi ascunzi ceva, zise el.

— Nu, doar în cazul că sunt obligat s-o fac, promise Haralson.

Clayton ar fi trebuit să fie mulţumit de asta. Dar nu era. Spera ca Miles Townshend să nu fi greşit când i-l recomandase pe Haralson.

Cortez jubila. Haralson era un maestru în arta manipulării, şi considera că ştie cum să stimuleze instinctele primare ale lui Cortez.

Nu peste mult timp va avea o mare surpriză. Acum totul era o joacă pentru Cortez. Nu întâmplător îl căutase pe Haralson, spunându-i că îşi petrecea o vacanţă de durată în Charleston. De fapt, observase cum gândeşte celălalt, căci primul lucru pe care Haralson şi-l aminti a fost îndemânarea lui Cortez în calitate de detectiv particular şi apoi văzu cea mai bună cale pentru a-şi încuraja planurile personale. Haralson îl pusese în temă pe scurt şi îi solicitase sprijinul.

— Vrei să salvez pielea unui texan? spuse gânditor Cortez.

— Deloc… adăugă Haralson repede.

El luă întrebarea în serios şi încercă să-l liniştească pe Cortez.

Pentru un indian Comanche, Cortez era neobişnuit de înalt şi sfrijit. Avea muşchii puternici, privirea ochilor negri şi mari era adâncă, iar faţa plină de cicatrice şi atât de osoasă părea făcută numai din unghiuri ascuţite. Deşi atât de brunet pentru un Comanche, era totuşi prea slab. Dar Haralson n-avea de gând să i-o spună. Auzise despre Cortez poveşti ce-ţi ridicau părul măciucă, şi probabil unele dintre ele erau adevărate.

De când părăsise cadrele de rezervă ale poliţiei pentru a face colegiul şi apoi începuse să lucreze pentru agenţii guvernamentali, dosarul lui devenise impresionant. Dar pentru moment munca

lui era cam obscură. Fusese agent FBI, dar Haralson nu putuse afla dacă mai era sau nu. Din tot ce aflase, se putea ca omul să fi intrat într-o agenţie independentă. Cum ar fi, de pildă, Compania[2]. Un fior rece îl învălui, apoi se certă că ar putut fi atât de prost. Cortez era şi el un om ca orice om, avea un preţ. Al lui Cortez se afla în buzunarul lui.

— Nu-i pot suferi pe texani, zise Cortez.

Îl privi fix. Era unul din lucrurile cele mai tulburătoare la Cortez.

— Texanii i-au înlăturat pe străbunii mei de pe pământurile lor străvechi pe la 1800, obligându-i să se aşeze în Oklahoma.

— Dacă ţin minte bine, nici texanii nu se prea înnebunesc după indienii Comanche. Dar eu nu-ţi cer să ajuţi un texan, ci să mă ajuţi să înlătur pe cineva.

— Ah, zise Cortez uşor. Chiar aşa?

— Desigur. Am nevoie de un sprijin. Muncă de detectiv particular…

Cortez îl studie pe Haralson cu mare atenţie.

— Eu sunt într-o vacanţă prelungită. Fă-ţi singur cercetările.

— Mi-ai promis, Cortez, îi aminti Haralson. Şi ca să-ţi arăt că sunt un om de caracter, iată…

Celălalt a avut o clipă de ezitare. Sprâncenele-i formară o cută.

— Ştii tu ce. Aud că ai căutat aşa ceva peste tot. Ajută-mă în chestia asta, adăugă el, şi ţi-l dau la preţul pieţei.

---

2 CIA (n. Tr.).

Cortez îşi ţuguie buzele.

— Aşa, loveşte-mă la punctul slab.

— Întotdeauna când intri în afaceri cu cineva trebuie să-i ştii slăbiciunile, chicoti Haralson. Ei bine?

Degetele lungi ale lui Cortez poposiră pe codiţa lui neagră tăciune. Îl privi pe Haralson pentru un minut cu un sentiment vecin cu admiraţia. Cu siguranţă tipul ştia să se folosească de oameni. Foarte puţini oameni ştiau că el, Cortez, era pasionat de numismatică. Colecţionarea monedelor era doar un hobby; Haralson era hotărât.

— În regulă, fu el de acord. Dar numai pentru că sunt un colecţionar adevărat.

— Lucru pe care deja îl ştiu.

Haralson îi înmânã o monedă, o piesă de aur de 2,50 dolari din secolul al XIX-lea.

— Îţi voi semna un cec. Nu-ţi poţi imagina, murmură Cortez, întorcând moneda cu o atitudine aproape respectuoasă, câţi ani am căutat una de genul ăsta.

— Sigur că pot.

Cortez îi aruncă o privire gânditoare.

— Vei avea pinta[3] de sânge cerută. Să văd dacă pot să găsesc o legătură concretă între funcţionarul care trişează la Lombard şi firma Burke’s. Dar dacă găsesc ceva ilegal la mijloc, voi anunţa imediat autorităţile.

— Pot să mă aştept la altceva din partea ta? îl întrebă Haralson cu un zâmbet răutăcios. Ai

3 Unitate de măsură a capacităţii. În SUA, pinta este egală cu 0,4731. (n. Tr.).

încredere-n mine.

Îşi puse mâna pe inimă.

— Am suflet.

— Înseamnă că-l ţii în portofel, îl aprobă Cortez. Tu ştiai de o anume crimă şi nu ai dezvăluit-o.

Haralson se holbă la el încurcat. Nu se gândise că lucrurile pot merge atât de departe. El şi Cortez nu erau chiar prieteni, ci doar cunoştinţe; indienii Comanche pot fi un duşman de temut.

— Numai bănuiesc, zise Haralson repede. Nu sunt sigur. Dar dacă Lombard reprezintă un factor poluant, ar trebui prins, îşi micşoră el ochii. Prins şi spânzurat. Ştii, e un tip atât de deprins să judece, că singurul lucru corect ar fi ca el să fie judecat.

Vorbea fără să dea mare atenţie cuvintelor folosite.

— Ar trebui să-şi plătească păcatele.

Cortez se încruntă, privindu-l. Haralson arăta ciudat, pierduse controlul.

— Îl cunoşti pe Lombard? întrebă Cortez încet.

Asta îl trezi pe Haralson, care clipi.

— Dacă-l cunosc? Cum?

— Stai foarte mult timp prin Charleston; erai pe-aici chiar înainte ca Lombard să fi pus în funcţiune fabrica, sublime el.

— Îmi place coasta, zise Haralson nervos.

Cortez ştia de ce. Dar nu avea de gând să rişte spunându-i-o.

— Şi mie. De aceea m-am hotărât să-mi petrec concediul aici, adăugă el.

Se întoarse, cu moneda în mână, şi merse să-şi ia geaca.

— O.K., o să-mi vâr nasul pe la Burke’s pentru tine. Te voi ţine la curent pe măsură ce voi fi verificat câteva persoane şi locuri.

Haralson nu se simţea deloc în largul său; îl privi cum se depărtează. Crezuse că îl are pe Cortez la degetul cel mic.

Dar celălalt avea ceva misterios care-l năucea, şi se întreba dacă nu cumva, pentru prima oară; instinctele lui în privinţa oamenilor îl înşelaseră. Majoritatea oamenilor pot fi exploataţi dacă le cunoşti slăbiciunile. Dar omul acesta rămânea în obscuritate, şi era la fel de misterios în faţa lui Haralson ca şi a celorlalţi, iar el, Haralson, îi încredinţase un secret. Şi dacă Cortez începea să pună întrebări? El avea multe de ascuns. Dar cu siguranţă că timpul petrecut de el pe coastă nu înseamnă nimic. Cortez nu ştia nimic despre asta. Cum ar putea să afle? Haralson fusese foarte precaut. E drept, cu excepţia lui Jurkins. Dar putea să-l păstreze pe tipul acela naiv în branşă. Tot ce-i trebuia era puţin praf alb. Chicoti. Îşi înfipse mâinile-n buzunare şi porni spre maşină.

Era pe cale să-şi realizeze planul. Lombard va fi exterminat, iar Clayton Seymour reales şi îndatorat pe vecie. În domeniul ăsta avusese nevoie de câţiva politicieni pe statul de plată. Seymour nu putea fi cumpărat, dar îl va avea pe congresman la mână întâi prin sprijinul acordat, apoi prin şantaj. Va avea tot ce dorea pentru protecţie. Reuşise cu toţi ceilalţi pe care-i cunoscuse. Tocmai de aceea încă mai profesa. Numai cu Townshend pierduse, dar pe atunci nu putea obţine multe pe seama lui

Townshend. Omul fusese foarte discret. Dar Seymour îi venise pe tavă fără efort. Dacă va juca pe cartea corectă, se gândi Haralson, ar putea să descopere secretul care să-i pună şi un membru al cabinetului de miniştri în buzunar.

În casa de pe plajă, Nikki stătea în braţele lui Kane pe sofa, privind stelele care apăreau la orizont prin cadrul ferestrei. Era întuneric, şi el trecuse pe acolo pentru a cina cu ea. Tocmai terminaseră.

— Fericită? o întrebă el aproape de tâmpla ei.

— O, da.

Se ghemui mai aproape de Kane, bucurându-se să-l simtă. Atingerea aceasta tandră devenise parte integrantă a relaţiei lor, şi, dacă la început, se temea, acum ea aştepta cu nerăbdare să fie ţinută în braţe de el. Când o sărută atât de încet, nesăţios, el simţi dorinţa pulsându-i în corp. Îi plăcea, îi dovedea că nu căzea de două ori în aceeaşi capcană.

Îşi ridică privirile spre el, savurând trăsăturile puternic masculine ale corpului lui. Ea zâmbi şi îi atinse gura mare şi apetisantă.

El îi răspunse cu un zâmbet, acceptând invitaţia nerostită. O sărută încet, înfometat. Îşi puse mâna între ei pentru a-şi deschide bluza şi trase mâna ei înăuntru pentru ca să-i mângâie muşchii pieptului bombat sub părul des şi ondulat. Îi plăcea modul cum îl atingea ea. Îi plăcea pasiunea teribilă pe care i-o trezea. Până atunci nu mai cunoscuse o plăcere care să-i aducă atâta uşurare.

Însă în pofida atracţiei dintre ei, se sărutaseră numai de câteva ori. Până atunci prietenia, gluma, tachinarea marcaseră legătura lor. Călătorii în zone turistice ca „Grădinile cu magnolii” cu exemplarele lor splendide, se împletiseră cu seri în care dansau sau ieşeau în oraş să ia masa, astfel încât să reuşească, în timp, să descopere lucrurile pe care le aveau în comun şi ele nu erau puţine. Dar cu cât erau împreună mai mult timp, cu atât dorul de a se atinge creştea.

În seara aceasta atinsese punctul limită.

El suspină deodată şi mâna lui merse din nou între ei, de data asta pentru a-i căuta nasturii de la bluza tricotată. De obicei ea protesta când el mergea până acolo. De data asta, nu-l opri. Se răsuci chiar pentru a-l ajuta.

Sângele-i năvăli în cap, când mâna lui mare, noduroasă îşi făcu drum uşor pe sub porţiunea de dantelă ce îi ascundea pielea fină de sub bluza uşoară. Era moale, ca fulgul, şi îi simţi respiraţia sub gură pe când îi mângâia vârful sânului devenit dur.

O simţi cum începe să tremure şi când, cu respiraţia întretăiată, se apropie de el, se ridică-n picioare.

— Nu te opri, murmură ea, cu mintea aiurea, căutând să prelungească senzaţia pasiunii adevărate pe care o trăia pentru prima dată.

El îşi coborî privirea spre ochii-i înceţoşaţi şi gura congestionată, întredeschisă.

— Nu mă voi opri, o asigură el uşor. Vreau numai să te privesc.

Cuvintele nu-şi făcură efectul până când mâinile lui mari nu o traseră în sus pentru a-i scoate bluza şi sutienul de dantelă de dedesubt.

— Kane, nu, începu ea pe un ton şovăitor.

El o trase spre el, înăuntrul bluzei lui desfăcute, şi suspină când îşi simţi pielea atinsă de sânii ei mătăsoşi.

— O, Doamne, gemu el, cu respect.

Nikki nu mai respira. Niciodată nu fusese ţinută în braţe astfel. Avea senzaţia că explodează, şi suspină când se ridică pentru a-l lua în braţe, lipindu-se de corpul lui, pentru a prelungi încântarea.

Mâinile lui îi ţineau mijlocul fin, aproape de el; îşi lipi faţa de gâtul ei. El se cutremură, la fel şi ea.

— Trei săptămâni e destul de mult, zise el cu vocea-i adâncă, uşor apăsat. Vreau să te iubesc, Nikki.

Ea se dezlipi puţin, încercând să-şi revină, dar mişcarea aceasta atrase privirile lui spre sinii care împungeau, şi o privi ca şi când niciodată nu mai văzuse o femeie.

— Seamănă cu nişte mere, zise el cu o voce răguşită. Nişte merișoare nostime.

Îşi lăsă în jos capul pe neaşteptate şi gura îşi găsi locul peste pieptul ei cu pricepere şi nesaţ netăinuit.

Căldura umedă a gurii lui o şocă întâi, apoi o răscoli puternic. Nikki simţi căldura izbucnind în pântece, făcând-o să scoată un sunet răguşit. Se curbă înapoi, pierdută, într-o completă uitare de sine, arzând de dorinţa de a primi mai mult.

Nu realiză că o luase în braţe şi că se îndrepta spre verandă. De mult uitase cine era fratele ei, de ce nu ar trebui să-i permită lui Kane vreun gest intim. Abia dacă-şi putea aminti cum o cheamă.

El o aşează pe cel mai mare şezlong, sub lumina stelelor, cu zgomotul valurilor zbătându-se în spatele gardului înalt.

Gura lui îi atinse mijlocul, pântecele, coapsele.

Ţesătura care o despărţea de gura lui înfometată o încurca; simţi cum e dată la o parte, şi singurul gând fu acea senzaţie de uşurare.

Aerul nopţii şi gura lui deveniseră acum însăşi uşurarea.

— Nu, zise ea cu glasul stins când acea ţesătură fu îndepărtată.

— Numai un minut, promise el cu voce răguşită, aplecându-se să o sărute cu o foame arzătoare. Numai un minut, Nikki.

Îi desfăcu hainele fără a se mai gândi la nasturi şi închizători, oprindu-se ceva mai mult doar pentru a căuta în portofel un obiect mic pe care-l ţinea în mâini.

Nikki voia să evite asta. În minte-i năvăliră zeci de motive împotriva celor ce aveau să urmeze, dar corpul refuza să se supună. Se curba şi se mişca sinuos pe şezlong, gemea neajutorată, aproape hohotind în culmea dorinţei când privi perfecţiunea corpului său.

— Te rog, murmură ea, întinzându-i braţele. Te rog, te rog.

El o răsuci, trăgând-o după sine, aşezată deasupra-i încât îi simţea perna de păr ce cobora

de pe piept spre locul virilităţii lui, şi apoi spre picioarele-i puternice. Era mare şi cald, iar senzaţia pe care o avea ţinându-l în braţe era tot ce putea fi posibil în vis.

Ea se agăţă de el pe când îi săruta, în noapte, fiecare parte a pielii ei catifelate. Valurile abia dacă se mai auzeau dincolo de bătăile înfierbântate ale inimii ei. Se purta prosteşte, dar nu-i păsa. Nimic nu mai era important decât să-l lase pe Kane să-i umple golul dureros dinlăuntrul fiinţei sale.

Şi el era la fel de neajutorat în faţa senzaţiilor. O sărută până când sărutul nu mai fu de ajuns. Gura i se potrivi perfect peste a ei, şi el se mişcă între picioarele ei lungi şi fine, simţindu-le cum se încolăcesc în jurul lui. Se cutremură înfiorat aşteptând să i se dea voie, şi... aceasta se întâmplă.

Ea se încordă puţin, dar pe el nu-l surprinse. Era mai înzestrat decât mulţi alţii.

— Nu o să-ţi fac nici un rău, îţi promit, suspină el cu gura lipită de a ei. Limba lui se plimbă peste buzele ei pe când îi mângâia interiorul corpului şi simţi că se relaxează. Reuşi să zâmbească când se avântă înainte şi descoperi primirea caldă, dornică, făcută de trupul ei.

— Mai bine acum? întrebă începând să se mişte.

Inima ei bătea atât de repede că nu-şi găsea cuvintele.

Ochii îi întâlniră pe ai lui şi văzu în ei mai mult decât dorinţă. Mâinile ei tremurau agăţate de ale lui, şi putea să audă ritmul propriului trup pe când pernele foşneau sub ei. A fost dureros, dar el nu

părea să se întrebe de ce. Ea simţi începutul plăcerii, iar în ochi i se citea uimirea.

— Măsurile anticoncepţionale pot să fie neplăcute, zise el uşor. Dar cred că le pot înlocui. Uite aşa, Nikki.

O mişcă puţin, iar şocul plăcerii resimţite a doua oară o făcu să ţipe.

— Acum vom zbura în pas cu vântul, murmură el, râzând, iar coapsele lui îşi menţineau supremaţia asupra ei cu mişcări repezi şi adânci care-i dilatau ochii verzi şi o făceau să gâfâie spasmodic, de plăcere.

— Aşa. Ajută-mă, Nikki, ajută-mă!

Se ridică peste el, tremurând. El era lumea ei. Refuză să se mai gândească la altceva în seara aceea. În unduirea ei îl muşcă uşor de umerii largi.

— Te iubesc, suspină ea. Kane, te iubesc, te iubesc.

Şezlongul trosni ameninţător…

— Şezlongul, şuieră ea.

Dar mişcările ei iuţi îl duseseră deja prea departe.

Mâna i se agăţase de partea de sus a coapsei ei şi scrâşnea din dinţi de satisfacţie.

— Fir-ar să fie de şezlong, zise el. Închise ochii. O, Doamne, Nikki, aşa, să simt… să simt aşa, iubito, fă-mă să simt!

Violenţa bruscă a gestului său o făcu să întrezărească dulce extazul pe care încă nu-l trăise înainte ca el să se arcuiască şi să dea un geamăt lung, răguşit, smuls din gât, pe când tremura convulsionat.

Nikki îl privi netulburată, fascinată de prima manifestare a intimităţii lor. Numai o dată mai văzuse privirea aceea pe faţa unui bărbat, atunci când îl găsise pe Miles în pat cu un alt bărbat.

Miles. Clayton. Îl simţi pe Kane că se lasă greu peste corpul ei delicat şi se sperie brusc. Ce făcuse? Kane habar n-avea cine era ea, nu ştia nimic despre viaţa ei. Acum, pe neaşteptate, erau iubiţi, şi care ce va face când va afla de trecutul ei?

— Doamne, ce bine, a fost aşa de bine! murmură el, înfiorat. Se retrase şi o întoarse cuprinzând-o în braţe, cu gura uşor lipită de buzele ei înfiorate. O aduse aproape de coapsele lui şi îşi îndoi piciorul mare peste ale ei, ţinând-o în timp ce se juca uşor cu gura ei.

Se topi sub sărutul lui, încă înfometată, încă nesăţioasă, căci toate chestiunile de etică şi morală dispărură când iar îi trezea acel dor latent în tot corpul.

— N-ai avut timp. Îţi dau ce doreşti acum. Numai las-o mai uşor, şopti el, lipindu-se de ea. Lasă-mă pe mine să fac restul, Nikki. Vreau să-ţi dau luna de pe cer. Vreau să-ţi dau totul. Eşti parte din mine, îmi aparţii; eşti inima mea, Nikki, eşti toată inima mea…

Cuvintele şoptite tandru erau şi ele parte din vrajă, şi ea cedă fără a se împotrivi, deşi realiză că, de data asta, nu îşi luase nicio măsură de precauţie. Erau iresponsabili, era… delicios! De nesuportat!

Ea gâfâi, îl trase mai aproape, îl dorea atât de aproape încât nici aerul să nu reuşească să

pătrundă între ei. Ea suspină când o legănă în acea intimitate incredibilă, cu mâinile-i mari sub coapsele ei, iar vocea lui şoptind lucruri intime, rugându-se, învăţând-o. El îi muşcă uşor buzele, iar corpul lui o copleşi într-atât că plăcerea o incendie şi ţipă, începând să ceară cu întregul corp ceea ce urma să-i dăruiască el.

— Eşti gata? şopti el agitat. Gata, Nikki? Acum?

— Da, da, te rog…!

O făcu să se uite la el când se întâmplă, încât să-i vadă ochii înainte cu o secundă ca plăcerea să o acapareze spasmodic, să o supună, să o smulgă din braţele lui şi ale lumii pentru o clipă de aur.

Nu se putu opri să nu plângă. Părea natural, pentru că el nu-şi ceru scuze. El recunoştea în acea pierdere a controlului ceea ce era de fapt, prima culme dintr-o întreagă serie care părea să se înalţe şi să ajungă la apogeu ca şi marea. El o urmă în ritmul ei până ce, epuizată, nu mai fu capabilă de un nou fior extatic.

Erau amândoi scăldaţi în sudoare, cu părul ud de parcă înotaseră.

— Vino, zise el încet.

Îi luă mâna şi o conduse goală pe plajă, în valuri. Rămaseră la mal, împroşcându-se cu apă. Apoi el o luă în braţe şi o duse în casă.

Făcură duş împreună şi apoi o duse în pat. Se aşeză lângă ea, şi stinse lumina.

— Kane, n-ar fi trebuit, zise ea cu o dulce oboseală în glas.

— Era inevitabil, răspunse el încet. Şi nu va fi ultima dată. Acum că ne-am cunoscut unul pe

celălalt, nu vom mai fi în stare să ne oprim. A fost prea bine.

— Ultima dată n-ai folosit nimic.

— Ştiu.

Suna ciudat. Se simţea ciudat. Era un adept convins al anticoncepţionalelor. Sau fusese, până în seara asta. Privi în jos chipul ei cu uimire.

— Şi dacă ţi-aş spune că eram nebun de dragoste pentru tine încât nu m-am mai asigurat, ultima dată? zise el moale.

Dar ea deja adormise. El îi dădu la o parte părul de pe frunte şi se aplecă să-i sărute faţa palidă. Nu mai cunoscuse altceva asemănător cu iubirea pentru Nikki. Zâmbi la gândul momentelor minunate ce le stăteau înainte. Un bărbat care trăieşte singur nu are niciun rost. Ea era ageră şi inteligentă, îl făcea să se simtă împlinit. Se răsuci puţin pe spate, strâmbându-se uşor de durere, apoi râzând încântat. Şi dacă ai petrece o viaţă îndelungată cu o asemenea femeie ar fi prea puţin. Mult prea puţin. Dacă ar veni un copil după această noapte extraordinară petrecută împreună, acesta ar fi la fel de iubit de Nikki, ca şi de el. Toate rănile lor s-ar vindeca, o dată ce se vor împărtăşi din viaţa trăită alături. O strânse mai aproape de el şi adormi. Vor avea atâta timp de aici înainte pentru a-şi vorbi.

Capitolul 7

Kane terminase deja de pregătit micul dejun când Nikki se trezi din somn. Gâtul îi era uscat,

tuşea şi se simţea uşor slăbită. Era perfect conştientă că-l minţea pe Kane, dar şi că între ei se născuse o pasiune fără margini. Dacă înainte crezuse că-l iubeşte, acum simţea că se poate mult mai mult. Îl minţea însă, şi trebuia să-i spună adevărul. Dar cum să o facă?

O întâmpină cu un zâmbet când intră în bucătărie. Se îmbrăcase şi el şi părea mai puternic ca niciodată. Nu era nici urmă de stinghereală sau timiditate în felul în care o privea. Nikki se întreba dacă aşa se întâmplă întotdeauna între îndrăgostiţi. Avea mult de învăţat şi era fericită să înveţe împreună cu el.

Îi zâmbi şi ea, iar apoi se înălţă pe vârful picioarelor ca să-i primească sărutul.

— Bună dimineaţa, îi zise el trăgând-o aproape şi ţinând-o apoi în braţe cu nemăsurată tandreţe, cu buzele lipite de părul ei. Mi-a fost teamă că e doar un vis, îi şopti, aplecându-se să-şi unească buzele cu ale ei. Ridicându-şi capul, îi zări ochii calzi, obosiţi. N-ai prea dormit, observă Kane.

— Nici tu, i-o întoarse Nikki.

Privindu-l, simţea că inima îi va exploda de fericire şi că pluteşte înconjurată de aura unei iubiri năvalnice. Oare se înşela sau ochii lui spuneau acelaşi lucru?

Kane îi atinse pielea obrazului, cu sentimentul că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

— Eşti a mea acum, zise el cu glas serios, fără să zâmbească.

Inima ei se opri pentru o clipă.

— Şi tu eşti al meu, îi spuse vrăjită.

El dădu din cap. Crezuse că totul se întâmplă prea repede pentru a fi ceva serios, îşi spusese că se va putea despărţi de ea în clipa în care va înceta să-l obsedeze. Nişte minciuni. Se uită la ea şi simţi cum se topeşte. O simţea curgându-i prin vine. Ştia că, după noaptea trecută, inima lui se va stinge de dorul ei dacă o va pierde vreodată.

Ea îi zări teama încolţindu-i în privire şi, undeva în subconştientul ei, îi descifră sensul. Îşi pierduse întrega familie. Probabil că îi era teamă de oricare altă implicare sufletească.

— Pentru tine e prea devreme, începu ea cu blândeţe.

Îi acoperi buzele cu degetul. Nu zâmbea deloc. Ochii săi negri erau plini de tandreţe.

— Nu, nu e prea devreme, îi răspunse el cu o voce hotărâtă. Trebuia să mă despart odată de trecut, şi la fel să faci şi tu. N-am să te las să pleci niciodată. Îi luă mâna şi i-o apăsă de pieptul său. Te ţin aici, înăuntru, îi spuse Kane cu greutate, ca şi cum vorbele i-ar fi fost smulse cu cleştele.

Nikki începea să creadă în minuni. Bucuria ei era fără margini. Se întinse să-l sărute, mult prea emoţionată pentru a mai putea zice ceva, şi se trezi îmbrăţişată, ridicată, pentru a se abandona apoi într-un sărut atât de profund încât picioarele îi tremurau când buzele li se despărţiră.

— Te iubesc, şopti ea aproape de buzele lui.

— Bineînţeles că mi-am dat seama…

Kane râdea acum, fără cruzime însă. Privirea îi era blândă, misterioasă.

Ea îşi muşcă buza de jos, agăţându-se de el.

Ochii ei îi căutau pe ai lui şi mâinile îi mângâiau părul răcoros şi des de pe ceafă.

— Kane, şopti ea de-abia auzit, nu mă cunoşti…

Gura lui o acoperi într-o clipă.

— Ştiu tot ce am nevoie să ştiu, murmură el, zâmbind. Dar până la urmă va trebui să-ţi spun eu ceva, adăugă el mirându-se că Nikki nu mai zâmbea.

Îi dădu drumul din îmbrăţişare, cu părere de rău, cu totul vrăjit de frumuseţea chipului ei.

— Cred că eşti moartă de foame, schimbă el vorba. Stai jos şi mănâncă micul dejun.

— Îmi pare rău să-ţi spun, mai ales după ce te-ai străduit atât. Dar nu prea mi-e foame.

În realitate vederea mâncării îi provoca o senzaţie de greaţă. Îşi simţea gâtul foarte uscat şi o apăsare puternică în piept. Răcise în apa oceanului, seara trecută. Chad o avertizase despre pericolul acesta.

Kane se încruntă şi privi mai atent faţa ei cuprinsă de paloare. Nikki tuşi uşor şi se mişcă jenată pe scaun.

El se încruntă.

— Cum stai cu plămânii, Nikki?

— Parcă simt o uşoară apăsare…

— Bea nişte cafea. După aceea mergem la doctor. Nu vreau să riscăm nimic în legătură cu tine. Nu acum.

Nikki era încântată că devenise aşa de protector faţă de ea. Teama că l-ar putea pierde îi dispăru când îi observă expresia feţei. Totul va fi bine, se gândi ea, bucuroasă. Chiar îi păsa de ea.

— Haide, ce mai stai? insistă în timp ce scormonea cu furculiţa în omleta din faţa lui. Bea-ţi cafeaua. Trebuie să am grijă de tine.

Ea râse. Era groaznic de slăbită, însă se simţea în al nouălea cer.

— Ai de gând să fii pisălog?

— Doar atunci când e vorba de sănătatea ta, îi promise el.

Phoebe, nepoata lui Derrie, tocmai intra în încăpere; în braţe avea un teanc de cărţi împrumutate de la bibliotecă.

— Caut o zonă undeva în sud-vest pentru prima mea săpătură pe cont propriu, îi spuse mătuşii ei, cuprinsă de surescitare. Adevărul era că Phoebe avea douăzeci şi doi de ani, iar Derrie era doar cu câţiva ani mai în vârstă; sora lui Derrie însă fusese măritată cu un bărbat (care murise între timp) care avea deja o fiică. Relaţia lor părea să-i descumpănească pe necunoscuţii care credeau că cele două femei sunt surori.

— Încă o săpătură, se văită Derrie. O să ajungi tu însăţi o piesă de muzeu dacă în loc să ieşi cu bărbaţii o să continui să faci săpături.

— Arheologia e mult mai excitantă decât bărbaţii. Îşi potrivi la loc câteva şuviţe blonde, scăpate din părul strâns pe ceafă.

Derrie reuşise s-o convingă să-şi cumpere lentile de contact în locul ochelarilor, dar nu putea să le sufere. Faţa îi era prea ascuţită, fruntea prea largă, gura prea mare. Nu era frumoasă, şi ea era conştientă de acest lucru, ceea ce o făcea să fie şi

mai închisă în sine.

— Niciodată n-ai stat lângă unul suficient de mult ca să-ţi poţi da seama de asta. Ştiu pe cineva care te-ar fascina. E necăsătorit şi foarte inteligent…

— Ultimul bărbat pe care mi l-ai adus era un muncitor în construcţii al cărui vocabular conţinea doar „scumpo”, „frumoaso”, şi „hai s-o punem”, zise Phoebe, accentuând ultimul cuvânt şi luând o poziţie sugestivă.

Derrie chicoti.

— Era un bărbat simpatic, nesofisticat. Mie îmi plăcea.

— Atunci să ieşi tu cu el, îi replică Phoebe zâmbind maliţios. Am lucruri mai bune de făcut în viaţă. Ştiai că cultura Hohokam din Arizona avea unul dintre cele mai întinse şi mai eficiente sisteme de irigaţie din lume pe vremea când restul lumii era în mare măsură necivilizată? murmură ea, cufundată din nou în cărţi. Şi că Anasazii au dispărut fără să lase vreo urmă?

Phoebe era suplă, de înălţime mijlocie, cu un păr frumos şi ochii de un albastru deschis foarte atrăgător, avea chiar şi simţul umorului, dar urma să rămână o viaţă întreagă fată bătrână pentru că prefera să dezgroape culturi antice în loc să trăiască în cea care o zămislise. Lui Derrie îi scăpă un suspin şi se întoarse la însemnările pe care le punea în ordine pentru Clayton.

Chad nu era în oraş, dar Kane o duse pe Nikki la un medic din localitate, care descoperi că avea febră şi un început de congestie pulmonară. Având

în vedere antecedentele bolii ei, medicul consideră că nu-şi poate permite niciun risc şi îi prescrise antibiotice, recomandându-i să nu se dea jos din pat cel puţin o zi.

Kane o conduse pe Nikki direct la reşedinţa lui de pe coastă. Părea să nu mai fie preocupat să-şi ascundă bogăţia şi ea zâmbi observând opulenţa locului, dar nu făcu niciun comentariu. Nici el nu comentă nimic în legătură cu acest lucru. Aveau destul timp înaintea lor ca să-i povestească din ce trăia şi cât de mare era averea lui.

O rugă pe menajeră să-i arate camera de oaspeţi, care de altfel s-ar fi pretat vizitei oricărui demnitar, inclusiv preşedintelui ţării. Kane dispăru, iar Nikki se lăsă pradă binefacerii somnului.

Nikki se trezi într-un pat străin, în întuneric. Patul era de dimensiuni regeşti, într-o combinaţie de culori alb, maro şi verde care se repeta în modelul perdelelor şi al lenjeriei de pat. Mobilierul era de culoare închisă şi cu o notă de robusteţe caracteristică şi celui care era, în mod evident, locatarul camerei.

Se mişcă, încercând să se ridice din pat, dar efortul era prea mare pentru puterile ei.

Kane deschise uşa şi intră în cameră, îmbrăcat doar într-un halat de baie alb cu negru. Părul lui negru era încă umed. Tot trupul îi mirosea proaspăt a săpun.

— Nu acesta-i locul în care m-am dus la culcare, îi indică ea camera cu mâna.

El chicoti.

— Aşa e. Vreau să fii cu mine la noapte, în caz că

ai nevoie de ceva.

— S-ar putea să fiu contagioasă, îl atenţionă ea, cu un zâmbet ştrengăresc pe buze. Dacă te îmbolnăvesc?

— E mult prea târziu ca să-ţi mai faci griji din asta, îi răspunse el privind-o cu tandreţe. Ai nevoie de ceva?

— Vreau să merg la baie.

— Nicio problemă. E acolo. Trase la o parte plapuma, dezvelind-o pe Nikki; era într-o cămaşă de noapte de mătase albastru-pal, şi el o ridică în braţe cu blândeţe.

— Pot să merg şi singură, protestă ea.

— Ba nu poţi, o tachină el.

Îi făcea plăcere să o ducă astfel. Nici ea nu păru să se supere, căci se cuibări numaidecât la pieptul lui.

— Sper că-ţi place cămaşa de noapte, zise el. Am pus-o pe menajeră să iasă în oraş şi să-ţi cumpere câteva.

— Îmi place, spuse. Îţi mulţumesc. Se simţi uşurată că nu era cămaşa altcuiva, că nu era a fostei lui iubite.

El îi desluşi gândul.

— Nu ţi-aş da lucruri folosite, spuse el iritat.

— Îmi citeşti gândurile? îl necăji ea. Îmi pare rău. Mă gândeam la iubita ta şi eram geloasă.

La intrarea în baie şovăi o clipă şi se aplecă să-i sărute fruntea cu nesfârşită duioşie.

— Gata, s-a terminat. Nu vei mai avea niciun motiv ca să fii geloasă. Vei fi singura femeie care va exista în viaţa mea de-acum încolo.

Să trăiască alături de el, mereu alături de el…

— Spuneai că nu crezi în căsătorie, îi aminti ea.

— Nu eram pregătit.

Ezită. Simţea că îşi pierde siguranţa. Noaptea trecută fusese o încântătoare nebunie. Dar în lumina neiertătoare a zilei, reapăruseră toate neliniştile.

Privirea lui Nikki continuă să fie întrebătoare.

— Mai dă-mi puţin timp, Nikki, spuse el cu blândeţe. Să lăsăm lucrurile să meargă de la sine.

O lăsă jos şi-i deschise uşa. Câteva minute mai târziu, după ce îşi aruncase câţiva stropi de apă pe faţă, deschise uşa băii şi el o duse din nou în pat.

Se aşeză lângă ea şi, jucându-se cu cordonul halatului, îşi dezveli puţin pieptul lat şi acoperit de păr. Scoase apoi o pastilă dintr-o cutie.

— Aşa a spus doctorul, adăugă el când o văzu că stă pe gânduri.

Luă pastila din palma lui şi reuşi să o înghită cu toate că gâtul îi era inflamat şi o durea. Se strâmbă de durere în timp ce-i dădea înapoi paharul cu apă. Îşi lăsă ochii să se plimbe pe pieptul lui dezgolit, atât cât nu era ascuns în halat şi când îşi retrase privirea, el se uita în jos ruşinat şi apoi izbucni în râs.

— Ţi-am oferit un mic spectacol de cabaret, nu-i aşa? se amuză. Are vreo însemnătate? Oricum, ştii cum arăt.

Privirea îi alunecă pe cămaşa ei de noapte, mulată pe corp. Fâşii înguste de material legau cele două margini ale corsajului şi el îi desfăcu una dintre ele. Mâna i se mişca încet dar sigur până ce

îi dezveli sânul, şi sfârcul înălţat ademenitor apăru în lumină.

Ea îl privi cu ochii larg deschişi de parcă nu-i venea să creadă că se întâmplă aievea.

— Totul e în regulă? îi şopti el.

Îşi înfipse unghiile în încheietura mâinii lui. Nu putea să-i ascundă plăcerea pe care o simţea. O cunoştea deja prea bine.

— Da, murmură el, ajutând mătasea să alunece uşor; ochii lui o descopereau, se bucurau de ea, copleşiţi de plăcerea contemplării sânului ei spumos, înălţat uşor în tăcerea care brusc începu să domnească peste cameră.

Nimeni nu o mai făcuse vreodată să simtă că moare dacă el nu îi va dărui şi mai mult. Nici măcar când era foarte tânără, înainte ca Miles să-i distrugă încrederea în feminitatea ei, nu cunoscuse vreo dorinţă atât de primitivă.

— Mai ai încă puţină febră, îi spuse el lăsându-şi degetele să o atingă, să-i urmărească contururile, să o adore. Pielea ta e fierbinte, mai ales aici unde de obicei este rece. Tremuri când te mângâi, nu-i aşa? Ai vrea să mă întinzi pe jos, să-ţi înfăşori picioarele în jurul coapselor mele şi să mă atragi în tine pentru că, după noaptea trecută, ştii că este singurul lucru care poate să-ţi aline golul dureros dinlăuntrul tău.

— Du-te naibii! spuse ea râzând.

— Iar dorinţa ta nu e cu nimic mai mică decât a mea, şopti el. Uită-te, Nikki. Lasă-mă să-ţi arăt.

Se ridică în picioare şi corpul îi vibra cuprins de aceeaşi febră. Îşi desfăcu nodul care îi ţinea

halatul. Dezbrăcă halatul şi-l lăsă să cadă. Rămase în picioare în faţa ei cu nesfârşita mândrie a virilităţii lui înălţate, în perfecţiunea corpului înalt, cu muşchi puternici, fără nicio linie albă care să-i întineze bronzul pielii.

Nikki se îmbujoră, dar nu putu să-şi desprindă privirea de la el. Era frumos. Ochii ei îl îmbrăţişau seduși de aceeaşi fascinaţie cu care un artist s-ar apleca asupra unei opere de artă. El era o operă de artă.

— Eşti întruchiparea perfecţiunii, şopti ea.

— Şi tu. Un tremur uşor îi cuprinse picioarele uitându-se la ea şi simţi că era în pragul nebuniei, copleşit de dorinţă. Cu un geamăt, îi acoperi trupul la loc cu cămaşa şi se retrase spre fereastră, respirând adânc, până îşi recăpătă stăpânirea de sine. Toată înţelepciunea lui dăduse bir cu fugiţii, lăsându-l pradă unei dorinţe pe care n-o mai cunoscuse şi nici nu o crezuse posibilă vreodată. Dar ea era bolnavă şi el trebuia să aibă grijă de ea. Repetă acest lucru în gând până se simţi mai liniştit.

Când se întoarse lângă pat, ea stătea rezemată de tăblie, înfăşurată în plapumă, privindu-l cu vinovăţie în ochi.

— E-n regulă. Mi-a trecut. Însă ar putea deveni primejdios, spuse el gânditor, sesizând că ochii săi întunecaţi o tulburau.

— Ce anume poate deveni primejdios?

— Să te las să mă mai priveşti, spuse el râzând.

Ea se strâmbă la el. Strângând plapuma în braţe, îl întrebă:

— Ce va urma acum, Kane?

El se aşează lângă ea, pe pat, pe chip citindu-i-se împotrivirea faţă de resemnarea ce-l copleşea.

— Nikki, ţi-am spus că acum un an soţia şi fiul meu au murit, dar nu ţi-am spus cum. Au fost împuşcaţi în Liban, iar eu mă simt răspunzător pentru ce s-a întâmplat, recunoscu Kane. Nu prea reuşesc să duc această povară în spate. Uneori nu dorm zile întregi din cauza coşmarurilor. Asta nu înseamnă că nu simt nimic pentru tine. Dimpotrivă. Kane ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă, cu un gest resemnat. La început, continuă el, nu voiam să recunosc acest lucru nici măcar faţă de mine. Cred totuşi că e prea devreme să ne gândim la o legătură pentru totdeauna.

Nikki îşi muşcă buzele, cuprinsă de tristeţe.

— Mi se pare că ştiam. Cred că ei îţi lipsesc foarte mult.

— Îmi lipsesc. Îşi sprijini capul în mâini, cu coatele pe genunchi. În fiecare zi a vieţii simt lipsa fiului meu. Doamne, şi ce ostenit sunt!

— De ce nu vii lângă mine? zise ea.

Se uită la ea absorbit în gânduri.

— De ce?

Ea zâmbi uşor, slăbită.

— Pentru că cred că din nou ai nevoie de mine, să te ţin în braţe. Îi întinse braţele de sub plapumă.

Două ore mai târziu continua să se întrebe de ce pentru a doua oară se repezise cu atâta elan în braţele acelea întinse către el.

Nikki îl făcea să se simtă vulnerabil. Nici măcar soţia lui nu avusese o asemenea influenţă asupra

lui. Nikki îl făcea să simtă că este în siguranţă şi protejat. O făcu ghemotoc strângându-i corpul înfierbântat alături de al său, încercând să facă faţă gândurilor care-l apăsau.

Ea îi mângâie părul negru, şoptind frânturi de cuvinte; după un timp suferinţa se îndepărtă, iar el oftă înseninat ridicându-şi pieptul larg.

— E bine să trăieşti, chiar dacă ei nu mai sunt lângă tine, îi murmură ea în ureche. Şi ei te iubesc, îţi duc dorul, şi ştiu unde eşti. Ei o ştiu într-un fel sau altul.

O mângâie pe spate, simţindu-se pătruns de căldura trupului ei, şi devenind astfel mai puternic. Era ceva extraordinar; păreau că se ating pe dinăuntru, parcă şi-ar fi mângâiat mintea, inima şi sufletul. Nu ştia prea bine dacă asta voia. Pe de altă parte, îndoielile şi temerile îi fură spulberate de farmecul acestei stări, şi dintr-o dată singurul gând fu acela al bucuriei de a o ține în braţe.

— Nu, şopti el, când ea se împotrivi uşor mâinilor lui care îi dezgoleau trupul aflat sub cămaşă. Lasă-mă, vreau să fiu tot atât de aproape de tine pe cât eram azi-noapte. Doar atât. Lasă-mă să te simt aproape.

Pe când vorbea, îşi dezbrăca halatul şi ceva mai târziu stătea lângă trupul lui, amândoi în aceeași goliciune. Un fior o cuprinse când recunoscu acea senzaţie a atingerii dintre ei.

— Eşti înfometată, şopti el. În vocea lui erau, deopotrivă, tandrețe şi uimire. Şi eu sunt. Dar tu eşti bolnavă, iar conştiinţa nu mă lasă să mă folosesc de acest pretext.

— Eşti sigur? murmură ea.

Mâinile lui alunecară peste şira spinării lui Nikki gemând de plăcere când îi simţi fiecare por din pielea fină, sânii lipiţi de pieptul lui şi pântecul îngreunat cu movila nevinovat aţâţată a trupului său.

— Nu sunt sigur, dar nu-ţi pot da drumul, murmură el răguşit.

Îşi apăsă mâinile la baza şirei spinării şi apoi o mişcă puţin, vârându-şi piciorul lung între pulpele ei.

O trase lângă el şi se acoperiră cu plapuma.

— Pune-ţi obrazul pe pieptul meu şi culcă-te, murmură el.

Ea nu mai zise nimic. Închise ochii, parcă tot corpul i se topea în el. În câteva clipe adormi.

Dimineaţă se trezi cu cămaşa de noapte pe ea, era singură. Doamna Beale îi aduse micul dejun şi îi aşeză pernele. Femeia era destul de plăcută, dar Nikki se întrebă de ce plecase Kane. Poate dorise ca ea să nu fie jenată dacă doamna Beale, intrând, i-ar fi găsit pe amândoi în pat. Poate că el nu ştia, dar Nikki nu ar fi fost deloc stingherită. Îl iubea prea mult pentru ca părerea altcuiva să mai conteze. Fie ea şi a lui Clayton, deşi îi era greu să-i spună adevărul în privinţa fratelui ei.

Când, mai târziu, Kane se opri în faţa uşii să vadă cum se simte, părea melancolic şi epuizat. Se trezise devreme şi îi reveniseră toate obsesiile în privinţa influenţei lui Nikki asupra lui.

În dimineaţa aceea mintea îi era limpede, şi îşi

pierduse curajul şi entuziasmul. Îi era teamă să se dăruiască acestei iubiri, îi era teamă să rişte. Nu suporta expresia feţei ei, care îi arăta că nu înţelege răceala bruscă ce apăruse după ce împărtăşiseră acea minunată stare deunăzi.

— Te simţi mai bine? o întrebă.

Ea dădu din cap afirmativ şi îi zâmbi cu toată fiinţa, fără a fi stingherită.

— Dar tu cum te simţi?

— Tracasat de tot felul de afaceri, răspunse el.

Ochii i se micşorară.

— Trebuie să dau nişte telefoane, dar mâncăm împreună la prânz. Să o rog pe doamna Beale să-ţi aducă ceva?

— Nu, mulţumesc. Mai am din sucul adus de dimineaţă.

— Bine.

El zâmbi, iar ochii lui negri alunecară peste mutrişoara ei drăguţă. Chiar şi bolnavă era frumoasă.

— Nu mai eşti aşa palidă ca ieri. Cum stai cu plămânii?

— Mai bine, îl asigură ea. Kane, îţi mulţumesc că m-ai adus aici şi ai grijă de mine.

— Ai avut încredere în mine şi te-ai lăsat pe mâinile mele, îi reaminti el în şoaptă. Când eu am fost bolnav, tu m-ai îngrijit. Acum e rândul meu. Şi apoi, tu ai pe altcineva care să o facă?

Îl avea pe fratele ei, care o iubea şi care n-ar şti unde s-o caute dacă acum ar încerca să îi dea de urmă.

— Mulţumesc oricum, îi spuse ea în şoaptă.

Se întrebă speriată ce s-ar întâmpla dacă Clayton ar da cumva telefon la ea acasă noaptea târziu şi n-ar găsi-o. S-ar duce într-un suflet acolo şi ar chema poliţia? Trebuie să ia legătura cu el într-un fel sau altul.

Între timp îl privi pe Kane uşor surprinsă şi, fără să vrea, ochii-i căzură pe perna imaculată de lângă cap.

— Pot să te întreb ceva? zise ea încetişor.

El intră în cameră şi se opri lângă pat.

— Ce anume?

— Ai… iubit-o mult pe soţia ta?

El şovăi înainte de a răspunde.

— La începutul căsătoriei noastre eram foarte tandru cu soţia mea, zise el în cele din urmă. Eram îndrăgostit de ea, şi ea de mine. Cu nimeni altcineva nu am mai trăit o astfel de stare. Dar lucrurile s-au stricat când ea a rămas gravidă. După ce s-a născut fiul nostru, trăia numai pentru el. Presupun că şi eu făceam acelaşi lucru. Ne-am pierdut unul pe celălalt, regăsindu-ne în arta de a fi părinţi.

Când vorbi despre băieţel, o lumină îi străluci pe faţă, îi aprinse privirea. Coşmarul explodă, ca gloanţele ce spulberaseră viaţa din acel trupuşor fraged şi, o dată cu ea, toate visurile şi speranţele lui.

— Kane!

Ea se smulse din pat abia ţinându-se pe picioare, dar speriată de violenţa trăirii lui.

— Iubitule, totul e bine, şopti ea, strângându-l la piept cu putere. E bine.

El îşi înăbuşi emoţia şi tresări. În timp ce se lupta cu grozăvia coşmarului, mâinile descoperiră umerii ei şi rămaseră acolo inerte. Timp de un an îşi impusese să nu se mai gândească la ce se întâmplase. Acum, de când o cunoscuse pe Nikki, coşmarul acesta revenea. Starea de bine pe care ea i-o dăruia îl făcea vulnerabil.

Fu uluit să observe că se simţea în siguranţă când discuta despre asta; Nikki era acolo să-l sprijine când obsesia revenea.

— Kane, nu mai răscoli trecutul, zise ea, mângâindu-i pieptul cu obrazul. Trebuie să încetezi să te mai chinuieşti singur.

— Ei au murit, zise el cu un şuierat venit din altă lume, neomenesc. I-au făcut bucăţele, i-am văzut zăcând în acea maşină care devenise un coşciug de fier.

O strânse în braţe cu putere.

Ea abia mai suporta strânsoarea, dar nu putea să-l lase tocmai acum. Îi mângâie spatele lat, pe sub tricoul fin şi începu să asculte cum vocea lui monotonă revărsa amintiri dureroase ţinute până atunci ascunse în mintea sa.

— Îmi pare rău, şopti ea, nespus de rău, Kane.

Vorbele lui abia dacă se mai auzeau, căci acum vocea îl părăsea o dată cu puterile. Până acum nu vorbise cu nimeni despre asta. Părea să nu se mai poată opri. Astfel scotea din el durerea şi temerile, până când începu să se simtă neputincios.

— N-au simţit nimic, îl linişti ea. Totul a fost rapid. Cel puţin pot fi recunoscător pentru acest mic dar. Nu au suferit deloc.

— Era fiul meu, suspină el. Şi ce-a rămas din el... Doamne! Doamne! Nu pot... nici să mă gândesc... nici gândul ăsta nu-l pot suporta.

Ea se ridică în capul oaselor şi îi sărută pleoapele, faţa, mângâindu-l uşor pe când el retrăia acel coşmar. Numai că de data asta nu era singur. Nu trebuia să îl înfrunte de unul singur. O trase pe Nikki mai aproape de piept şi, pentru prima dată în viaţa lui, cerşea putere de la o femeie.

Nikki simţi când criza fu depăşită, căci însăşi voinţa lui începu să se facă simţită.

Mâinile lui mari i se încleştară pe umeri.

— Nu mi-am deschis inima nimănui în privinţa asta. Nici chiar cu Jake nu am vorbit.

— E bine când poţi să spui ce te doare mai tare, zise ea încet.

— Aşa se zice, spuse el, necăjit că în mai puţin de douăzeci şi patru de ore durerea îl copleşise de două ori şi supărat şi pe Nikki care stătea acolo şi-l asculta, îi vedea slăbiciunea.

Dar nu-şi putea permite să se îndrăgostească cu totul, orbeşte, de ea, se gândi. Nu-ţi pot promite ceva sigur şi pentru tot restul vieţii, în privinţa noastră, Nikki.

Ea îşi înălţă sprâncenele uimită de replica lui ostentativă.

El ridică o mână.

— Mă refer la căsătorie.

Îi studie apoi expresia de răzvrătită.

— Tu ştii să lupţi, Nikki, îmi place mintea ta la fel de mult pe cât mă bucură trupul adorabil. Dar

aici… nu mă pot descurca.

Şi cu această afirmaţie enigmatică se-ntoarse şi părăsi camera. Mult timp, Nikki rămase cu privirea aţintită asupra uşii închise.

Kane îi arătase clar că nu o dorea ca soţie, că îi displăcea influenţa ei asupra sentimentelor lui. De acum înainte lucrurile nu aveau cum să mai avanseze, iar el era din ce în ce mai hotărât să nu facă niciun fel de angajament. Şi nu era deloc foarte uşor.

Trebuia să se facă bine repede şi să plece de aici. Spera numai ca Clayton să nu o fi căutat cât a lipsit din casa de pe ţărm. Dacă o făcuse, lucrurile s-ar putea complica foarte mult. De parcă, se gândi ea, ar putea să devină mai complicate decât erau!

Capitolul 8

Lui Cortez nu-i plăcea deloc când lumea se holba la el. În multe oraşe mari trecea neobservat, dar Charleston avea aerul unui orăşel provincial, în care el era un necunoscut. Şi chiar ieşea în evidenţă cu pielea puternic bronzată şi cu părul lung strâns într-o codiţă îngrijită. Chiar şi ochelarii de soare pe care-i purta şi costumul gri îl făceau să atragă atenţia, mai ales că părea să fie singurul om din oraş care purta costum.

Îşi asumase identitatea unui om de afaceri obscur care ar putea avea nevoie de serviciile firmei Burke’s dacă şi-ar muta fabrica în Charleston; astfel mersese pe firul informaţiilor privind dumping-ul ilegal. Între timp aflase o

mulţime despre ultimul contract Burke’s – Lombard.

— Eşti un Cherokee, nu-i aşa? îl întrebă cel care îi oferise informaţiile. Şi eu am fost la Cherokezi. M-au impresionat şefii de triburi cu nostimele lor bonete de război. Trebuie să fi ucis mulţi vulturi pentru a strânge atâtea pene.

Cortez aproape îşi muşcase limba pe când încerca să zâmbească nonşalant. Tare i-ar mai fi spus omului că indienii Cherokezi nu poartă bonete de război decât pentru turişti, că aceste bonete de război le purtau doar indienii din câmpii. Şi tare ar mai fi adăugat că indieni Cherokezi fuseseră un popor foarte civilizat, care aveau un ziar în limba lor în 1820 şi că New Echota, capitala lor, nu era deloc diferită de un oraş al albilor din aceeaşi perioadă. Şi i-ar mai fi spus că azi uciderea vulturilor se pedepseşte cu închisoare.

Dar nu o făcu. De-a lungul anilor se obişnuise cu imaginea greşită a albilor despre indieni şi cu faptul că acele atitudini învechite erau nelipsite ca şi soarele verii. Nu era pentru ultima dată că trebuia să accepte asemenea concepţii false.

Pe când îşi mânca sandvişul şi îşi bea cafeaua într-un bar recomandat de Derrie, începu să studieze toate informaţiile primite. După un timp observă doi ochi albaştri care îl cântăreau cu răceală. Întoarse capul şi îi privi fără să clipească. În mod obişnuit, astfel îi intimida pe curioşi. Dar de data asta nu reuşi. Îşi ţinea capul puţin aplecat încât lumina îi străluci pe părul blond. Nu era decât o adolescentă, îşi zise. Era subţire, dar nu avea o

frumuseţe aparte, poate cu excepţia părului. Înfofolită într-o geacă enormă, de blugi, nu era genul de fiinţă delicată, fragilă. Purta cizme gen western dar nici astea nu arătau prea bine. Erau foarte uzate, acoperite de noroi şi julituri. Asta îi plăcu.

Îşi întoarse ochii negri spre ea. Ea îi zâmbi aproape cerându-şi scuze, de parcă înţelesese că privirile ei îl stinghereau, apoi se duse să-şi bea cafeaua.

Gândindu-se că ea îl cercetase destul, râse în sinea lui şi lăsă un bacşiş chelneriţei înainte de a-şi plăti consumaţia la casă. Trebuia să găsească o mlaştină prin zonă.

Idiotul de funcţionar de la Burke’s lăsase să-i scape o informaţie şi Cortez voia să verifice toată zona.

Când se ridică să plece, blonda îl studia din nou. Cedând primului impuls, merse la masa ei, unde se aşeză, bălăbănindu-şi ochelarii cu mâna-i slabă şi negricioasă.

Ea îl privi şi suspină.

— Ştiu. Mă uitam la tine. Îmi pare rău dacă te-ai simţit stânjenit.

El îşi ridică sprâncenele mirat. Era destul de sinceră.

— De ce mă priveai? o întrebă el direct.

— Muream de curiozitate să te întreb ceva, dar m-am gândit că te-am enervat deja destul până acum.

— Ce?

Ea şovăi.

— Incisivii tăi au formă de lopată? întrebă ea cu mult interes.

Într-o secundă, înţelese cine era fata şi de ce Derrie îi recomandase această cafenea. Cizmele ei acoperite de noroi, hainele pătate. Acum făcea legătura. Făcuse săpături. Era Phoebe, nepoata lui Derrie.

— Specialitatea mea principală e antropologia, cea secundară arheologia, îi explică ea şi râse.

— Arăţi de parcă ai fi făcut săpături, răspunse el arătând spre cizmele ei.

— Da, aşa e, spuse ea cu entuziasm. Am descoperit o bucată dintr-o oală de gătit din perioada Woodland; în ea erau resturi de ghinde arse. Profesorul spune că are un desen pe care Coe îl citează mereu în cartea sa de referinţă despre bucăţi de ceramică; se pare că e mai veche de două mii de ani.

— Bineînţeles, aţi găsit-o pe valea unui râu, nu?

— Da, da! şopti ea.

— Altceva ce aţi mai găsit?

— Nu, slavă Domnului că nu era un cimitir, zise ea cu o voce tărăgănată. N-aş vrea să dezgrop vreun stră-străbunic. Cred că după aceea nu-ţi mai dă pace.

El începuse deja să o simpatizeze. I-ar mai fi plăcut să stea de vorbă, dar întârzia.

— Şi ca să-ţi răspund întrebării iniţiale: da, ca toţi americanii autohtoni şi asiaticii sau ca şi alţi membri ai rasei mongoloide, incisivii mei au formă de lopată, îi zise el zâmbind. Acum, adăugă lăsându-se pe spate ameninţător, probabil că mă

vei întreba câte scalpuri port în vârful lancei de război.

Ea clipi.

— Ar fi o întrebare prea indiscretă, zise, arborând în zeflemea un aer sobru.

El nu-şi putu stăpâni un chicotit. Se întoarse şi ieşi din cafenea, dând din cap. Dacă ar fi fost ceva mai tânără, cine ştie ce mai ieşea. Dar acum el avea o misiune de realizat. Nepoata lui Derrie va trebui să aştepte.

Când ajunse la hotel avea toate numele şi informaţiile; îşi scoase computerul din geanta bine căptuşită, îl conectă la modem şi îl băgă în priză.

Luă legătura cu cei de la sediul FBI din Washington D.C. prin cod şi ceru informaţia dorită.

Era conectat la o imprimantă micuţă.

Imprimă copia de bază a datelor şi scoase modemul. Aflase acum despre Burke nu numai că încălcase legile de protecţie a mediului, dar şi că fusese chemat în justiţie de două ori deja. Martorii însă nu s-au mai arătat pentru a depune mărturie, şi astfel Burke ieşise basma curată. De data asta însă el şi cumnatul său lăsaseră urme. Şi cine putea să le urmeze mai bine decât un american autohton? se gândi Cortez.

Îşi puse nişte blugi şi cizme, o bluză cu nasturi bleu şi îşi desfăcu părul. Mergea să facă cercetări pe urmele lor.

Maşina închiriată pe care o conducea era bună, fără a atrage însă privirile. Îi plăcea să conducă. În rezervaţie avea o autocamionetă de prima clasă cu schimbător de viteze automat. Se gândi la el cu

plăcere.

Pe când ieşea în oraş, îi trecu prin gând să dea pe la micuţa cafenea unde mâncase la prânz. Nu fu deloc surprins să o găsească pe Phoebe lângă un Bronco, vechi, noroit, parcat lângă cafenea. Avea faţa roşie şi părul vraişte.

Lovea cu piciorul cauciucul dezumflat al roţii din spate şi implora cerul să-i repare maşina.

Cortez îşi parcă maşina în spatele ei şi scoase cheile din contact. Nici măcar nu se opri când el ajunse lângă ea.

— Ţi s-a dezumflat cauciucul, nu? o întrebă el dând din cap. Cândva am mai avut ocazia să văd aşa ceva.

Ea îşi aruncă peste umăr părul încâlcit, bătut de vânt şi îl privi neîncrezătoare. Arăta atât de diferit, acum că îşi lăsase părul liber şi purta jeans, încât la început nici nu îl recunoscu.

El îşi scoase ochelarii de soare.

— Eşti ocupată? o întrebă.

Ea îşi potolea respiraţia după atâta efort.

— De ce? Te oferi să mi-l schimbi – şi-i arătă cauciucul dezumflat – în timp ce eu mă odihnesc?

— Nu. Mă gândeam că poate vii să mă ajuţi să dau de urma unui camion. Apoi poate îţi voi repara şi cauciucul.

Ea dădu din cap încet.

— Bine. Eu oricum nu ştiu ce să fac, pe când tu te pricepi la chestii de astea.

O luă de mână. „Frumoase”, gândi el pe când o conducea spre maşina lui, avea mâini frumoase. Erau puternice, dar fine. El îi deschise uşa din

dreapta, dar ea şovăi.

Cu gesturi răbdătoare şi lente, el îşi scoase portvizitul şi îl deschise cu o lovitură uşoară, vârându-i-l sub nas. Observă cum i se schimbă expresia feţei. Se pare că întotdeauna legitimaţia lui fie impresiona, fie intimida oamenii.

— FBI, se bâlbâi ea.

Păli.

— Cred că glumeşti. Doar nu o să mă arestezi pentru că am bruscat un Bronco?!

— Bruscare nemotivată a unui cal, fără motiv, fu el de acord.

Ea rămase cu gura deschisă.

El îşi ţuguie buzele.

— O.K. Te împuternicesc să mă asişti într-o investigaţie. E mai bine aşa?

— Pe mine?

— Da.

Ea ridică din umeri.

— S-a făcut, dar să ştii că nu voi trage în nimeni.

— Batem palma.

Îşi puse portvizitul la loc şi o ajută să se aşeze pe scaunul de lângă şofer.

— Va trebui să găsesc un loc numit „Mlaştina piraţilor”, îl ştii?

După cum îşi imagina el, ea ştia.

— Da, numai câteva mile în josul drumului. Ia-o la dreapta la prima intersecţie.

El surâse bucuros că ascultase vocea intuiţiei. O studentă la arheologie ar trebui să cunoască toate locurile mai izolate. Sau cel puţin multe dintre ele. Ceva mai târziu, se îndreptau spre ieşirea din oraş.

Conform indicaţiilor ei, ajunseră fără probleme lângă mare, la un teren întins, cu stejari şi pete de muşchi umed în jurul ţărmului. Doi sau trei erau smulşi din rădăcini.

— Asta din cauza uraganului Hugo, îi explică ea când el se holbă la giganţii doborâţi. E uimitor cât de puternic poate fi vântul.

— Vântul, ploaia, întreaga natură, murmură el.

— Apropo, din ce trib eşti?

El îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Încearcă să ghiceşti.

Ea îşi micşoră ochii.

— Nu poţi fi apaş, eşti prea înalt, deşi cei din rasa Cochise aveau peste un metru şi optzeci. Nu eşti destul de slab pentru a fi un Crow, iar pielea e prea albă pentru un apaş, şi nu arăţi a fi un indian Sioux. Poate Cherokez, sau chiar Choctaw.

El îşi ridică sprâncenele.

— Nu Comanche?

— Eşti prea deschis la culoare şi prea înalt, repetă ea. Nu eşti masiv, faţa ta nu e lată, pătrată şi nici nasul nu ţi-e turtit.

— Părinţii mei aşa arată.

Ea tăcu.

— Eşti deci Comanche?

El dădu afirmativ din cap.

— Dar…

— Apaşii sunt scunzi, iar cei de rasă Cochise depăşeau un metru şi optzeci în înălţime, îi aminti el. Iar unul din străbunii mei a fost spaniol, adaugă el rece.

— Toată lumea ştie că spaniolii sunt scunzi.

— Cesar Romero nu e.

Ea îşi ridică braţele.

— Mă dau bătută.

— Foarte bine. Acum stai potolită şi lasă-mă să mă uit pe aici.

Începu să se plimbe cu privirea în pământ. Cât stătuse la Burke’s aflase ce fel de cauciucuri folosea omul la maşinile lui jerpelite. Lăsau o urmă ciudată, pe care el o reţinuse. Nişte forme de gips l-ar fi ajutat mai mult, dar putea să o amâne pentru mai târziu. În maşină avea ceva mortar şi un ulcior cu apă. Tot ce avea de făcut era să dea de o pistă în mlaştina asta, care să-l ducă la Burke, ceva urme de la cauciucuri.

Trebuia să aducă un şir întreg de dovezi dacă voia să demonstreze o infracţiune împotriva legii federale. Chiar dacă aceasta nu intra sub jurisdicţia lui, cunoştea câţiva din cei de la Protecţia Mediului. Se săturase de oamenii care distrugeau pământul cu deşeurile lor industriale.

— Ce cauţi? îl întrebă ea. Te pot ajuta cu ceva?

El o privi cu atenţie.

— Urme de cauciucuri. Urme dăunătoare lăsate în apă.

— S-a făcut.

Ea porni să le caute.

— Şi ai şi un nume? o întrebă el din senin.

Ea îşi ridică privirile.

— Desigur, zise ea şi continuă să caute.

El îşi ţuguie buzele.

— Şi care-i acela?

— Phoebe.

El zâmbi.

— Ei da, mormăi ea, privindu-l atent. Ce e rău în faptul că mă cheamă Phoebe?

— E neobişnuit, asta-i tot.

— Pe tine cum te cheamă?

— N-ai vrea să afli singură? o aţâţă el.

Îngenunche cu ochii aţintiţi la o urmă de cauciucuri. „Suntem pe aproape”, se gândi el, dar nu era încă ce căuta. Dar era prin apropiere.

— Cum te cheamă?

Se ridică continuând să privească în jos. Pronunţă o înşiruire de silabe cu accent ciudat şi pe un ton înalt. El îi observă uimirea pe faţă şi zâmbi.

— E greu să-ţi dau o traducere exactă, îi spuse. În dimineaţa când m-am născut mama a văzut un soim cu coadă roşie. Ar însemna ceva de genul „cel care a fost adus pe aripile unui şoim cu coadă roşie”.

— Ce frumos!

— Da, într-adevăr.

Îngenunche să privească o urmă pe pământ. Asta făcea toate paralele. Se ridică, uitând de fată, şi porni pe urmele respective. Când ajunse într-un loc mlăştinos, se opri şi, cu o privire ageră, măsură întinsul apei până găsi ce căuta: marginea ruginită a unui butoi.

„Aşa, aşa”, îşi zise sieși. La un moment dat lucrurile încep să se lege.

— Ai găsit ce căutai? îl întrebă ea ajungându-l din urmă.

— Da, mulţumesc pentru ajutor.

Ea zâmbi.

— O să primesc o decoraţie?

El râse tare.

— Nu.

Ea oftă.

— Oricum, mi-a plăcut.

El întinse mâna şi prinse cu delicateţe în palmă o şuviţă de păr.

— Culoarea părului tău e naturală?

— Da. Amândoi părinţii mei sunt foarte bruneţi. Despre mine spun că aş fi urmaşa unui strămoş norvegian.

El îi lăsă părul să-i alunece din palmă fără prea mare tragere de inimă.

— Câţi ani ai? o întrebă.

— Douăzeci şi doi. Am intrat la colegiu mai târziu, îi mărturisi ea.

— Nu chiar aşa de târziu.

Ochii îi alunecară peste corpul ei înfăşurat într-o haină groasă şi îi păru rău că nu are mai mult timp pentru a o cunoaşte mai bine.

— Eu am treizeci şi şase de ani, îi spuse. Între albi folosesc numele Cortez.

Ea îi întinse mâna.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Degetele ei îi strânseră scurt mâna, iar el îi zâmbi. Dacă Phoebe nu reacţionase la numele lui înseamnă că Derrie nu i-a pomenit nimic despre el.

Era bine pentru moment.

— Noi trăim în două lumi diferite, observă el tăcut.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, se destăinui ea, timidă.

Îi mângâie degetele uşor.

— Unde înveţi?

— Universitatea Tennessee din Knoxville, spuse ea. Dar în vara asta suntem în vacanţă şi sunt cu câţiva prieteni care studiază arheologia în zonă. Sunt în ultimul an. Voi termina primăvara următoare.

— Atunci poate că te voi întâlni la absolvire, studenta mea, îi zise el pe neaşteptate.

Părea foarte liniştită; îşi retrase mâna.

Faţa lui i se înăspri şi ochii-i întunecaţi străluciră mânioşi.

— Ah, nu ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ies prea mult în evidenţă, nu-i aşa? o întrebă tăios, răsucindu-se pe călcâie.

— A, prefăcut ce eşti! strigă ea, luând o creangă uscată şi aruncând-o peste spinarea lui.

Nu luă în seamă figura lui perplexă.

— Bigot pervers ce eşti! Te superi fără niciun motiv, te zburleşti fără să întrebi măcar ceva, tu…

Se uită pe jos şi găsi un alt băţ.

Atunci el se întoarse brusc şi o apucă de încheietura mâinii înainte ca ea să arunce bățul.

— Nu-i frumos, o certă el, să arunci cu lucruri.

— Nu e un lucru, e o creangă, îi arătă ea, luptându-se cu el. Dă-mi drumul la mână.

— Să nu mai faci asta niciodată.

Aruncă băţul cu uşurinţă, dar nu-i dădu drumul la braț.

Îl privi fix în ochi, resemnată şi uşor emoţionată.

Deşi era foarte puternic, strânsoarea mâinii lui nu o durea.

— Voi fi onorată să vii la absolvirea mea, chiar dacă vei fi îmbrăcat ca acum, zise ea scurt.

— Întotdeauna ai pene de cauciuc? Mai ai şi alte obiceiuri proaste în afara gurii ăsteia neferecate?

— E nevoie de câteva cuvinte urâte ca să-i arăţi unui cauciuc dezumflat că vorbeşti serios.

El zâmbi.

— Chiar aşa?

— Voi nu înjuraţi. Nu în limba voastră, spuse ea cu îngâmfare.

El fu surprins.

— Nu am întâlnit vreo limbă a băştinaşilor americani care să conţină cuvinte murdare.

— Noi nu avem nevoie de asemenea cuvinte pentru a ne exprima, zise el zâmbind cu superioritate.

— Ce să spun, mai, mai să te cred, îi spuse ea în zeflemea.

— Deloc, îi răspunse el.

Îi dădu drumul şi se întoarse.

— O să te las la un service. O să ai nevoie de ajutor pentru a schimba cauciucul.

— Ai spus că-l faci tu.

— Am spus că o să am grijă să fie schimbat. Eu nu pot schimba un cauciuc, spuse el simplu. Am fost printre ultimii trimişi în Vietnam, când refugiaţii erau evacuaţi. Un şrapnel mi-a atins umărul. Rana a fost destul de serioasă. Nu am rămas infirm, dar nu pot ridica prea mult.

Ea clipi.

— O, îmi pare rău. Nu am vrut să fiu grosolană, zise ea amărâtă. Mereu nimeresc cu bățu-n baltă.

— Picioruşele sunt drăguţe, zise el zgâindu-se la ele. Şi cizmele li se potrivesc.

Ea zâmbi.

— Nu te-ai supărat?

Clătină din cap.

— Să mergem!

O duse la service-ul cel mai apropiat de locul unde se afla maşina ei şi aşteptă până îi confirmă că a găsit un mecanic care o va însoţi.

— Mulţumesc mult, îi spuse ea.

El ridică din umeri.

— Plăcerea e de partea mea.

Ea şovăi, dar nu găsea că ar mai fi ceva de spus. Făcându-i cu mâna şi zâmbind se întoarse la mecanicul care o aştepta. Cortez îşi dezlipi ochii cu greu de la ea şi rulă pe şosea fără să mai privească înapoi. Deja începea să se gândească la proba necesară pentru a-l acuza pe Lombard şi compania lui de încălcarea legii mediului.

Nikki era în camera de zi când Jake, prietenul lui Kane, veni să o vadă. Ea şi Kane se învârtiseră unul în jurul celuilalt cu precauţie după trei zile de politeţuri reci. Era pregătită să plece acasă. Indiferenţa lui o desfiinţa.

Jake îşi ridică sprâncenele uimit; pe faţă îi citeai uimirea. Dar zâmbi politicos când Kane i-o prezentă simplu, „Nikki”.

— Mă bucur că vă cunosc, zise Jake prietenos.

Îşi privi apoi prietenul.

— Kane, trebuie să ieşim puţin. Afacerea cu bărcile, adăugă rapid.

— Sigur. Scuză-mă, Nikki.

Kane o lăsă pe sofa. Era îmbrăcată în jeans şi o bluză. Afară era cald şi cei doi purtau şorturi, deşi lui Kane îi veneau mai bine decât lui Jake. Nikki nu avea niciun şort la ea. Kane fusese prea rece ca ea să îndrăznească să-i ceară o pereche. Era destul de ispititoare în blugi, iar el se străduia din răsputeri să reziste. Îl chinuia faptul că îşi pierduse capul când făcuse dragoste cu ea a doua oară şi nu îşi luase măsurile de precauţie. În acel moment când se aprinsese atât de puternic, fusese prea nerăbdător să descopere plăcerea ca să mai aibă timp şi de măsurile preventive. Acum regreta, dar era prea târziu.

— Ei, ce e? întrebă Kane.

— Trebuie să schimbăm staţia radio pe iaht, îi spuse omul mai în vârstă. E pe terminate. M-am gândit să o reparăm, dar e mult mai avantajos să o înlocuim. Pot să fac o comandă pentru cea pe care am văzut-o împreună şi am menționat-o aici?

— Da, da, îi dădu Kane acordul. Vreau să plec cu iahtul peste două săptămâni.

Se uită înapoi, spre casă, cu o mină tăcută şi nicidecum mai fericită decât cea pe care Jake o ştia în ultima vreme.

— Mă gândeam să angajez un nou manager la fabrica din Charleston şi, după ce ea va pleca acasă, eu o să cobor spre Marea Caraibilor.

Jake tuşi.

— Bănuiesc că şti bine ce ai de făcut, eu nu mă

amestec. Dar crezi că e înţelept să faci aşa?

Kane se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nu aş fi crezut că vrei să-i oferi lui Clayton Seymour detalii amănunţite din viaţa ta particulară.

O mână imensă îl prinse pe Jake de umăr cu o putere uimitoare.

— Ce dracu' tot spui acolo? Seymour?!

Jake dădu din cap.

— Asta e Nicole Seymour, sora lui Clayton. Fiica mea e măritată cu un senator din Virginia. Ea şi Nikki sunt prietene. Am recunoscut-o imediat, după fotografiile pe care le-am văzut. E o momeală, nu-i aşa?

Kane era şocat, îşi simţi brusc stomacul încordat. Se simţea trădat. Nici măcar nu ştiuse cine era Nikki. Mintea lui alerga iute. Dacă ar fi ştiut cine e ea… dar oare ea ştia cine e el? Trebuia să verifice. La urma urmei, chiar dacă ştia sau nu, trebuia ca ea să iasă neîntârziat din viaţa lui. Nu-şi mai putea permite să-l lase pe Clayton Seymour să aibă liber acces la treburile lui.

Jake văzu cât era de supărat Kane.

— Îmi pare rău că ţi-am dat o veste proastă, dar tot trebuia să o afli cândva.

— Da. Așa e.

Un gol imens se năştea în el, după ce Jake plecase şi el intrase înapoi în casă. Nikki îl privea cu ochii mari, curioşi. Privirea lui ardea de furie. Înainte ca el să spună ceva, ea ştiu că Jake o recunoscuse şi că îi spusese lui Kane cine e. Toate

speranţele şi visurile ei se mistuiau în ochii lui plini de ură.

Ea se pregăti de luptă şi se ridică în picioare. Era singurul avantaj pe care îl putea deţine în acel moment.

— Ai aflat, zise ea.

— Da, ştiu, îi răspunse el, cu pumnii strânşi. Fratele tău şi asociatul lui mă vânează mereu. Şi tu faci parte din planul lor.

Ar fi vrut să-l pocnească.

— Arăt eu aşa? îi răspunse ea cu ochii aprinşi de mânie. Crezi că aş putea face o barcă cu motor să te lovească, ca să te pot scoate pe plajă şi astfel să te salvez?

— Nu a fost numai asta!

— Da, ne-am sedus unul pe celălalt, zise ea pe un ton sec. Cum l-ar putea ajuta asta pe fratele meu să te înlăture din competiţie? Dacă ceva… Se opri. Ultima propoziţie era o mare greşeală.

— „Sora candidatului joacă rapid şi fără prejudecăţi cu cel care contribuie în cea mai mare măsură la campania contracandidatului său”, zise el cu răutate. Cum ar arăta asta pe prima pagină a ziarului pe care-l deţine tatăl meu?

Ea se făcu verde. Aşa ceva nu era posibil. Nu se putea ca Clayton să piardă alegerile din cauza ei. Îşi ridică bărbia.

— Am auzit multe despre tine de-a lungul anilor. Se zice că te numeri printre cele mai strălucite tinere amfitrioane ale oamenilor politici. Te-aş fi putut recunoaşte într-una din toaletele de bună calitate pe care le porţi. Apropiaţii familiei tale

spun că tu ai fi de fapt forţa care îl animă pe Seymour. Dar mie nu-mi pari prea puternică.

— Pneumonia poate înmuia rapid şi pe cei mai puternici, zise ea înclinând capul. Deci suntem în război, nu-i aşa?

El confirmă cu o mişcare a capului.

— Fără nicio reţinere?

— Eu aşa lupt, zise el îndesându-şi mâinile în buzunare.

— Mi se pare corect. Cu o condiţie însă: fără să împroşcăm cu noroi.

El ridică o sprânceană.

— Tu ştii mai bine.

Ea simţi cum o cuprinde un val de furie; îşi încleştă mâinile nervos.

— Fără să aruncăm cu lături în ceea ce s-a întâmplat între noi, rosti ea anevoie.

El voia să o lovească din plin. Îşi bătuse joc de el şi poate încă mai voia s-o facă.

— N-a fost decât o aventură de-o noapte, zise el. Şi nu vânez un post înalt. Dacă ar fi fost aşa, aş fi avut motive de îngrijorare.

Asta îi dădu să înţeleagă ce înseamnă ea în viaţa lui. Mary Tanner îi spusese cândva ce înseamnă să cedezi prea repede în faţa pasiunii masculine. „Bărbaţii sunt pătimaşi noaptea, pe întuneric, iar în zori devin indiferenţi, îi spusese ea cu o voce neutră. Deschide ochii şi păzeşte-ţi inima până când eşti sigură că e mai mult decât o toană trecătoare.”

Pe atunci nu avea ce să facă cu acest sfat, pentru că nu o interesau bărbaţii. Acum gândul

acesta îi revenea în minte obsesiv.

— Vreţi să spuneţi că eu nu am nicio influenţă asupra dumneavoastră, domnule Lombard? îi spuse revenind la vechiul ei stil. De ce nu îţi păstrezi părerea până după alegerile în care candidatul tău va pierde?

El îi admira felul de a fi. Dar nu citi nimic pe faţa ei care să-i spună că, într-un fel sau altul, suferea fiindcă relaţia lor se terminase.

— O să mai vedem noi cine pierde.

Se opri.

— Ştiai cine sunt, nu-i aşa?

— Până în ziua următoare accidentului tău, nu ştiam, spuse ea. Numele tău mi-a atras atenţia şi am făcut legătura cu Rolexul.

Faţa i se înăsprise; îi observă cu durere ochii învolburaţi.

— Mi se pare că familia Seymour este una din cele mai cunoscute familii, dar cam sărace.

Ea îşi înălţă bărbia cu mândrie şi zâmbi.

— Înseamnă că nu eşti bine informat. Ţi-am spus că sculptez. Busturile mele se vând la preţuri foarte ridicate, iar fratele meu câştigă foarte bine. Desigur, nu avem un iaht. Dar nu ne putem plânge.

Aluzia lui răutăcioasă avusese efectul scontat.

Îi aruncă o căutătură cruntă.

— Voi pleca acum. Îţi mulţumesc că m-ai îngrijit. Nu cred că m-ai fi lăsat la uşă, nepăsător, dacă ştiai cine sunt.

— Dimpotrivă, zise el pe un ton plăcut. Dar în ochii şi în zâmbetul lui nu era nimic plăcut.

— Vezi, asta-i diferenţa dintre noi, spuse ea,

întorcându-se în holul de la intrare. Eu te-aş fi îngrijit chiar dacă aş fi ştiut cine eşti.

Merse să-şi împacheteze lucrurile şi făcu mari eforturi să nu-i scape vreo manifestare a emoţiei ce o stăpânea. Trebuia să treacă şi prin asta. La urma urmei, îi supravieţuise ea lui Miles!

Kane plecase când taxiul chemat venise să o ducă acasă. Doamna Beale o conduse, cu o expresie ciudată pe faţă. Kane nu lăsase nicio notiţă, dar îi urase domnişoarei Seymour o călătorie plăcută. Nikki îşi spuse că făcuse asta pentru a-şi recăpăta forţele pe plan emoţional. Avea nevoie de o asemenea rezervă, când ea şi Clayton vor câştiga în alegeri.

Iar dacă inima ei era sfărâmată, ea era singura fiinţă care trebuia s-o ştie.

Capitolul 9

John Haralson era la volanul BMW-ului său, în drum spre Mlaştina Piratului, ultimul din convoiul de maşini în care se aflau presa locală, o echipă de investigaţii a Organizaţiei pentru Protecţia Mediului, Cortez şi un reprezentant al oficialităţilor care răspundea de sănătatea publică.

— Mlaştina asta face practic parte din râul Edisto, izbucni apărătorul sănătăţii publice. Ce-i acolo? continuă el când detectivii Organizaţiei scoaseră un butoi din mlaştină şi-l cercetau cu atenție.

— Diluanţi pentru vopsea, îi răspunse sec unul

dintre ei, ştergând noroiul cu mâna înmănuşată şi dând la iveală o siglă imprimată în vopsea portocalie. Lombard, Incorporated, adăugă el. Şi mai e încă unul cu antigel. Şi mai e unul plin cu ulei de motor... toate cu scurgeri. Al naibii să fie... staţia de depozitare de la Pinetree Site este special destinată îndepărtării unor astfel de substanţe. De ce, de ce-ar plăti atunci pe cineva ca să i le arunce aici?!

— Ca să iasă mai ieftin, bineînţeles. Un camionagiu e mult mai ieftin decât o instalaţie special destinată manevrării deşeurilor toxice. Ţine-l aşa ca să fac o poză, strigă un fotograf. Prinse în obiectiv şi două păsări de apă moarte, plutind la suprafaţă, declanşă, apoi aşteptă ca aparatul să se armeze automat şi mai făcu încă trei fotografii.

Cei de la televiziune îşi agitau, la rândul lor, camerele video cu fervoare.

— Cred că ajunge atât. Ce ziceţi, va ieşi caz penal din asta? îi întrebă fotograful pe cei de la Organizaţie.

— Sigur va ieşi, comentă unul dintre ei.

Haralson îl trase pe Cortez la o parte:

— Agitaţie mare, îi şopti el prietenului său. Nu doream să dau chestia asta celor de la Organizaţie şi din presă aşa repede. Nu trebuia să-i anunţi pe toţi!

Cortez ştia şi de ce. O conferinţă de presă a lui Seymour realizată concomitent cu această descoperire ar fi însemnat un salt spectaculos în sondaje, respectiv în alegeri. Dar îi dăduse o

lovitură lui Haralson, şi lui Cortez nu-i părea deloc rău. Urmărea să-l împingă pe omul său spre o mişcare greşită. Una singură era de ajuns.

— Nici n-am făcut-o eu. I-am anunţat pe cei de la Departamentul Sănătăţii şi al Controlului Mediului. Individul acela roşu de furie, care dă detalii presei, este şeful lor în domeniu. Îi urăşte pe cei care poluează.

— Ba mai mult, aceasta este o încălcare evidentă a Legii Apelor Curate, a Legii Conservării şi Recuperării Resurselor, a Legii Complete privind Răspunderile şi Compensările Degradării Mediului, a Legii privind Transportul Materialelor Periculoase...! se auzi vocea furioasă a reprezentantului Departamentului.

— Mai rar! strigă un reporter înalt şi cu părul de culoarea nisipului. Puteţi să ne spuneţi încă o dată de la capăt?

Haralson îl recunoscu pe Todd Sanders. Lucra pentru publicaţia lui Lombard. Doar Dumnezeu ştia la ce mai culegea el informaţii, când era clar că bătrânul Lombard n-o să-şi pună la stâlp propriul fiu în paginile ziarului său. Prezenţa lui Sanders la faţa locului îl tulbură pe Haralson. Căci Sanders era egalul lui în ceea ce priveşte reputaţia de a săpa adânc în murdăria altora.

— N-ar fi trebuit să faci asta, repetă Haralson distrat.

— Lucrez pentru guvernul federal, îi reaminti Cortez. Îşi scoase portvizitul. Vezi? Am şi legitimaţie, continuă el.

Aşa şi era. Pe legitimaţie scria F.B.I. Îşi puse la

loc portvizitul. Haralson fusese prea preocupat ca să se mai uite la datele din legitimaţie. Toată lumea se comporta de obicei la fel.

Haralson îşi calcula deja cu iuţime viitoarele mişcări.

— Mâine va afla tot statul.

— Sper că aşa va fi, zise Cortez. Cineva care aruncă gunoaie de felul acesta în mijlocul naturii merită să fie expus pe prima pagina împreună cu cei care l-au angajat să o facă.

Haralson îi aruncă rapid o privire piezişă, dar Cortez păru să nu observe. Precaut, începu totuşi să şteargă urmele şi să fie atent la ce vorbea, pentru a nu-i provoca lui Cortez suspiciuni nedorite. Era o ocazie căzută din cer care putea să-i asigure lui Clayton Seymour o popularitate deosebită printre alegătorii locali. Începu să zâmbească.

— Ai găsit vreo dovadă? întrebă el cu disimulată indiferenţă. Vreau să zic, în afară de litere imprimate pe nişte butoaie?

— N-aş fi chemat atâta lume dacă nu găseam, răspunse Cortez, arătând spre cei de la Organizaţie, care între timp mai scoseseră un butoi din mlaştină. Pot să dovedesc că aceste urme au fost lăsate de unul din camioanele lui Burke. Unul dintre detectivi tocmai face un mulaj după urmele lăsate, îl indică el pe cel ocupat cu turnarea ipsosului. Şi de altfel, unul dintre angajaţii lui Burke e cel care mi-a spus despre locul acesta.

— Asta zic şi eu investigaţie.

— Te cred şi eu. Doar lucrez pentru…

— Guvern!

Haralson râse cu poftă.

— Da, ştiu. Tu îţi mănânci slujba pe pâine, o bei cu bere şi o visezi în somn. Cum puteam să uit aşa ceva? Să nu uiţi însă cine te-a pus primul pe urmele lui Burke. Nici eu nu sunt de lepădat când e vorba de-o investigaţie.

Cortez nu comentă nimic.

„Gândeşte-te numai, îşi zise Haralson în sinea sa, ce bine o să meargă totul. Sam Hewett îşi va pierde principalul susţinător de vreme ce Lombard va avea de furcă cu cei de la Protecţia Mediului. Seymour va câştiga alegerile, Lombard va fi dat în judecată pentru crimă împotriva mediului, iar Burke îşi va petrece ani buni din viaţă ca «fetiţa» vreunui deţinut din închisoarea Leavenworth.”

— Bun, spuse el cu voce tare, acum urmează să-l prindă pe Lombard.

— Ce-ai spus? îl întrebă Cortez curios.

— Nimic, se eschivă Haralson. Mai nimic. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Îţi mulţumesc că mi-ai vândut moneda de aur. Ne vedem la Washington.

— Mda. Aşa e. Nu te mai gândi la monedă.

Haralson se depărta deja, rânjind cu gura până la urechi, în timp ce se aplecase să-şi aprindă trabucul. Cortez, urmărindu-l cu privirea, se întreba cum se putea ca un om de teapa lui Haralson să rămână în libertate până în acel moment. Poate că miza pe menţinerea lui Seymour în postul său, chiar cu riscul de a-şi periclita această libertate nemeritată.

Sanders ajunsese la Mlaştina Piratului cu ajutorul radioului. Interceptase traficul convorbirilor radio prin intermediul unei staţii de recepţie de care nu se despărţea niciodată.

Numai Dumnezeu ştie de câte ori încercase să-l avertizeze pe Kane. Va fi foarte greu să-l anunţe că Seymour avea toţi așii de această dată. Îi telefonă lui Kane la birou.

Anunţarea noutăţilor se dovedi a nu fi o treabă dificilă aşa cum se aşteptase Sanders, ci una îngrozitor de dificilă. Kane îşi epuiză înjurăturile după primele cinci minute de urlat la telefon. După care deveni răutăcios.

— Dumnezeule, cum de n-ai aflat mai repede? Şi în primul rând, cum de-ai ajuns tu să fi reporter special dacă nu poţi afla asemenea veşti la timp?

— Mi-am dat toată silinţa. Doar că toate uşile au rămas închise în faţa mea, zise Sanders calm.

Ar fi fost lipsit de tact să-i reamintească lui Lombard că încercase să-l prevină despre riscurile păstrării noului angajat pe postul de administrator al deşeurilor solide. N-ar fi folosit la nimic să o facă după ce se întâmplase deja tot necazul.

— E lată rău de tot, acolo, la mlaştină, adăugă Sanders fără să vrea. Tocmai au transmis un reportaj la un post local. Au găsit zeci de păsări moarte, e plină mlaştina de ele, iar congresmanul Seymour a ţinut o conferinţă de presă în care v-a denunţat şi a promis pedeapsa vinovaţilor. Până şi Secretarul de Interne, Miles Townshend, v-a denunţat tuturor celor dispuşi să-l asculte – iar o

mulţime au…

— Iisuse! explodă Kane, aproape închinându-se. Am să-l omor pe Burke cu mâinile mele!

— Liniştiţi-vă! Compania dumneavoastră nu e singura ale cărei însemne s-au găsit la faţa locului, deşi categoric acestea au fost cele mai evidente. Cu vopsea portocalie, pentru Dumnezeu! Anunţaţi propria dumneavoastră conferinţă de presă până mai e timp. Daţi o declaraţie. Oamenii trebuie să afle unde eraţi în timp ce administratorul deşeurilor solide a schimbat compania care se ocupa de depozitarea lor.

Kane ezită. Realiză dintr-o dată că dacă ar fi făcut aşa ceva, ar fi trebuit să spună tuturor că aproape se lăsase omorât, ca un idiot, de schiul unui hidroavion. Şi că sora congresmanului Seymour îl ţinuse ocupat trei săptămâni, zi şi noapte, în timp ce acasă la el i se tăia craca de sub picioare.

Ar fi putut să-i sucească gâtul pentru asta. E drept că nu Nikki era cea care provocase accidentul, însă îl acaparase într-o asemenea măsură, încât nu-l mai interesaseră afacerile lui, până în clipa în care se trezise sub foc concentrat. Iar acest lucru era din vina ei, indiferent dacă fusese sau nu o manevră intenţionată.

Relaţia lor putea însă, la fel de bine, să-i dea un atu în faţa lui Seymour, dacă va avea nevoie. Aşa că se hotărî, până una-alta, să păstreze totul secret.

— N-o să fac aşa ceva, îi spuse Kane lui Sanders.

— De ce nu?!

— Pentru că e vorba şi de o femeie, îl lămuri Kane, căzut pe gânduri. Şi s-ar putea să am nevoie de informaţia aceasta mai târziu. Aşa că n-o pot divulga acum.

— Seymour vă va hăitui până la moarte pentru mlaştina aceea, îl atenţionă Sanders. Nu puteţi sta cu mâinile încrucişate, aşteptând să vă pună la zid! Puteţi ajunge la închisoare, pentru Dumnezeu, nu cunoaşteţi pedepsele pentru infracţiuni de acest tip? Dacă ar fi să luăm numai Legea Conservării şi Recuperării Resurselor şi tot aţi avea de suportat o amendă de cincizeci de mii de dolari şi doi ani de închisoare!

— Nu fi absurd, îl contrazise Kane, neîncrezător. Voi avea de plătit o amendă, şi nimic mai mult. N-a fost o acţiune premeditată.

— Când Seymour va interveni, puteţi fi sigur că va suna ca şi cum ar fi fost aşa, se încăpăţână Sanders.

Se uită în podea.

— Daţi-mi voie să mai cercetez, să văd ce mai aflu înainte ca Seymour să pornească circul.

— Dă-i drumul, încuviinţă Kane. Şi în timp ce te ocupi de asta, mai sapă şi în curtea lui Seymour... Şi Sanders... nu trebuia să-mi pierd cumpătul chiar aşa. Am avut o săptămână grea.

— O să fie mai bine. Vă dau eu telefon zilele astea.

Puse receptorul în furcă. Kane se uita în direcţia telefonului, fără să-l vadă.

Era tulburat. Ştia că depozitarea neglijentă a deşeurilor era o problemă ce avea să dureze. Multe

companii fuseseră date în judecată. Probabil că şi el va trebui să plătească o amendă considerabilă şi atât. Spera însă ca Sanders să descopere ceva care să îi folosească împotriva lui Seymour. Nu-i făcea nicio plăcere să facă din prezenţa lui Nikki în viaţa sa o armă împotriva fratelui ei.

A doua zi de dimineaţă, lui Derrie îi reveni buna dispoziţie. Îl întâmpină pe Clayton zâmbind.

— Pariez că eşti foarte bine dispus. Afacerea cu deşeurile ţi se va potrivi ca o mănuşă. Cum ai aflat de ea?

— De la Haralson şi detectivul său, îi răspunse Clayton zâmbind şi-şi puse jos servieta.

Se aflau într-un mic birou special destinat întâlnirilor cu alegătorii săi, pe care îl închiriase într-o clădire de birouri de avocatură din Charleston. Totul era mobilat cu bun gust şi sobrietate.

— Crezi că a fost personal răspunzător? întrebă Derrie. Mă refer la domnul Lombard.

— Ce mai contează asta? se fâstâci el.

Ea se încruntă.

— Hm, ăsta nu-i felul tău de a fi.

Clayton se aşează pe scaun uitându-se fix la colaboratoarea lui.

— Mă lupt pentru supravieţuirea mea politică, zise el. Dacă nu-l pun pe Lombard cu spatele la zid, familia lui va săpa suficient de adânc pentru a găsi ceva scandalos de publicat.

Nu-i dezvălui şi faptul că adevăratul motiv al divorţului dintre Nikki şi Miles era o veritabilă

bombă, gata să explodeze oricând. Avuseseră noroc că la vremea respectivă lumea era ocupată cu un scandal mult mai suculent. Nimeni nu-i dăduse prea mare importanţă lui Miles Townshend – un personaj deloc controversat – datorită acestei coincidenţe.

— Ar putea găsi ceva dacă încearcă? se interesă Derrie. Ceva ce ar putea să o afecteze pe Nikki?

Clayton îşi studia unghia ca şi cum atunci ar fi descoperit-o.

— Da.

Derrie se lumină. Şeful ei încerca să împiedice foaia de scandal a lui Lombard să dezgroape trecutul lui Nikki, folosindu-se de necazul fiului său ca de un scut protector. Nu era de acord cu asemenea metode. Dar începuse să înţeleagă. Clayton era ca o fiară când era vorba să o protejeze pe Nikki.

— Înţeleg acum de ce te foloseşti de afacerea asta, zise Derrie. Dar nu prea mi se pare corect să distrugi compania cuiva doar pentru că există posibilitatea ca cineva să sape prea adânc în trecutul lui Nikki. A trecut doar un an de când soţia şi fiul domnului Lombard au fost ucişi în Liban, atacaţi de terorişti. Nu merită să-l desfiinţezi pe Lombard dacă nu e personal responsabil.

— Ce vrei să spui, dacă nu e responsabil?

Ea ezită.

— Vreau să spun doar că nu cred să fi fost direct implicat în manevrarea efectivă a deşeurilor de la fabrica sa, răspunse Derrie.

— Bineînţeles că e răspunzător. Cred că…

Se întrerupse ridicând telefonul care suna.

— Seymour, rosti el în receptor. Ce spui? I-ai pus să facă fotografii cu păsările acelea moarte şi să le pună pe pancartele cu care demonstrează? Eşti sigur… OK. Dacă îi plăteşti, se poate afla… Ascultă, nu-mi place asta!…

Puse receptorul la loc, cu un suspin adânc. Haralson părea să jubileze, dar Clayton se simţea cuprins de un sentiment de vinovăţie. Ce situaţie absurdă. Trebuia să-l ţină pe Lombard la distanţă pentru a o proteja pe Nikki. Era cea mai bună soluţie.

— Poate că are dreptate. Va agita apele la fabrica lui Lombard, spuse pentru sine.

Îi aruncă o privire lui Derrie. Părea şocată.

— Cheamă posturile locale de televiziune, o rugă el. Spune-le că am auzit că un grup de ecologişti vor forma un pichet de grevă la intrarea fabricii lui Lombard.

Derrie se holba la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ai plătit oameni ca s-o facă!

— Nu eu. A fost ideea lui Haralson, îi spuse el crispat. Zice că dacă îl punem pe Lombard în defensivă ne putem proteja de ameninţarea ziarului său.

— Şi tu-l crezi? Clay, aşa nu merge! strigă ea. Pentru Dumnezeu, asta se numeşte potlogărie! E o murdărie!

— Şi nu vrei să-ţi murdăreşti mânuţele albe ca spuma laptelui, nu-i aşa? i-o tăie el cu răceală.

Derrie îi zgândărea conştiinţa, îi scotea la

suprafaţă propriile sale temeri şi incertitudini. Şi lui nu-i convenea.

Trebui să-şi muşte buzele ca să nu-i dea în vileag şefului ei ceea ce-i spusese Cortez despre Haralson. Nu-i rămânea decât o singură alegere. Pe care şi-o asumă:

— Eu nu-mi voi murdări mâinile, zise Derrie încet. Ce vrei să faci e împotriva tuturor principiilor în care cred.

— Crezi că eu vreau să fac asta? o întrebă el, cu o privire tulburată. Derrie, sunt prins la înghesuială. Trebuie să lupt ca să reuşesc să ies din ea, indiferent de preţul pe care îl voi plăti. Politica nu e pentru cei slabi de înger, ştii bine!

— Dar tot n-o fac, zise ea cu blândeţe. Clay, îl laşi pe Haralson să te transforme într-una din pancartele lui din carton. Dacă vei câştiga în alegeri, vei fi marioneta lui.

— Dar Miles? Cu el de ce nu s-a întâmplat aşa? Şi doar l-a ajutat pe Miles să câştige.

— Şi a cules favoruri politice cu amândouă mâinile, sunt convinsă, că doar Miles e faimos pentru recunoştinţa cu care-i tratează pe cei care l-au ajutat. Însă nici măcar el n-ar face o treabă aşa murdară. Clay, de ce crezi că a avut nevoie Haralson să apeleze la Miles pentru a fi angajat la tine? Există doar atât de mulţi candidaţi care sunt în campanie electorală. Un manager de campanie bun nu are nevoie să-şi caute prea mult de lucru! Ai văzut maşina pe care o conduce? A ta nu e la fel de luxoasă…

Lui Clayton nu-i plăcea unde ajunsese discuţia.

Nu dorea să se gândească la aşa ceva.

— Asta e meseria mea, zise el. Nu contează cum ajung să fiu ales! Lucrez pentru cei care mă votează. Şi lucrez al naibii de mult.

— Ştiu asta. Dar ai ajuns să crezi că de dragul victoriei merită s-o laşi mai moale cu principiile.

— Îmi protejez sora, îi replică el, întorcându-i spatele. E tot ce ai nevoie să ştii.

— Nu, nu-i adevărat că-ţi aperi sora. Te aperi pe tine însuţi împotriva adversarului republican şi încerci să recâștigi terenul pierdut sacrificând bufniţele pătate şi pe Kane Lombard pe altarul interesului tău personal.

— Lombard e vinovat! Nu eu l-am împins să facă depozitări ilicite. Aşa că nu mă judeca pe mine!

— O, nici nu mă gândesc să te judec, încuviinţă ea. Propria ta conştiinţă te va pune la stâlp într-o bună zi.

Clayton sări brusc în picioare, roşu de mânie.

— Dacă asta e ceea ce crezi tu, de ce nu pleci? o întrebă el exasperat.

— Aş fi încântată! zise ea şi îşi încleştă pumnii delicaţi. Chiar mi s-a oferit o slujbă acum vreo săptămână de către un politician care mai are conştiinţă şi un dram de caracter. Pot să spun că m-ar angaja pe dată!

— Atunci eşti liberă să pleci, o invită Clayton.

Îl făcea să-i fie silă de el însuşi.

— Şi să vă ia naiba, pe tine şi bufniţele tale pătate, adăugă el, cu acelaşi ton răspicat şi ceremonios.

Derrie nu-şi amintea s-o fi înjurat vreodată. Îl

atinsese la punctul sensibil. Nu ştia să se ascundă faţă de ea. Îi părea rău că trebuise să-i deschidă ochii şi să-i arate cum începuse să-şi distrugă reputaţia, însă nu exista altă soluţie.

Apoi, realiză brusc că tocmai fusese concediată.

După ce lucrase ani de zile din greu şi-l venerase ca pe un erou, era dată afară, ba mai mult, Clayton se comporta ca şi cum ea l-ar fi părăsit. Lui Derrie nu-i venea să creadă că i se întâmplă aşa ceva.

Soneria telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

Dintr-un reflex automat, Derrie întinse mâna după receptor. Ascultă timp de un minut apoi îi trecu receptorul lui Clayton, anunţându-l cu o voce încordată:

— E Nikki.

Se ridică şi ieşi afară din birou, închizând uşa după ea cu o grijă exagerată.

— Bună, Nikki, care e problema? întrebă el nemulţumit.

Răspunsul întârzie câteva clipe.

— Am nevoie de tine să mă iei cu maşina înapoi în oraş, zise ea cu o voce răguşită şi obosită.

Clayton se nelinişti imediat:

— Ce s-a întâmplat?

— Aproape că mi-a revenit pneumonia. E doar bronşită de data asta şi oricum mă simt mai bine, adaugă ea în grabă. Am fost la doctor şi mi-a prescris antibiotice, dar nu vreau să rămân singură aici şi am probleme cu maşina. N-aş vrea să pornesc la drum aşa, poate se strică şi rămân în pană.

— Nu e vina mea, ţi-am spus s-o vinzi. La cine ai

fost, la Chad?

— Nu, zise ea imediat; nu dorea ca fratele ei să se întâlnească cu Chad curând, deoarece Chad ştia că îl ţinuse pe Kane acasă la ea, pe plajă. Am fost la altcineva, preciză Nikki.

— Când s-a întâmplat asta?

Ea ezită.

— Acum trei zile.

— Şi nu m-ai sunat până acum? se înfurie Clayton. Nikki, pentru numele lui Dumnezeu!... Sunt la tine în două ore. Ba nu. Nu pot să plec. O, Doamne. Nikki, o trimit pe Derrie să te ia, stai liniştită.

Puse jos receptorul şi se repezi în anticameră, trecându-şi cu nervozitate mâna prin păr în timp ce păşea. Reacţia lui fusese imediată: se va duce şi-şi va lua sora acasă. Dar avea o convorbire programată cu cei implicaţi în protecţia mediului la ora unu şi nu-şi putea permite să o contramandeze.

Când deschise uşa biroului lui Derrie, aceasta stătea la masă, cu ochii înroşiţi de plâns.

Lacrimi de furie îi curgeau şiroaie pe obraji. Deja golise sertarele şi se pregătea să-şi ia în braţe cutia care conţinea puţinele lucruri strânse de ea în cei trei ani de când lucra alături de el. Abia atunci înţelese Clayton ce se întâmplă.

— Derrie, nu pleca... zise Clayton cu ezitare în glas, şocat de lacrimile ei. N-o mai văzuse niciodată plângând. Ascultă, n-am vrut să te supăr, încercă el s-o convingă. Am avut o zi foarte proastă...

— Eu am avut una şi mai şi, răspunse ea cu răceală, uitându-se fix la el. Am făcut o listă cu cei care au cerut o slujbă în ultima vreme. I-am dat-o Louisei, zise ea, referindu-se la secretara care lucra pentru ei. O să-ţi alegi tu pe cine vrei. Între timp va trebui să te descurci singur. O să mă întorc s-o instruiesc pe cea care vine în locul meu.

Îi arătă cu o mişcare a capului agenda cu întâlniri:

— Numele şi numerele de telefoane ale celor cu care ai întâlniri programate sunt acolo. Presupun că ştii să faci o cafea şi singur dacă e nevoie, adăugă ea cu sarcasm.

— Cine crezi că le făcea până să te angajez pe tine? zâmbi el cuprins de nostalgie.

Dar nu folosi la nimic, ea rămase ca un sloi de gheaţă.

— Derrie, nu poţi să pleci, zise el. Am nevoie de tine aici.

— Dar m-ai concediat, îi reaminti ea.

O bucură să observe pe chipul lui o grimasă de nemulţumire.

— Şi chiar dacă n-ai fi făcut-o, eu nu pot să lucrez pentru cineva care pune mai presus păstrarea poziţiei sale politice decât onoarea.

Ochii ei cândva blânzi îl priveau de această dată fix, cu duritate.

— Te afli prin preajma lui Haralson de prea multă vreme. Nu ştiu cum se numeşte boala lui, dar e contagioasă şi te-ai molipsit şi tu.

— Dar nu poţi pleca acum! se rugă el cu un ultim efort.

Apoi spulberă toate iluziile ei, adăugând:

— La naiba, Nikki are bronşită. Am o întâlnire la ora unu şi am nevoie de tine să te duci s-o aduci acasă cu maşina. Poţi să foloseşti maşina mea.

Avea nevoie de ea la lucru. Niciodată n-a fost mai mult decât atât, şi nici nu va fi vreodată. Ea îl iubise tot acest timp şi el nu avea nimic să-i dea în schimb. Oare de ce trebuie atât de mult ca să-şi dea seama? Oftă din greu.

— E-n regulă. Mă duc s-o iau, se oferi ea. Pentru că Nikki mi-e dragă. Dar voi folosi maşina mea.

Clayton se văită, suspinând:

— Şi eu ce mă fac până găsesc pe cineva?

— E treaba ta, îi răspunse cu demnitate.

Îşi muta cutia dintr-o mână într-alta.

— Nu trebuia să mă consideri atâţia ani la dispoziţia ta din oficiu, continuă ea, căutându-i privirea poate pentru ultima oară. Îmi pare rău, dar nu mai pot rămâne.

— Bine, acceptă el îmbufnat. Arătă cu degetul spre cutie. Nu vrei să laşi chestia asta aici?

Sprâncenele ei se ridicară.

— La ce bun? Nu mă mai întorc.

Se roti pe călcâie şi ieşi afară din birou, lăsând uşa deschisă, deoarece avea amândouă mâinile ocupate.

Clayton Seymour rămase rezemat de birou, privind în gol după ea, mintea lui refuzând să înregistreze ce se petrecuse. Niciodată până atunci nu avusese niciun fel de temeri când pleca de la birou, Derrie era doar atât de capabilă şi competentă. Se descurca în orice situație. Şi ea nu

va mai fi la acel birou. El era cel care o concediase. Se întrebă dacă o va putea înlocui vreodată. Bucuria şi uşurarea produse de căderea lui Lombard erau puse acum în umbră de golul lăsat de plecarea celui mai bun colaborator pe care îl avusese până atunci. De ce nu putea oare Derrie să înţeleagă că el avea nevoie de Haralson? Omul se dovedea făcător de minuni.

Nikki nu fu deloc surprinsă zărind-o pe Derrie în faţa uşii, când deschise.

— Clayton n-a venit cu tine? întrebă ea cu vocea slăbită.

— Trebuie să răspundă întrebărilor din circumscripţie şi să-şi facă singur cafeaua, răspunse Derrie cu nepăsare prefăcută. Ştii, asta e ultima mea misiune oficială ca secretară. Am demisionat. Ba nu, ca să fiu corectă, zise ea sarcastic, am fost dată afară.

Nikki o privi mirată, observând umflăturile uşoare din jurul ochilor şi durerea ce se ascundea în spatele aparentei sale siguranţe.

— De ce?

— Pentru că fratele tău are de gând să-l pună la zid pe Kane Lombard pentru ceva de care poate nici măcar nu e vinovat.

Nikki simţi că i se taie răsuflarea.

— Lombard… ce-a făcut?

— N-ai televizor aici, nu-i aşa? întrebă Derrie. Au anunţat peste tot la ştiri. Lombard a fost acuzat de poluare industrială a unui afluent important. Se spune că a vrut să mai reducă din cheltuieli

renunţând la o companie de depozitare a deşeurilor foarte bine cotată, înlocuind-o cu o firmă locală recunoscută pentru abandonarea containerelor cu poluanţi în câmpuri părăsite şi mlaştini. S-au produs pagube serioase în ecosistemul zonei. Depozitarea ilicită a deşeurilor este considerată infracţiune, după cum ştii.

— O, Dumnezeule, strigă Nikki cutremurându-se.

Fără să ia în seamă curiozitatea evidentă a lui Derrie, Nikki se repezi la telefon, ridică receptorul şi formă orbeşte numărul de telefon al lui Kane, ignorând consecinţele unui asemenea gest.

Dar la celălalt capăt al firului răspunse menajera şi nu reuşi să scoată de la ea mai mult decât că domnul Lombard fusese chemat de urgenţă la Charleston.

Nikki aşează la loc receptorul. Fusese o nebunie să-i dea telefon. Oricum n-ar fi vorbit cu ea. În niciun caz după felul în care se despărţiseră.

Niciodată nu se mai simţise atât de rău ca acum.

— N-ar face, zise ea, el n-ar face un asemenea lucru.

— Ştiu asta, o aprobă Derrie. Bietul om, a trecut prin aşa o tragedie... Stai o clipă, de unde ştii că n-ar face aşa ceva?

Nikki se fâstâci.

— Am citit despre el, încercă ea o explicaţie.

— Bineînţeles, zise Derrie, râzând ca pentru a se scuza. Şi eu am citit. Pare să fie un de om foarte cumsecade.

Zâmbetul dispăru.

— Fratele tău pare să-şi fi pierdut orice reper de

când omul acela, Haralson, lucrează pentru el. Aş vrea să-ţi pot spune...

Derrie ezită o clipă.

— Nu mai contează. M-am săturat să fiu când paratrăsnet, când împăciuitor, când responsabilă cu cafeaua. Conştiinţa mea este mai importantă decât slujba. Am o minte valoroasă pe cale să se piardă în nimicuri.

Nikki reuşi să schiţeze un zâmbet palid.

— Ai dreptate, dar mi-e teamă de ce se va întâmpla cu fratele meu dacă tu nu mai eşti lângă el. Tu ştiai să-l ajuţi să-şi menţină echilibrul. Nu-şi va reveni fără tine.

— Ştiu.

Derrie se întristă brusc amintindu-şi de cearta ei cu Clayton, dar izbuti să-şi alunge gândurile negre din minte.

— Trebuie să ne întoarcem la Charleston, schimbă ea vorba. Cu ce te pot ajuta?

— Ajută-mă să împachetez. După care o să mă-mbrac şi pornim la drum. Ai împrumutat Lincoln-ul lui Clayton?

— Nu. Am venit cu micuţul şi frumosul meu Ford Tempo, şi sunt convinsă că vei călători foarte confortabil cu el.

Nikki izbucni în râs.

— N-aş avea curajul să mă cert vreodată cu tine.

— Eram gata să închiriez o limuzină, mărturisi Derrie, şi să-i provoc astfel fratelui tău o migrenă la vederea notei de plată. Dar până la urmă nu m-a lăsat conştiinţa să fac aşa ceva.

Nikki se gândea la ceea ce-i spuse Derrie. Oare

ce făcuse Clayton în realitate de reuşise s-o supere într-atât încât să demisioneze?

Kane Lombard înfruntă cu capul sus valul de publicitate nefavorabilă. Fusese conştient de ce avea să urmeze din clipa în care îi telefonase Sanders ca să-i anunţe vestea proastă. Nu era vinovat de ce se întâmplase, dar, după ce încăpu în ghearele presei, toată lumea era convinsă de contrariu.

Nici nu era de mirare, se gândi el, după ce văzu titlurile din presă. Seymour fusese primul care făcuse mare tapaj pe seama lui, acuzându-l că era un exemplu tipic de capitalist care pune profitul mai presus de conservarea mediului. Intenţiona să facă un exemplu din Kane, şi avea mulţi susţinători.

Multe dintre oficialităţile care îl ajutaseră pe Kane să deschidă fabrica de automobile erau acum în mod evident înrolate în tabăra adversarului.

— Va ieşi un circ mare, observă Kane, uitându-se afară pe fereastra biroului său de la etajul cinci. În faţa porţii fabricii mulţimea se agita.

Gert Yardley, secretara sa executivă, clătină din cap.

— Mi-e teamă că aşa va fi. Şi ziariştii se înghesuie pentru interviuri. Va trebui să daţi o declaraţie, domnule.

— Ştiu. Şi ce-mi recomanzi? Cum ţi se pare „Sunt nevinovat?” o întrebă el, întorcându-se cu faţa spre ea.

— N-am niciun fel de îndoială în privinţa

nevinovăţiei dumneavoastră, zise doamna Yardley zâmbind înţelegătoare. Şi nici Jenny, adăugă ea numind-o pe secretara subalternă cu care împărţea biroul. Adevărata problemă va fi să-i convingeţi pe lupii aceia hămesiţi de afară.

Kane îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se depărtă de zgomotul de afară.

— Fă-mi legătura cu tatăl meu, te rog.

— Nu se poate, domnule, zise ea. A telefonat cu două ore în urmă şi mi-a spus să vă anunţ că porneşte deja încoace.

— Minunat! îşi ridică el ochii spre cer. Tatăl meu e tot ce-mi lipseşte ca să-mi facă groaznică o zi grea. Pot să-mi rezolv şi singur problemele.

— Sunt convinsă că ştie asta. S-a gândit că poate aveţi nevoie de ajutor, moral, adăugă ea zâmbind complice. Un om pus la stâlpul infamiei n-ar trebui să-şi întoarcă faţa de la un prieten. Chiar dacă îi este rudă.

— Cred că ai dreptate. Ochii săi întunecaţi se îngustară. Vreau să-l văd pe omul acela nou, care răspundea de deşeuri... cum îl cheamă... Jurkins. Adu-l sus la mine.

— E bolnav, răspunse ea încruntându-se. Iar Ed Nelson, care e încă în convalescenţă după operaţia la rinichi, tocmai a făcut o recidivă. Şi el şi domnul Jurkins au dat telefon. Se jură amândoi că nu ştiau nimic despre adevăratele metode ale lui Burke.

— Te cred şi eu că se jură. Ferească Dumnezeu însă să încerce să treacă prin pichetul de demonstranţi. E-n regulă. Sună-l atunci pe Bob Wilson şi cheamă-l aici, zise Kane, gândindu-se că

va avea nevoie de Bob şi de toată firma sa de avocatură ca să încerce să scoată compania din încurcătura în care intrase.

— Am făcut-o deja. Va fi aici dintr-o clipă într-alta.

— Mulţumesc, Gert, îi zâmbi el recunoscător.

— Nicio problemă. Vă sun eu când soseşte domnul Wilson.

Rămas singur, Kane se întoarse din nou să privească pe geam. Afară se pregătea să plouă. Poate că ploaia îi va mai împrăştia pe cei plătiţi mai puţin, se gândi el. Îşi aminti de Nikki şi cu toate că era supărat pentru că îl minţise şi ştia că legătura lor devenise imposibilă nu încerca să se împotrivească amintirilor. Ea ar fi fost cel mai bun medicament din lume pentru Kane în acel moment, cu buna ei dispoziţie permanentă, dublată de o tenacitate fără margini. Din cele auzite despre ea în vremea din urmă, după ce se despărţiseră, şi-o putea imagina cu uşurinţă ieşind afară la gloata de agitatori şi preschimbându-i într-un select comitet de reabilitare a naturii.

— În ce priveşte compania ta, n-ai nimic legal de care să te agăţi, îi explică Bob Wilson o oră mai târziu. Îmi pare rău, dar au dovezi clare care indică o legătură între Lombard Inc., firma lui Burke şi terenul unde au fost depozitate ilegal deşeurile. Faptul că nu ai luat personal decizia de a-l angaja nu anulează vina de a fi aprobat decizia subordonatului tău. Aşa că răspunderea se opreşte la tine. Compania ta e învinuită de numeroase

încălcări ale legilor de protecţie a mediului, atât federale, cât şi locale şi ale statului, şi va fi dată în judecată cel puţin pentru o infracţiune, dacă nu pentru mai multe, în funcţie de ce se mai descoperă din isprăvile lui Burke. Amenda este cel mai mic lucru de care trebuie să te temi acum.

— Cu alte cuvinte, dacă aş încerca să dovedesc că nu eram capabil, din motive de sănătate, să conduc fabrica la momentul angajării lui Burke, asta nu mi-ar diminua responsabilitatea în faţa legii?

— Exact. Wilson se încruntă, observând că, la auzul confirmării sale, Kane păru mai degrabă uşurat. Bineînţeles, continuă el, Burke va fi dat în judecată o dată cu tine. El e complicele, cum ar veni.

— Foarte bine. Sper că-l va ţine la răcoare cât mai mult timp. Tocmai am aflat la televizor, ţine minte, că Burke este cumnatul lui Jurkins, noul meu responsabil cu deşeurile solide. Jurkins a făcut pe supăratul când l-am întrebat despre asta. Zicea că Burke este fratele fostei sale soţii şi că n-a luat niciun fel de mită pentru noul contract, că Burke are o reputaţie excelentă.

Kane îşi trecu mâna prin păr, nervos, apoi îl privi din nou pe Wilson:

— Crezi că pot să-l dau în judecată pe Jurkins pentru că a luat acea decizie fără aprobarea mea scrisă? îşi întrebă el avocatul.

— I-ai dat aprobarea, îl contrazise Wilson cu un calm prefăcut. Jurkins neagă orice greşeală. Zice că ţi-a spus ce a făcut şi că tu ţi-ai dat acordul.

— Dar, pentru Dumnezeu, habar n-aveam cine este acest Burke şi că datele despre C.W.C. erau false.

— Jurkins se jură că îţi poate dovedi pe hârtie ce au făcut cei de la C.W.C. ca să-şi piardă creditul. Dacă îţi mai aminteşti, pretinde că nu ştie de problemele mai vechi ale lui Burke, indiferent c-o fi adevărat sau nu. Tot tu eşti răspunzător indiferent de toate acestea, insistă Wilson. Nu văd nicio ieşire din situația asta. Va trebui să-ţi recunoşti vinovăţia şi să sperăm că vom aranja apoi în termeni rezonabili o rezolvare a procesului.

— În vreme ce nemernicul ăla scapă nepedepsit?

— La cine te referi?

— La Burke.

— Încă mai facem cercetări, îl asigură Wilson.

— Dacă individul a mituit pe cineva? îi veni brusc lui Kane ideea. Se uită lung la consilierul său juridic. În cazul ăsta se vor găsi dovezi, nu-i aşa? insistă el.

— Deja căutăm dovezi şi pentru o asemenea ipoteză. Până în clipa de faţă n-am descoperit pe niciunul dintre angajaţii tăi că şi-ar fi schimbat semnificativ stilul de viaţă, dar nu am terminat încă investigaţiile. Dacă s-a întâmplat ceva de felul acesta, va ieşi la iveală.

Kane se sprijini dezamăgit de birou.

— Vrei să spui că am ajuns în situaţia asta din întâmplare?

— Până una-alta nu pot dovedi contrariul.

— Ce-ar fi dacă l-aş concedia pe Jurkins?

— De ce? îi răspunse Wilson. Omul n-a făcut

altceva decât să ia o decizie greşită încercând, zice-se, să-ţi economisească banii şi să-i dea de lucru cumnatului său care are cinci copii acasă şi pe care trebuie să-i hrănească. Îşi va găsi mereu ceva în apărare, scuze şi justificări.

— L-am putea da pe mâna presei; de fapt, mă gândesc la ziarul tatălui meu.

— Nu prea gândeşti bine, îl contrazise celălalt cu răbdare. Jurkins poate fi el un ticălos, dar aparţine clasei muncitoare şi are o fetiță bolnavă de leucemie, nu uita. Dacă te apuci să-l persecuţi, indiferent de vina sa, singurul rezultat va fi întărirea imaginii tale ca exploatator al clasei muncitoare. Oamenii ar trece cu vederea poluarea ilegală la care se face părtaş, dacă te vei lua de el, iar presa se va pricepe să-l transforme într-un erou: omul amărât încercând să facă şi el un ban, persecutat de marii industriaşi.

— Nu-mi vine să cred că e posibil!

— Am mai văzut eu aşa ceva. Uneori e un dezavantaj să fii bogat.

— Dau de lucru la sute de angajaţi. Am donat mii de dolari pentru proiecte publice, am contribuit la modernizarea unor zone părăginite... nimic din toate acestea nu contează? tună Kane.

— Când le va trece cheful de a linşa pe cineva, poate că va conta. Însă trebuie să trăieşti ca să apuci acel moment. Mi se pare mie sau optimismul tău debordează?

Wilson râse. Se ridică în picioare şi se apropie de Kane ca să-i strângă mâna.

— Ştiu că totul pare lipsit de speranţă, îi spuse

el. Dar nu renunţa la luptă. E încă devreme.

Kane zâmbi plin de sarcasm.

— Un necaz nu vine niciodată singur. Vezi cum te descurci cu cei de afară ca să-mi salvezi pielea.

— Îmi voi da silinţa, îi promise Wilson.

Nikki era deja epuizată, atât fizic cât şi psihic, când ajunse împreună cu Derrie, o oră mai târziu, în faţa casei sale în stil victorian din zona rezidenţială Battery.

— Mai bine te-ai instala pentru un timp în dormitorul de jos, până aduni suficientă vlagă ca să poţi urca scările, sugeră Derrie.

— Cred că ai dreptate, o aprobă Nikki, cuprinsă de nostalgie la vederea scării în spirală, acoperită cu o mochetă în tonuri cenuşii care avea un efect liniştitor asupra ei.

Plămânii n-o mai supărau aşa de rău, dar încă îşi pierdea suflul foarte uşor.

— Numai că mă simt mai în siguranţă sus, mărturisi ea.

— Cine nu se simte la fel? zise Derrie râzând.

O ajută să urce în dormitor şi apoi îi despachetă lucrurile, în timp ce Nikki îşi îmbrăcă pijamaua şi se vârî în pat.

— Ce bine că a trecut doamna D. pe aici, observă Derrie.

— Dacă n-ar veni doamna D. de trei ori pe săptămână, n-aș fi în stare să întreţin casa asta, recunoscu Nikki. Era însă o fată tânără pe vremea când făcea curat pentru tata, dar şi azi e la fel de vioaie şi eficientă. Nu-i aşa că face treabă bună?

— Excelentă.

Derrie tocmai punea ultimele haine în coşul cu rufe murdare.

— Spuneai că eşti bolnavă de mai multe zile. Cum ai reuşit să te descurci singură?

Nikki îşi feri privirea.

— Păi, n-am mâncat prea mult şi am ţinut un bidon cu apă îmbuteliată lângă pat. Antibioticele şi-au făcut efectul foarte rapid.

— Te-a tratat vecinul tău? întrebă Derrie.

— Da. Chad Holman locuieşte puţin mai jos de noi şi întotdeauna a fost săritor la nevoie, o asigură Nikki, uşurată că găsise o explicaţie.

Era foarte probabil ca Derrie să se întâlnească din greşeală cu doctorul Chad Holman şi să-l întrebe despre accesele de pneumonie ale lui Nikki. Intervenţia lui Kane va putea rămâne astfel un secret al ei.

— Ţi-am spus eu atunci, la Spoleto, că te agiţi prea mult, o certă Derrie, privind-o cum stătea înfăşurată în plapumă.

— Sunt pe cale să-mi revin. Am răcit, atâta tot.

Nikki roşi, amintindu-şi de împrejurările în care răcise.

— O să am mai multă grijă de acum încolo, promise ea.

— Ar trebui să contramandezi dineul acela din septembrie. Suntem deja în luna iulie şi n-o să fii pe deplin însănătoşită.

— Aşa voi face, zise Nikki hotărâtă. Încetează cu cicălitul. Ai terminat cu slujba pentru zăpăcitul de frate-meu, aşa că nu-ţi cere nimeni să-ţi mai faci

griji pentru mine.

— O să-mi lipsească fratele ăsta al tău, aşa lipsit de minte cum e, zise Derrie cuprinsă de tristeţe, apoi se uită la Nikki şi zâmbi. Dar nu din cauza lui am fost prietenă cu tine.

— Ştiu. Îmi pare rău că Clayton a ajuns să se încurce cu Haralson. Îl va trage pe fratele meu în prăpastie dacă nu e atent. Afacerea asta cu Kane Lombard poate să ducă foarte uşor la aşa ceva. Domnul Lombard nu mi se pare tipul de om care acceptă liniştit loviturile sub centură, iar familia sa este proprietara unui ziar de scandal la New York.

— Lombard e în defensivă în clipa de faţă, îi atrase atenţia Derrie. Am auzit că fabrica lui e înconjurată de ecologişti furioşi purtând pancarte cu pozele păsărilor moarte în mlaştina aceea.

Nikki se crispă. Îşi dădea seama cam ce putea să simtă Kane într-o asemenea situaţie. Aflase destule despre el în timpul pe care-l petrecuseră împreună, ca să ştie că era un om care iubea natura. Ori dacă dorea să salveze micile bufniţe pătate, în mod cert n-ar fi făcut nimic intenţionat pentru a omorî alte păsări.

— Cred c-ar trebui să ştii, începu Derrie încet, că unii dintre cei care formează pichete la fabrica domnului Lombard au fost plătiţi ca s-o facă.

Buzele lui Nikki rămaseră depărtate a uimire, lăsând să scape un suspin adânc.

— Şi Clayton ştie?

Derrie se răsuci, stânjenită.

— Vezi, ăsta e chiar motivul pentru care am demisionat.

Capitolul 10

Lui Nikki nu-i venea să-şi creadă urechilor. Dar ştia că Derrie n-ar fi minţit-o.

— Clayton a fost întotdeauna preocupat de problemele mediului – mă rog, până la chestia cu bufniţele pătate, zise ea, încruntându-se ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva. E mâna lui Haralson, nu-i aşa? De când se învârteşte în jurul lui, Clayton a devenit prea preocupat să câştige în alegeri ca să se mai uite la metodele folosite.

— Tare mult aş vrea să ştiu de ce, îi răspunse Derrie.

Nu putea să-i spună lui Nikki cât de multe ştia despre metodele lui Haralson.

— Mary Tanner zicea că tipul e renumit pentru faptul că mereu obţine câte ceva de la cei pe care îi ajută – el numeşte asta „asigurări”. Nikki, o întrebă ea, există vreun secret în familia voastră pe care tatăl lui Kane ar putea să-l dezgroape şi să-l facă public?

Nikki se crispă.

— Oricine are un asemenea secret, nu-i aşa? răspunse ea cu ezitare în glas.

Se gândi la Miles şi la poziţia sa politică. Secretul lui, odată aflat, i-ar fi putut distruge cariera, iar în cele din urmă ar fi însemnat sfârşitul multora, incluzându-i pe Clayton şi pe Nikki. Era greu de spus cât rău putea fi făcut astfel. Miles era un om atât de sensibil, încât Nikki se temea că pericolul de a fi expus l-ar fi putut împinge la lucruri

necugetate. Îşi ronţăi o unghie.

— Derrie, oare îmi ascunzi ceva despre Haralson? întrebă ea.

— Numai nişte bârfe, se eschivă Derrie. Dar ai grijă de tine, te rog eu.

Ochii lui Nikki luciră tăios.

— Dacă Haralson va încerca să mă prindă în plasa lui, va regreta toată viaţa, îi promise Nikki prietenei sale. Nu sunt o începătoare într-ale manevrelor în politică. Pot la rândul meu să trag nişte sfori.

— Între timp, poate vorbeşti cu Clay, îi sugeră Derrie. Probabil că de tine va asculta.

— Îmi pare rău că-l părăseşti.

— Nu mai pot rămâne. Mi-a cerut să telefonez posturilor de televiziune şi să le trimit la fabrica domnului Lombard, zise Derrie şi se strâmbă dezgustată. Sunt convinsă că a fost ideea lui Haralson, dar Clayton a fost de acord să o facă.

— Înţeleg.

Nikki nu recunoştea aceste metode; fratele ei nu era un ticălos. Chiar şi în cazul solitarei sale politici antiecologiste, scopul său era să păstreze nişte locuri de muncă. Nu urmărea niciodată interesul personal.

— Şi eu aş fi refuzat să telefonez posturilor de televiziune, zise ea, observând că Derrie părea să aştepte confirmarea că acţionase corect.

Derrie se forţă să zâmbească.

— Ce ciudat e să n-ai nicio slujbă, zise ea încet.

— Ce-o să faci de acum încolo?

— Ceva de care s-ar putea să-mi pară rău. Am de

gând să lucrez pentru adversar. Sam Hewett m-a rugat mai de mult să lucrez pentru el. E în favoarea protejării mediului şi îi cunosc pe cei din familia lui, zise ea, stânjenită de privirea lui Nikki. E un om valoros şi dur, dar nu va folosi lovituri pe sub centură. Nici măcar dacă cei din clanul Lombard îi vor cere s-o facă. Nu-mi face nicio plăcere că s-a ajuns aici.

— Nici mie. Lasă-mă să vorbesc întâi cu Clayton, înainte de a face ceva pripit, o rugă Nikki.

Derrie se apropie, trecându-şi mâna prin buclele părului blond.

— Nu înţelegi, Nikki, începu ea. Nu e vorba numai de campania aceasta. M-am luminat în cele din urmă. N-o să mă iubească niciodată.

Nikki ştia ce simte Derrie. Era doar în aceeaşi situație, de când o respinsese Kane.

— Oh, Derrie, zise ea cuprinsă de tristeţe. Pe oricine va găsi în locul tău, n-o să-ţi calce pe urme, nici gând. Eşti singurul om din echipa lui care a rezistat de la început, de când era membru în Camera Reprezentanţilor. Ştiu foarte bine cât de mult te respectă.

— Sper ca eu şi cu tine să rămânem în continuare prietene.

— Nu fi absurdă, Derrie, sigur că vom rămâne. Îţi mulţumesc că m-ai adus acasă.

— Şi altă dată cu plăcere.

Îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă. Abia acum începea să înţeleagă cu adevărat ce se întâmplă cu ea şi să sufere.

— Îl voi suna pe domnul Hewett, continuă ea,

după care o să lenevesc tot weekend-ul, înainte să mă apuc de lucru. Vreau să zic, dacă mai are nevoie de mine.

— Sunt sigură că va avea nevoie.

Nikki părea îngrijorată, şi Derrie ghici pe loc despre ce era vorba.

— N-am de gând să-l trădez pe Clayton, chiar dacă e un măgar.

— Ştii că nu mă gândeam la aşa ceva, o contrazise Nikki zâmbind. Te cunosc prea bine.

— Ar fi normal să te gândeşti la aşa ceva. Dar nu sunt răzbunătoare, chiar dacă mă simt foarte jignită.

Derrie trase adânc aer în piept.

— O să-mi treacă. Se mai întâmplă.

— Nu-i aşa? zise Nikki întristată, amintindu-şi din nou de Kane şi de sacrificiul pe care-l făcuse. Să mă ţii la curent cum îţi merg treburile.

Derrie îi zâmbi.

— Aşa voi face. Îţi promit.

Clayton o vizită pe Nikki chiar în aceeaşi seară. Arăta tras la faţă şi adâncit în gânduri.

— Te-ai epuizat învăţând să faci cafea? îl tachină Nikki când el intră în cameră. Stătea încolăcită pe canapea, aşteptându-l.

— Deci ţi-a spus.

Se lăsă să cadă, cu greutate, în fotoliul său şi îşi aţinti privirile asupra ei.

— Arăţi groaznic.

— Mă simt mai bine decât se vede, îi replică ea. Am răcit. Ştiu că a fost o prostie din parte mea,

având în vedere circumstanţele, dar acum mi-e mai bine.

Aproape că reuşi să spună toate acestea fără să-şi aducă aminte de Kane. Aproape.

— Mă bucur că ţi-ai revenit. Aş fi venit mai repede, însă aveam o întâlnire pe care n-o puteam amâna. Derrie m-a lăsat într-o situaţie imposibilă, zise el amărât.

Nikki nu se putu abţine să nu râdă. Arăta la fel ca atunci când erau copii şi cineva îi lua din mână jucăria lui preferată. Cei doi fraţi semănau foarte mult, cu excepţia pielii bronzate a lui Nikki. Aveau acelaşi păr negru, dar ochii lui erau albaştri, iar ai lui Nikki erau verzi, moșteniți de la cele două ramuri ale familiei.

— Şi-a dat demisia, murmură el. Închipuieşte-ţi, am rugat-o să facă ceva din îndatoririle ei obişnuite, şi ea a plecat pur şi simplu!

— Tu ai concediat-o, îi reaminti Nikki. Şi ştiu şi de ce a plecat. Aş fi făcut la fel în locul ei. Haralson îţi face rău, Clay. Te-ai schimbat mai mult decât crezi.

Clayton o privi fix.

— Dacă Lombard intră în posesia adevăratului motiv pentru care ai divorţat de Miles, ce crezi tu că o să vă facă el vouă în mizerabila aia de revistă a lui cu care a strâns o avere până acum? Cu poziţia pe care o deţine în actuala administraţie, Miles ar fi pus la zid dacă viaţa lui intimă devine publică.

— Ştiu asta, îl aprobă ea, aproape şoptind. Iar vechiul şi ilustrul nostru nume de familie va fi întinat. Dar mai degrabă sunt de acord să înfrunt

aşa ceva decât să te văd folosind aceleaşi tactici pentru a fi reales.

— Uneori trebuie să joci cum ţi se cântă, chiar dacă nu-ţi convine. Ştie Haralson ce face. Poate că metodele sale sunt cam nemiloase, însă ale lui Lombard sunt la fel.

— Nu în acelaşi mod, îl contrazise Nikki. Dacă te loveşte, cel puţin vezi de unde vine lovitura.

Clayton rămase surprins, cu privirea aţintită asupra ei mult timp.

— De unde ştii tu asta? o întrebă el cu voce calmă.

Nikki se fâstâci.

— Am citit nişte lucruri interesante despre el.

Nu-i puţea spune fratelui ei că petrecuse mai multe zile singură cu Kane, sau că se îndrăgostise de el. Având în vedere ce gândea Clayton acum, ar fi fost o nebunie. El păru mulţumit de răspunsul ei.

— Nu mai e Derrie, bolborosi Clayton, amintindu-şi din nou de ea. Nici măcar nu pot crede aşa ceva. A fost mereu lângă mine; de pe vremea primei mele victorii în alegerile locale, până când am fost ales în Congres, a fost tot timpul lângă mine. Şi acum mă părăseşte din cauza unui amănunt nesemnificativ.

— Nu e vorba de un amănunt, Clay, zise ea.

O privi cu curiozitate.

— Trezeşte-te, Nikki. Ştii bine cum e în politică. Nici eu şi nici tu n-am fost vreodată orbi la ce se întâmplă în spatele uşilor.

— Da, dar tu n-ai intrat niciodată, până acum, în acest joc. Erai un idealist.

— Nu pot schimba nimic până nu dau o lovitură importantă în politică şi nu pot face aşa ceva dacă nu sunt reales. Un mandat de doi ani pentru Congres e inuman de scurt, nici nu ne instalăm bine că deja trebuie să începem campania pentru realegere. Vreau să mă întorc acolo. Am planuri nenumărate, zise el vorbind mai mult pentru sine. Cum câştigi, e mai puţin important. În schimb, oprirea creşterii şomajului, care a devenit îngrijorător în ultima vreme, e importantă. Chipul i se înăspri. Derrie era îngrijorată de nişte bufniţe în timp ce eu încercam să salvez nişte locuri de muncă, şi prin asta să scap nişte copii de la înfometare. Hewett e un ecologist care pune mai presus copacii decât oamenii. Eu nu gândesc la fel, şi dacă asta nu e corect din punct de vedere politic, cu atât mai rău.

Clayton îşi ridică privirea.

— N-o să mă las învins, Nikki. Pot recâştiga suficient suport electoral pentru a fi reales. Tot ce trebuie să fac e să-l arunc pe Lombard în ghearele leilor. A aruncat substanţe chimice într-o mlaştină. Toată presa are de furcă datorită lui, adăugă el. E primul pas înainte pe care-l fac de la începutul campaniei, şi şi-a făcut-o singur. Mi-a crescut foarte mult cota pentru că am ajutat la prinderea lui şi a mai folosit şi la distragerea atenţiei de la poziţia mea antiecologistă în problema pădurilor din nord-vest.

— Ştii sau nu prin ce-a trecut domnul Lombard anul trecut?

— Ştiu, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, îi

răspunse el scurt după care se ridică în picioare.

O opri cu un gest al mâinii pe Nikki, când ea păru că vrea să-l contrazică.

— Destul, Nikki. E vinovat de poluare industrială şi am de gând să-l ţintuiesc la zid.

— Ai sprijinul lui Miles pentru ce faci acum?

— Miles m-a sprijinit întotdeauna.

Nikki îşi întoarse privirea de la fratele ei. Aşa era, îl sprijinise întotdeauna. Mai mult, Miles chiar o simpatiza pe Nikki, însă ea nu putea uita repulsia din privirea lui atunci când ea încercase, disperată, să-l ademenească dezbrăcându-se în faţa lui. Niciodată însă nu va reuşi să-şi recapete încrederea totală în propria ei feminitate din cauza acelui incident. Poate că doar Kane ar fi fost în stare să o ajute, dar şi el avea propriile sale bariere psihice.

— L-ai iertat pe Miles, zise Clayton încet.

— De mult, îi răspunse ea cu o voce caldă. N-avea încotro.

Clayton tresări.

— Dacă motivul divorţului vostru iese la iveală, şocul l-ar distruge, îi aminti el. E un om foarte delicat, foarte retras. Şi lucrează din greu pentru binele ţării sale. N-ai bănuit niciodată, nu-i aşa? o întrebă Clayton cu tristeţe. Cred că tata bănuia, dar nu voia să recunoască nici măcar faţă de el însuşi. Era prea obsedat să-şi scape propria piele. Miles avea nevoie de o soţie, iar tata avea nevoie de Miles.

— Şi singura care a avut de suferit am fost eu, se plânse Nikki.

— N-a fost chiar aşa, îi răspunse Clayton. Miles a fost distrus când şi-a dat seama ce simţeai tu. I-a trebuit mult timp până să-şi revină. E mai sensibil decât majoritatea bărbaţilor şi nu doreşte să rănească pe nimeni.

— Ştiu asta, zise ea, uitându-se cu subînţeles la Clay. Însă lui Haralson nu-i pasă deloc, dacă, în goana lui după câştig, răneşte oamenii.

— Este treaba mea ce fac cu Haralson.

— N-o să-l las să te distrugă. Nu uita în primul rând care sunt motivele pentru care candidezi. Nu da cu piciorul la ce conta înainte pentru tine doar pentru că vrei să-ţi păstrezi postul.

— Nu e vorba doar de păstrarea unui post, îi spuse el. Destul cu vorbăria. După ce te faci bine, m-am gândit să dăm câteva petreceri electorale.

— Cunosc, începând cu una la Washington D.C., în septembrie, adăugă ea, simţindu-se dintr-o dată mai vioaie şi mai bine dispusă, când îşi aminti de motivul pentru care organizau această petrecere.

— La vremea aceea, alegerile preliminare vor fi deja încheiate, zise el.

— Şi noi vom fi câştigătorii, îl asigură ea zâmbind. Petrecerea va fi o celebrare a victoriei noastre.

Clayton spera acelaşi lucru, dar nu avea curajul să o spună.

— Tare mult îmi place politica, Clay, zise Nikki, visătoare.

— Şi mie, îi ţine el isonul. Am să-ncerc să nu te dezamăgesc prea mult cu campania mea. Aminteşte-ţi numai că trebuie să ne ferim de

Lombard. Câtă vreme va fi ocupat încercând să se apere de acuzaţiile de poluare a mediului, familia lui va avea de lucru încercând să-l ajute. Să sperăm că nu vor avea timp să se ocupe de noi înainte de alegerile preliminare.

Nikki îşi dorea să fie de acord cu el, însă nu era prea convinsă de ce-i spunea Clayton.

Derrie fusese doar prima pierdere în această campanie. Se întreba care va fi următoarea.

Miles Townshend îşi sorbea vinul din pahar, stând în faţa geamului înalt, dincolo de care se zăreau luminile traficului nocturn al Washingtonului. Era desculţ, îmbrăcat într-un halat auriu cu argintiu, care-i scotea în evidenţă tenul şi părul blond.

Jubila gândindu-se la victoria obţinută de Haralson asupra lui Lombard la Charleston. Acum Lombard va fi prea ocupat încercând să se apere pentru a mai avea timp să scotocească şi după secretele lui.

Dacă oamenii lui Lombard îşi concentrau atenţia asupra lui Clayton, atacul lor s-ar fi putut răsfrânge şi asupra lui Nikki şi apoi chiar asupra lui Miles însuşi. Nikki rămăsese întotdeauna o povară a conştiinţei sale, şi Miles se temea de ceea ce s-ar dezvălui dacă familia lui Lombard ar săpa prea adânc în trecutul ei. Şi totuşi nimeni nu cunoştea adevăratul motiv pentru care căsătoria lor luase sfârşit. Nimeni în afară de Clayton, Nikki şi, bineînţeles, Miles însuşi.

Miles îşi sprijini fruntea îngândurată de sticla

rece a geamului. Trăise o viaţă întreagă cu teama de a fi expus lumii.

Era mai în vârstă decât Clayton, crescut într-o generaţie învățată să-şi însușească şi să-şi ascundă orice era în afara normelor societăţii. Părinţii săi ascunseseră în faţa rudelor ceea ce ei numeau „defectul său de caracter”.

Îl făcuseră pe Miles să-i fie ruşine de acest defect. Datorită educaţiei, fusese întotdeauna nevoit să se ascundă. Nimeni nu l-ar fi înţeles. Cel puţin aşa susţineau părinţii lui.

Dar Nikki l-a înţeles. Imediat ce aflase totul despre acest lucru, încercase să-i ofere o alinare. Nikki, cu inima ei de aur. Îi venea să urle când îşi amintea de durerea pe care el i-o pricinuise.

Era conştient că unii oameni cred că homosexualii aleg, în mod voluntar, să fie aşa, însă preferinţele sale sexuale nu depindeau de voinţa sa. Nu existau niciun fel de medicamente sau terapie care să-l facă heterosexual. Va rămâne aşa până la moarte şi cel mai bun lucru pe care-l putea face era să trăiască discret şi să spere că secretul lui nu va fi descoperit niciodată.

Nu se simţea în largul său în noul climat politic, în care presa ameninţa cu dezvăluirea celui mai mic secret personal. În ultima vreme, se obişnuise să trăiască cu teama în suflet, mai ales când familia Lombard începuse să-şi bage nasul peste tot. Era un lucru bun că Haralson nu pierduse această ocazie. El îi crease lui Clayton o poziţie de pe care putea să condamne neglijenţa companiei lui Lombard în cazul deşeurilor toxice. Haralson

ştia să se folosească de un scandal în presă într-un mod absolut genial, putea să bage spaima în rival foarte uşor.

Un prieten îi spusese la un moment dat ce se zvonea despre Haralson şi metodele lui. Se zicea că avea un comportament cel puţin straniu şi o morală îndoielnică. Miles spera ca prietenul lui să se fi înşelat; lui Clayton îi adusese numai servicii până în acel moment, Haralson făcuse faţă multor situaţii dificile pe când îi conducea şi lui campania. Zvonurile se datorau probabil bârfelor unor invidioşi.

— Ai de gând să vii odată în pat? îl chemă o voce liniştită dintre mătăsurile patului său de dimensiuni regeşti.

Miles lăsă jos paharul de vin, simţind că teama începe să fie înlocuită de o linişte din ce în ce mai adâncă. Îşi dădu jos halatul şi se îndreptă, zâmbind, către pat.

Fred Lombard pufăia nervos din trabuc măsurând în lung şi în lat biroul fiului său, Kane.

— Afurisită tâmpenie, murmură, aruncându-i din când în când câte o privire fiului său ca să se asigure că el îl ascultă. N-aveai altceva mai bun de făcut decât să pleci şi să-ţi laşi afacerile în plata Domnului… Crezi că eu mi-am permis să fac asta vreodată?

Kane nu-i răspunse. Era obişnuit cu acest gen de discuţii. Tatăl lui îi punea întotdeauna aceeaşi întrebare. Fred Lombard nu făcea niciodată greşeli, reuşea să se descurce întotdeauna şi apărea la

nevoie, cu un mereu prezent „nu ţi-am spus eu” ori de câte ori credea de cuviinţă.

— Pe vremea mea acest angajat ar fi fost dat afară şi s-ar fi târât în genunchi în faţa mea, continuă el aprins. N-aş mai fi stat la discuţii cu el, nu uita. Şi-am fi închis gura presei în felul ăsta.

— Tu eşti presa, îi atrase fiul său atenţia.

Bătrânul făcu un gest de lehamite cu palma lui mare şi zbârcită. Mâinile contrastau izbitor cu constituţia lui înaltă şi uscăţivă.

— Eu reprezint un alt tip de presă, pe mine nu mă duc aşa uşor cu zăhărelul. Eu scriu despre lucruri adevărate!

— Nu, nu-i adevărat.

Fred Lombard îl privi cu asprime pe Kane pe deasupra nasului său subţirel.

— Uneori scriu adevărul, preciză el. În rest, oamenii vor să se distreze şi plătesc de le ies pe nas, pentru asta. Nu vezi cât de bine se vând noutăţile?

— Sigur. Pune-i unui nenorocit două capete şi fotografiază-l lângă o farfurie zburătoare, măreşte apoi fotografia şi pune-o pe prima pagină şi ai rezolvat problema, i-o întoarse Kane.

Fred râse scurt.

— Exact, aşa se procedează.

— N-o să câştigi Premiul Pulitzer pentru ceea ce faci.

— Şi să ştii că mă înec de plâns din cauza asta, în drum spre banca elveţiană unde-mi ţin banii, îi răspunse Fred. Mă bucur de o discreţie şi o încredere totală din partea lor. Să nu te aştepţi să

moşteneşti tot, adăugă. Mai ai încă doi fraţi.

— N-o să am nevoie, îi răspunse Kane cu cinism. M-am aranjat pentru toată viaţa. Mă aşteaptă o cameră liberă şi trei mese pe zi la Leavenworth.

— Prostii.

Îşi mişcă ţigara în aer, apoi zise:

— N-au cum să te bage la puşcărie pentru ce-a făcut un angajat de-al tău fără să-şi dea seama.

— Depozitarea ilegală a deşeurilor echivalează cu o crimă, nu l-ai auzit pe procuror?

— Bineînţeles că l-am auzit, dar îţi spun eu că actualul guvern e atât de încet în investigaţii, încât ai să ajungi la vârsta mea înainte de a fi acuzat de ceva.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar ce se întâmplă dacă actualul guvern pierde în alegerile din noiembrie?

— Atunci s-ar putea să ajungem la sapă de lemn, băiete. Şi tu vei merge ca pe coji de nuci în acest caz, pentru că acest tânăr domn nu numai că are nişte idei foarte clare despre economie şi şomaj, dar este şi foarte pornit împotriva poluării.

— Să-i fie de bine, răspunde Kane. Am aceleaşi păreri ca şi el. Dar chiar dacă nu sunt de vină pentru depozitare, eu sunt totuşi cel care a aprobat-o. Sunt răspunzător că nu m-am asigurat dacă oamenii mei au angajat o companie care să respecte legile.

— Nu erai aici, îi replică Fred. Trebuie să-ţi reamintesc, nu erai aici! Dacă vrei să-ţi iei liber cu săptămânile, atunci lichidează-ţi afacerile!

Kane se aşează oftând pe marginea biroului. Nu-i

putea spune nici măcar tatălui său unde fusese şi de ce. „Nikki”, îşi înăbuşi el un geamăt. Nu trecuse nicio zi şi îl chinuia deja lipsa ei.

— Mi-am pus avocaţii să lucreze zi şi noapte, să găsească ceva în apărarea mea, dar, sincer, nu cred să iasă ceva. Ai văzut fotografiile? întrebă cu ochii lui întunecaţi mocnind de supărare şi tristeţe. Doamne, ce dezastru! Sper că l-au închis pe idiotul ăla într-unul din containerele lui şi l-au aruncat într-o mlaştină.

— Ar polua mediul, veni răspunsul sec.

— Probabil că da, îl aprobă Kane fără nicio tragere de inimă.

— Gata, trezeşte-te. Încerc să fac ceva care să te salveze.

Kane ridică numaidecât capul.

— Dacă îndrăzneşti să pui o farfurie zburătoare în locul fotografiei cu mlaştina şi să o publici…

— Aş face eu una ca asta, fiule?

— Ai face, la naiba.

— Nu de data asta, îi promise Fred. S-ar putea să reuşesc ca Seymour să-ţi lase ceva timp. L-am pus pe Sanders să investigheze un scurt episod foarte ciudat din trecutul lui Miles Townshend.

Kane se încruntă:

— Ce anume? Şi ce legătură are cu Seymour?

— E foarte interesant. Ştiai că acum şapte ani, unica soră a lui Seymour s-a căsătorit cu Miles Townshend şi au divorţat cât ai zice peşte?

Kane îşi simţi inima zvâcnind.

— Poftim?

— Căsătoria a durat şase luni. După un divorţ

trecut sub tăcere, s-a spus că Townshend s-ar fi însurat doar ca să pună capăt unor bârfeli pe seama statutului său de burlac cam prelungit.

Mintea lui Kane alerga cu viteză nebună, făcând legătura între ceea ce i se spusese. Nikki fusese măritată. Asta i-o spusese, dar mai adăugase la un moment dat că trăise cu un bărbat care nu se putea atinge de ea. Townshend? Se referise ea oare la Townshend?

Fred se opri şi îl privi lung.

— La ce te gândeşti?

— Ce ştim noi despre Townshend?

— Nu prea multe. E un diavol ascuns. Sanders face unele investigaţii pentru mine. Ştim că Townshend a crescut într-o comunitate mică de lângă Aiken. Sanders a plecat acolo să stea de vorbă cu nişte oameni. Dacă Townshend ascunde ceva, vom descoperi noi.

— Şi dacă găseşti ceva, ce-ai de gând să faci? întrebă Kane bănuitor.

— O să vedem, i se răspunse laconic. Noi amândoi ştim că Townshend îl susţine pe Seymour împotriva ta; eu am o bănuială că planul este să te ţină ocupat cu ceva ca să nu poţi face unele investigaţii în această direcţie. Şi poate că Seymour îi împărtăşeşte ideile. Dar s-ar putea să o lase mai moale dacă avem ceva împotriva surorii lui şi a fostului cumnat.

Nu-i plăcea ideea ca Nikki să fie implicată într-un scandal.

— Nu e cinstit, spuse Kane după câteva clipe.

— Poate că nu. Însă e în avantajul tău, îi replică

tatăl său. Principiile tale nobile te trimit direct la răcoare.

Kane nu se gândea decât la Nikki şi la clipele petrecute împreună când, pentru prima dată, se simţise în acea siguranţă pe care n-o mai încercase din copilărie. Toate îi păreau foarte îndepărtate acum din cauza afacerilor care o luau razna.

Ar fi trebuit să nu-i ascundă nimic încă de la început şi ea ar fi făcut la fel. Dacă nu s-ar fi temut atât de mult de ceva serios, orice ar fi fost posibil. Acum însă, cu fiecare zi, devenea din ce în ce mai greu. Ochii i se îngustaseră în timp ce se gândea la căsătoria ei cu Townshend. Înţelegea aproape exact care fuseseră cauzele acelui grăbit divorţ şi de ce se petrecuseră lucrurile aşa când făcuseră dragoste. I se părea totuşi incredibil. Dar aproape sigur că era adevărat. Se gândea dacă va fi vreodată în stare să o întrebe pe ea; sau dacă acum i-ar mai răspunde.

Demersurile din justiţie decurgeau într-un ritm lent, dar implacabil. Kane Lombard petrecea foarte mult timp împreună cu avocaţii, managerii şi ceilalţi angajaţi ai săi încercând să iasă cumva din teribilele complicaţii în care intrase datorită propriei lui neglijenţe. Will Jurkins şi Ed Nelson veniseră amândoi la serviciu.

Nelson era foarte slăbit, dar făcea tot ce putea ca să-şi apere compania. Jurkins adusese documentul care dovedea lipsa de eficienţă a companiei C.W.C. şi îndreptăţea renunţarea la serviciilor lor. În orice caz, Kane nu putea să nu

observe că Jurkins avea cearcăne în jurul ochilor şi îl întrebă dacă dormise noaptea trecută.

Jurkins spuse ceva despre fetiţa lui, a cărei boală recidivase, ca apoi să se întoarcă în biroul său cu o privire rătăcită. Kane era de acord cu părerea celorlalţi membri ai personalului că Jurkins resimţea ostilitatea opiniei publice. Trebuia să treacă cu toţii printre pichetele care stăteau zi de zi la fabrică şi numai cu ajutorul oamenilor de ordine era împiedicată violenţa.

În acest timp, Clayton era implicat cu toate forţele în campania din circumscripţia lui, pentru că nu mai era mult timp până la alegerile preliminare. Se distanţase puternic de contracandidatul republican în sondaje şi asta datorită loviturii pe care o dăduse prin dezvăluirea depozitărilor ilegale făcute de Lombard Internaţional. Nikki se însănătoşise şi intrase plină de energie în arenă împreună cu el. Ţinea discursuri în interesul lui la întrunirile alegătoarelor şi la ale organizaţiilor civice locale. Era neobosită şi talentată, folosindu-şi capacitatea de comunicare pentru a mări rândurile alegătorilor lui Clayton. Fratele ei nu ducea lipsă de încredere aici, la el acasă. Existau însă unele contestări în legătură cu activitatea desfăşurată în calitate de congresman, îndeosebi în privinţa indiferenţei manifestate în ultima vreme față de nemulţumirile celor care lucrau în industrie.

Dispăreau locuri de muncă, iar discursurile lui nu se refereau la nicio soluţie viabilă. Nikki îi sugeră

să abordeze şi această problemă, dar era prea preocupat de o nouă acuzaţie adusă lui Lombard de Organizaţia pentru Protecţia Mediului ca să-i dea ascultare.

Clayton se detaşase serios de următorul candidat democrat. Dar Sam Hewett, contracandidatul republican, n-avea niciun fel de opoziţie în partidul său şi, în plus, nu numai că o angajase pe Derrie Keller, dar o şi numise consilier-şef. Multe din strategiile introduse de ea pentru republicani se dovediseră foarte eficiente; era absolut evident că se pricepea şi la altceva decât să prepare cafeaua.

— Nu cred că a făcut un progres atât de mare, spuse Clayton neîncrezător, în timp ce stătea în pat cu Bett într-o după-amiază ploioasă, la Washington. Se spune că Hewett va obţine candidatura republicană la alegerile de săptămâna viitoare chiar fără balotaj!

— Într-adevăr, a făcut nişte mişcări foarte inteligente, spuse Bett.

Se întinsese pe spate, dezvelindu-şi cu nonşalanţă sânii. Era atât de slabă, încât aproape că i se zăreau coastele sub piele. Era un amănunt nesemnificativ pentru Clayton. Se simţea bine când făcea dragoste cu ea, deşi uneori parcă ţinea un băieţel în braţe. I-ar fi plăcut ca ea să fie mai înzestrată, mai feminină. De fapt, ea îl cucerise încă de la început cu inteligenţa ei, şi trupul nu avea nicio legătură cu ea.

— Eu voi câştiga, declară el.

— Bineînţeles că tu. Sora ta nu intenţionează să ofere un dineu peste două săptămâni, după

alegeri?

— Da, îi răspunse.

— Poate că-i voi da şi eu o mână de ajutor, se oferi Bett, luându-l prin surprindere. Aş putea să servesc băuturile, sau ceva de genul ăsta.

Clayton se răsuci către ea, încruntându-se.

— Nu o prea placi pe Nikki.

— Ba nu-i adevărat. E foarte fermă în tot ce face, nu-i aşa? Şi are o minte analitică. Nu pot decât să admir felul în care ţine discursuri şi-ţi coordonează campania.

Ezită o clipă, înainte să schimbe subiectul.

— Clay, am mai primit o ofertă de la englezi. Vor să le susţin lobby-ul în această dispută agricolă apărută de curând. Le-am spus că mă mai gândesc. Plătesc foarte bine şi, în afară de asta, aş putea să scap de slujba asta plictisitoare la firma de consultanţă juridică.

— Dacă vrei să te ocupi de lobby-uri de acum încolo, va trebui să întrerupem relaţia noastră, spuse el pentru a zecea oară în ultimul timp.

— Dar e atât de important pentru mine, Clay.

„Mai important decât mine, se pare”, gândi el iritat.

— Bett…

— Uite cât e ceasul! Trebuie să fac un duş şi să ies în oraş, zise ea sărind repede din pat. Am o întâlnire peste treizeci de minute!

Se repezi în baie şi închise uşa. Clayton rămase supărat în spatele unei uşi închise, abandonat şi nefericit. În loc să-şi concentreze toate forţele ca să-l ajute în campanie, aproape tot timpul cât erau

împreună Bett nu făcea altceva decât să-i spună cât de mult ar vrea să facă lobby-uri. Ştia că lui îi va fi imposibil să se mai vadă cu ea în acest caz pentru că va fi prins într-un conflict de interese.

Mai întâi Derrie şi acum Bett. Bine că cel puţin sora lui nu l-a părăsit.

Nikki discutase cu una dintre cele mai apreciate organizatoare de recepţii din Washington; voia să pună la punct în septembrie o petrecere din cele despre care se discută mulţi ani după aceea. Presupunând că Clay va câştiga preliminariile, mai trebuiau organizate câteva discursuri – şi la Charleston, pentru strângerea fondurilor, mese festive şi întruniri pentru a câştiga noi alegători. Nikki era convinsă că toate astea îi vor stoarce şi ultima picătură de vlagă, dar, în definitiv, merita efortul.

Se cam plictisise să tot inventeze discursuri şi să participe la întruniri. Dorise să realizeze nişte busturi ale fondatorilor coloniei Carolina de Sud şi trebuise să-şi amâne planurile. Nu mai avea timp de nimic, decât de campanie. „Poate că reuşesc la anul”, îşi spunea cu nostalgie.

După ultimele sondaje, Clay avea asigurat locul de candidat. Dar sondajele nu aveau autoritatea alegerilor.

În ziua alegerilor preliminare, Nikki şi Clay merseră împreună la cea mai apropiată secţie de votare. Deşi era numai opt dimineaţa, se făcuseră deja cozi şi inima lui Nikki tresăltă de emoţie.

— Un amănunt încurajator, spuse ea.

Clayton nu era de acord. Agitaţia oamenilor îl înfricoşa.

În mod normal, dacă un număr atât de mare de oameni merg să voteze înseamnă că sunt nemulţumiţi şi că vor să schimbe pe cineva. Şi mai cunoştea câţiva indivizi cu vederi învechite care niciodată nu votaseră pentru un candidat sau altul, ci doar împotrivă.

— Încearcă să pari calm, îl certă ea.

O negresă de lângă ei zâmbi ironic.

— Au dreptate. Nu-i nicio lege care să-ţi spună pe cine să votezi.

Clay încercă şi el să zâmbească.

— L-ai ales pe cel mai bun, nu-i aşa? o trase el de limbă.

— Păi sigur, domnule. O să punem şi alt preşedinte în toamna asta, aşa că mă gândesc eu că putem să-i schimbăm şi pe ceilalţi pungaşi. Trebuie să vină nişte oameni care se ţin de treabă. Eu una n-am asigurare. Şi luna asta n-am putut să-mi plătesc rata la acasă. N-am avut bani nici măcar de o pereche de pantofi, spuse uitându-se la pantofii ei din picioare, ponosiţi şi scâlciaţi. Fabrica la care am lucrat s-a mutat în Caraibe; zic că mâna de lucru e mai ieftină pe-acolo. Ce-mi pasă mie ce guvern e, pe mine mă interesează să am de lucru, adăugă. Cheltuim o grămadă de bani pe oamenii ăştia ca să ne reprezinte, şi ei, cum ajung la Washington, gata, au şi uitat ce grea e viaţa pe aici.

Ea dădu din cap politicos şi mai făcu câţiva paşi pentru că i se apropia rândul. Clayton se făcuse alb

ca varul. Nikki îi strângea braţul încurajator, când, deodată, el îşi dădu seama că nu-l interesase nimic altceva decât să nu slăbească atacul la adresa lui Kane Lombard.

Pierduse atâta vreme ca să-şi clădească propriul lui cuibuşor politic la Washington şi făcându-şi planuri de viitor încât uitase lucrul cel mai important: că oamenii aceia îl aleseseră pe el ca să le reprezinte propriile lor interese la Washington. Cum putuse să fie atât de orb?

— Derrie a încercat să-mi spună, începu el.

Nikki îl privi întrebător.

— Sper că nu e prea târziu, spuse mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui?

Coada înainta însă, trăgându-i şi pe ei după sine, şi întrebarea se pierdu în murmurul general.

— Sunt cu noi, îi şopti Nikki, arătându-i cu capul două femei care indicau oamenilor locul exact unde trebuie să voteze.

— Adică cum „sunt cu noi”?

— Sunt voluntare care îi conduc cu propria lor maşină pe cei care nu se pot deplasa, spuse surâzând cu satisfacţie. Am aflat cine vrea să voteze pentru noi, dar nu se poate deplasa şi am făcut reclamă acestui gen de ofertă în mass-media locală.

Clayton se îngrozi pentru o clipă când realiză câţi oameni erau alături de el.

— Cred că niciun candidat n-a avut vreodată atâţia voluntari care să-i aducă oamenii la alegeri.

Nikki îl privi pe deasupra genelor, zâmbind:

— Am apelat la toate persoanele cărora la un moment dat le-am făcut un serviciu. Bineînţeles că nu pot să garantez că-ţi vor da ţie votul, adăugă.

— Aminteşte-mi să-ţi dau o primă!

— Ca să fim acuzaţi de nepotism? Nu, mulţumesc, îi răspunse Nikki cu vioiciune, făcându-l să zâmbească pentru prima oară, în acea dimineaţă.

La ora şapte, când se închideau secţiile de votare mai erau încă oameni care îşi aşteptau rândul în faţa cabinelor. Primele statistici indicau o victorie zdrobitoare a lui Hewett în alegerile preliminare ale republicanilor. În preliminarele democraţilor, se părea că Clayton nu reuşeşte să se distanţeze de un binecunoscut avocat din Charleston.

Lupta era atât de strânsă, încât niciunul dintre candidaţi nu se simţea într-o postură confortabilă. Asta însemna că alegătorii erau nemulţumiţi.

— N-ai de gând să termini cu plimbatul ăsta şi să nu-ţi mai faci griji? îl mustră Nikki, intrând în camera de hotel transformată în cartier general. Era îmbrăcată într-un costum de mătase cu pantaloni, într-o combinaţie albastru-verzui care îi punea în evidenţă bronzul pielii.

Cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, Clayton stătea în picioare, flancat de Bett şi de Haralson, şi se uita neliniştit la Nikki.

— Nu vezi cifrele astea? o întrebă el.

În loc de răspuns îi întinse un pahar de plastic plin cu cafea.

— N-ai cum să pierzi, îl linişti ea după câteva

clipe.

Bett îi aruncă o privire mirată:

— Pari foarte sigură.

Nikki zâmbi.

— E cel mai bun, nu-i aşa? răspunse ea.

— Bineînţeles, o aprobă Bett.

— În cazul ăsta, el va fi câştigătorul.

Nikki îşi aţinti din nou privirea asupra ecranului.

— E încă devreme, iar rezultatele pe care le arată sunt din secţii mici de votare, republicane prin tradiţie. Aşteptaţi până ajung la electoratul democratic urban. El este atuul lui Clay.

— De unde ştii tu atât de multe? o întrebă Bett surprinsă.

— La colegiu am învăţat şi alte lucruri, nu numai, cum spuneai tu, să fac pe gazda care întreţine discuţii inutile, îi răspunse Nikki sec, cu o sclipire furioasă în ochi.

— Te rog să mă ierţi pentru vorbele acelea, se scuză Bett, zâmbind jenată.

— Mda, fiecăruia dintre noi îi scapă la un moment dat ceva, insistă Nikki. N-o să-ţi spun ce l-am întrebat pe Clayton despre tine când te-am văzut prima oară. Dar îmi cer scuze, oricum.

— Îţi mulţumesc, murmură Bett ruşinată.

— Deci suntem chit, chicoti Nikki.

— Clay! strigă Haralson deodată. Priveşte!

Îşi îndreptară cu toţii atenţia asupra ecranului, pe care date proaspete începuseră să fie afişate. Secţiile de votare din mediul urban tocmai transmiseseră rezultatele şi avantajul de două procente al lui Clay se transformă într-unul de

douăzeci de procente.

— Slavă Domnului! strigă Clayton.

— Vezi? îl întrebă Nikki râzând. Ţi-am spus eu.

— Am ştiut eu că scandalul lui Lombard va avea efect, spuse Haralson plin de el.

Nikki îl privi cu răceală şi apoi îi spuse pe un ton aparent binevoitor.

— Mi se pare mie că dumneata ai pus la cale afacerea asta, domnule Haralson.

Haralson ridică din sprâncene:

— Credeţi că aş fi prost să recunosc, dacă ar fi adevărat? Şi, oricum, nu mai contează, am câştigat, spuse având aerul că dă răspuns la toate întrebările.

— Există lucruri mai importante decât victoria în alegeri, îi spuse Nikki fără menajamente.

— Destul de puţine. Nu mi-am dat seama până acum că sunteţi o persoană excesiv de sensibilă, domnişoară Seymour, adăugă el cu ironie.

Nikki afişă un zâmbet indiferent, dar în ochi îi sclipea mânia înăbuşită.

— Nu sunt începătoare în politică, domnule Haralson, spuse ea calmă. Aveţi grijă să nu mă călcaţi prea mult pe bătături. Nu sunteţi singurul de pe-aici care încearcă să manipuleze.

El râse scurt, ca şi când ar fi găsit amuzantă remarca şi înainte de plecare, pe un ton neutru, îi făcu câteva complimente care aduceau mai degrabă a insulte.

Nikki îşi încleştase degetele pe paharul de plastic. Nu-i plăcea omul acela mic de statură şi cu atât mai puţin atitudinea lui. Îşi promise ca la

sfârşitul campaniei să lichideze socotelile cu Haralson. N-avea de gând să-l lase să scape aşa uşor după cele ce-i făcuse lui Clayton.

Capitolul 11

Sărbătoriră evenimentul toată noaptea. Contracandidatul principal din acelaşi partid cu Clayton se declarase deja învins. Clayton, Bett şi Nikki se bucurară alături de susţinătorii lui, care nu mai conteneau cu laudele.

Nikki observă cum Sam Hewett fusese desemnat candidat republican mult mai uşor decât Clayton şi cu un număr considerabil de susţinători. Nikki era sigură că la alegerile din noiembrie va declanşa una din cele mai puternice campanii cu care se va fi confruntat Clayton vreodată.

La miezul nopţii Clayton apăru pe postul TV pentru a-şi ține discursul cu ocazia obţinerii candidaturii democrate.

— Vreau să ştiţi că sunt hotărât să lupt din răsputeri pentru a câştiga de data asta, spuse el. Şi nu mă voi baza pe fapte anterioare. Am văzut cu ochii mei anumite probleme pe care nu le abordasem. Oamenii îşi pierd locurile de muncă pentru că acestea din urmă sunt îndreptate către alte ţări. Chiar aici, în oraşul nostru, avem astfel de oameni. A sosit vremea să încetăm să mai plătim ţări străine pentru a-i lăsa pe muncitorii noştri fără locuri de muncă. A sosit momentul să facem ceva în economie şi să învăţăm să ne echilibrăm bugetul. Ştiu care este calea pe care să o urmăm şi

nu voi înceta să v-o arăt până când, odată reîntors la Washington, voi alcătui o nouă ordine de zi. Mediul înconjurător rămâne în continuare o problemă importantă pentru mine, dar ceea ce avem de făcut este să le redăm şomerilor locurile de muncă. Vă mulţumesc tuturor pentru sprijinul acordat. Vom merge înainte şi vom câştiga în noiembrie.

Susţinătorii săi izbucniră în aplauze. Clayton zâmbi; toată lumea din jur observă pe faţa lui o lumină necunoscută până atunci. Bett o văzu şi ea şi se cutremură, căci, pe lângă oferta britanică, primise şi o ofertă de a susţine un lobby care îşi propunea extinderea întreprinderilor americane în Caraibe. Despre asta nu-i spusese nimic lui Clayton. Se forţă să zâmbească gândindu-se la viitor.

Nikki uitase de gândurile celorlalte femei. Nu-şi mai lua ochii de la fratele său şi plesnea de mândrie.

Un singur lucru îi umbrea bucuria: gândul la Kane Lombard.

Ştia că nu era răspunzător pentru acea depozitare ilegală a deşeurilor. Probabil se întâmplase chiar în vreme ce zăcea rănit în casa ei de pe coastă, sau pe când ei doi îşi petreceau timpul împreună, sau chiar când el o îngrijea. Se întreba dacă motivul pentru care nu pomenise nimic despre asta era faptul că încerca să nu îi distrugă ei reputaţia ori pur şi simplu voia să păstreze acest as în mânecă. Oare se gândise el vreodată la noaptea petrecută împreună? Doar ea

se gândea atât de des la noaptea aceea!

Îl văzuse pe Kane la televizor de multe ori şi i se făcuse rău văzând procesele în care trebuia să apară datorită susţinătorilor fratelui ei. Oare asta îl făcuse pe Kane să-l urască şi mai mult pe Clay? Îi era teamă de întorsătura pe care ar putea s-o ia lucrurile şi odată chiar încercase să telefoneze pentru asta. Dar era foarte probabil ca el să nu vrea să îi vorbească. Privi la oamenii din jur şi încercă să ghicească ce se ascunde dincolo de zâmbetul lor politicos. Atâtea secrete erau ascunse în spatele acestei trambuline spumoase numite politică. Toţi aveau câte un secret; unul mai năucitor decât celălalt.

La scurt timp după ce Clayton se întoarse la Washington, Nikki se mută pentru o vreme la căsuţa de pe domeniul familiei Royce Blair din Maryland, pe care Madge Blair i-o pusese la dispoziţie. Madge contribuia la organizarea unei serate pentru a sărbători victoria lui Clayton şi pentru a-i mări numărul de susţinători în campanie. Talentul lui Nikki în privinţa părţii organizatorice era evident: făcuse comenzi pentru masă, pentru muzică, se ocupase special de decoraţiunile care tocmai se instalau în sala balului. O parte din sculpturile lui Nikki erau aşezate prin încăperi, iar Nikki murea de bucurie să vadă că Madge şi Claude îi apreciau sincer lucrările.

— Eşti mereu plină de surprize, Nikki, îi mărturisi Madge, ajutând-o să aşeze nişte note muzicale

delicate, din filigran, pe un portativ cu linii aurii lucrat pe satin alb. O petrecere având ca subiect favorit opera şi toţi oaspeţii costumaţi în eroul preferat. Sper să ascultăm douăzeci de piese interpretate de Pavarotti, zise ea râzând. Nu-i aşa că îl adori şi tu? L-ai ascultat în „Turandot” de Puccini?

— Nu, eu am văzut-o cu Placido Domingo în rolul principal, răspunse Nikki. E superb, nu? Cred că toată viaţa aş putea să ascult „Nessun Dorma” şi tot nu m-aş sătura. Dar unde e Claude? întrebă ea, căutându-l cu privirile prin încăpere.

— Pitit pe undeva, răspunse Madge râzând. Are o repulsie pentru petreceri, dragul meu drag. S-a zăvorât în bibliotecă împreună cu Mudd şi citeşte cu nesaţ tragediile Greciei. Spune că îl inspiră.

— Madge, dar el scrie romane palpitante, în care misterul se împleteşte cu crima şi sexul, observă ea. Este atât de cunoscut! Toate lucrările lui devin filme de calitate. Luna viitoare va fi premiera unuia dintre ele.

— Ştiu, scumpo, doar îi sunt soţie, îi răspunse Madge cu o undă de ironie.

Nikki râse.

— Cel puţin îşi va face apariţia la petrecere? Totuşi, locuieşte în casa asta.

— S-ar putea. Dar fii sigură că atunci va veni plin de făină din cap până-n picioare, pentru a sugera ceva dezgustător de genul stafiei din opera aia a lui Mozart cu care nu mă împac deloc.

Aşează încă o notă muzicală pe decor.

— Tu cum te vei costuma? A, da, Madam

Butterfly! Cu părul tău atât de negru, ţi se potriveşte perfect.

— De fapt, o să-mi pun o rochie subţire de voal, o să fiu Camille. Mă simt într-o dispoziţie de eroină de tragedii.

— O, Nikki, tocmai tu? Întotdeauna eşti atât de plină de viaţă.

— Am avut şi eu partea mea de tristeţe.

Madge o privi cu atenţie.

— Cu siguranţă. Dar nu o arăţi. Pari să fii veşnic neatinsă de tristeţe.

Nikki ar fi urlat de durere. Era aproape neatinsă, dar Madge nu ştia de ce; ştia doar că Nikki avusese un mariaj nefericit.

— Te rog, dă-mi capsatorul, îi ceru Nikki.

— Poftim, draga mea. Invitaţiile au fost toate expediate şi aproape am terminat treaba aici. Ne mai trebuie câteva ore. Clayton şi Bett vor veni la timp, nu? adăugă ea preocupată.

— Aşa au promis.

— Nikki, Claude m-a rugat să adaug câteva nume pe listă, aşa că am mai făcut nişte invitaţii. Sper să nu te superi.

— Ei, hai! Suntem în casa voastră şi voi ne sunteţi prieteni. Ba mai mult, ne pui casa la dispoziţie pentru această serată care, în mod atât de discret, ne îngroaşă fondurile. Cum să mă supăr?

Un strigăt puternic şfichiui liniştea. Madge mormăi.

— Of, şi pisicile astea! Mudd e siameză, iar Claude are două persane; m-au înnebunit. Nu pot

să pricep cum poate să scrie intrigi atât de complicate, cu asasinii ăia sângeroşi, având în urechi gălăgia pisicilor.

Nikki fu cuprinsă de o bruscă ameţeală şi se apucă de scara mobilă cu amândouă mâinile.

Madge o privea neînţelegând de ce făcuse ochii mari dintr-o dată.

— Nikki, te simţi bine? o întrebă îngrijorată.

— Desigur. E-n regulă. Doar puţin ameţită. N-am mâncat nimic.

— Atunci trebuie să iei un sandviș. Hai cu mine. O s-o rog pe Lucie să-ţi facă unul cum se pricepe ea: cu friptură Philly şi pui la tavă.

— Mulţumesc frumos, dar nu vreau să mor din cauza colesterolului, chicoti Nikki. Dar aş vrea nişte batoane cu puţină salată, dacă se poate.

— Vrăbiuţă mică ce eşti!

Madge îşi trecu mâinile peste şoldurile pline cu un zâmbet larg.

— Dacă mi-ar plăcea şi mie frunzele de salată, poate aş arăta ca tine.

— Eşti foarte bine aşa cum eşti, şi cred că Claude ţi-o spune mereu!

O luă de mână pe Madge.

— Hai să mai vedem cum stăm cu bucatele.

Ziua a fost foarte plină, dar Nikki a fost şi ea la înălţime. Oboseala de moment dispăru şi către seară strălucea de prospeţime. Privi în jur cu satisfacţie şi se îndreptă spre scară. Era timpul ca oamenii să înceapă să apară. Numai de ar decurge totul cum trebuie. Întotdeauna avea emoţii din

pricina mâncării şi a orchestrei, care nu prea sosea la timp.

— Parcă-ţi văd fiecare neuron lucrând în mintea ta, îi spuse Claude venind în hol cu o pisică sub braţ.

Era Mudd, siamezul imens cu botul de culoarea ciocolatei şi ochii albaştri. Acesta o cântări din priviri pe Nikki şi o găsi neinteresantă. Închise ochii şi se cuibări în jacheta lui Claude.

— Mudd e amărât, spuse el arătând spre motanul care moţăia. Se trezeşte numai ca să mănânce. E atât de leneş încât îi lasă pe ceilalţi să-l spele. Psihologul zice că e deprimat. Ştii, nu-l lăsăm afară şi e frustrat.

Nikki nu îndrăzni să zâmbească. Claude dădea mare importanţă tratamentului psihic aplicat lui Mudd.

— Şi cum evoluează? îl întrebă preocupată.

— E, nu prea mi se pare că s-a schimbat, dar cel puţin nu îmi mai roade firul de la computer. Afurisite, urmele alea de dinţi! Ştii, gelozia. E gelos pe computer, când lucrez la el.

— O să vii la petrecere? îl întrebă Nikki.

— Poate. O să fiu Ravel, cu Mudd la subsuoară, adăugă el. Ştii, Ravel avea o mulţime de pisici. Şi le vorbea mereu.

— Şi eu vorbeam cu pisica mea, îi zise Nikki.

— Dar nu în limba lor, îi răspunse el cu un zâmbet răutăcios.

— Puff mă înţelegea destul de bine. Şi auzea când deschideam o conservă cu mâncare, chiar dacă era sus pe scările balconului, îşi aminti Nikki

cu nostalgie.

Puff murise de bătrâneţe cu câteva luni în urmă, şi ea încă-i ducea dorul.

— Ţi-ar trebui o altă pisică, îi spuse el cu amabilitate.

Ea ridică din umeri.

— Sunt prea ocupată pentru a ţine pisici, minţi ea. Nici nu se putea gândi să-l înlocuiască pe Puff atât de repede.

— Tu în ce te costumezi? o întrebă el curios.

— Camille, zise ea.

— O eroină de tragedie. Ai şi un motiv anume să o faci?

Ea zâmbi.

— Poate că mă simt ca o astfel de eroină!

— Clayton a câştigat alegerile preliminare! îi aminti el.

— Nu de asta mă simt aşa!

— Atunci e cu siguranţă o iubire pierdută.

Ea râse.

— Cum de ştii atâtea despre oameni?

— Scumpa mea, sunt scriitor. Cine poate şti mai multe decât un scriitor?

— Aşa e.

— Camille nu avea o pisică? întrebă el încruntându-se. Ai putea să iei în braţe una din persane.

— Mi se pare că o femeie suferind de tuberculoză şi ţinând o pisică în braţe ar părea cam... hm... neaşteptat.

— O, da, înţeleg, chicoti. Nu a fost o idee bună.

— Are trei pisici, îi aminti Madge lui Nikki. Dacă

le lasă singure, ele îi rod cutia de la hârtia pentru imprimanta calculatorului. Sau îi ronţăie manuscrisele. Mudd chiar reuşeşte să deschidă sertarul de sub birou.

— Ai nevoie de un fișier.

El se încruntă.

— Eşti cam dură.

— Cum adică?

— Să-mi sugerezi să-l încui pe Mudd într-un fișier.

Nikki îl privi desperată şi se năpusti pe scări atrasă de râsetele neastâmpărate care veneau de sus.

Costumul alb-vaporos i se potrivea lui Nikki. Avea senzaţia că e un nor plutitor printre costumele viu colorate ale oaspeţilor. Bett şi Clayton veniseră din Washington, D.C. îmbrăcaţi în Carmen şi soldatul ei. Clayton nu prea se simţea în largul său în uniforma cu guler înalt, dar Bett intra de minune în rolul de ţărăncuţă tânără cu ochii strălucitori. Îi făcură cu mâna lui Nikki, şi Clayton o chemă cu degetul de îndată ce se văzu înconjurat de susţinători foarte bogaţi.

Claude şi Madge străluceau în costumele lor: Maurice Ravel şi Madam Butterfly.

— Iată, un cuplu bizar, îi zise ea sarcastic când ei se apropiară.

— Râde ciob de oală spartă, îi aruncă Claude replica, ţinându-l pe Mudd la subraţ.

Motanul era treaz şi, în mod evident, nu-i plăcea compania în care se afla. Îi aruncă prietenului său

o privire înfocată după care, pe neaşteptate, îşi înfipse colţii în mâna lui Claude.

— Au! strigă Claude.

— Reprimarea ostilităţii poate duce la împiedicarea creşterii mentale, spuse Nikki, clătinând din cap. Ai face mai bine să-i laşi libertatea de exprimare. Noi nu l-am inhiba.

— O să-l inhib eu cu o salată de boeuf şi vin îndată ce mă mai muşcă, zise Claude uitându-se la pisoi.

— Dragule, nu fi absurd, nu poţi să găteşti o pisică cu vin roşu. E un obicei atât de burghez, îi spuse Madge.

Nikki râse. Cei doi erau cei mai apropiaţi şi cinstiţi dintre prietenii ei. Nu erau din acelaşi mediu social ca ea, dar chiar dacă ar fi fost aşa, tot nu ar fi contat. Erau oameni foarte puţin înclinaţi către bârfă şi critică – poate cel mai puţin din câţi cunoscuse ea.

— Câţi oameni! şopti Clayton, alăturându-li-se. Se uita la rochia albă transparentă a soră-sii şi la obrajii ei sulemeniţi.

— Tu cine mai eşti, Vampira?

— Eu voi muri de tuberculoză, nu ai ghicit?

Îl privi fix şi apoi tuşi cu putere.

— Sunt Camille.

— Nu-mi place opera, spuse Clayton ca pentru sine. Nikki nu scoase niciun cuvânt, dar ridică o sprânceană în mod elocvent pentru binele lui. El o privi cu asprime.

— Unde e Miles? întrebă Madge.

— Avea altceva de făcut şi s-a scuzat că nu

poate veni. Nu prea îl interesează petrecerile. Îl agită.

— Pentru că este asaltat de sexul frumos, zise Madge cu un zâmbet maliţios. E atât de frumos, nu-i aşa? Chiar şi mie mi se înmoaie genunchii de emoţie când îl privesc.

Da, şi lui Nikki i se întâmplase asta cândva. Dar acum se gândea la Miles cu tristeţe şi cu multă suferinţă în suflet. Dar nu-i răspunse lui Madge.

— Ia priviţi, încă sosesc invitaţi, spuse Claude încântat. Mă duc să mă uit, fetelor.

Petrecerea mai ţinu câteva ore bune şi fu declarată ca fiind extrem de reuşită. Către sfârşit, Clayton primi promisiuni de susţinere de la participanţi, mai multe decât ar fi avut nevoie, iar Nikki fu declarată doamna serii.

Singurul lucru care o deranja era acea oboseală bruscă pe care o resimţise. Nikki nu leşinase niciodată. Se sui în pat mai amărâtă ca oricând. Se împlineau aproape două luni de când petrecuse acea noapte cu Kane. Îi displăcea bănuiala care îi încolţise în minte.

Capitolul 12

După petrecerea de la familia Blair, Nikki se simţea mai obosită decât de obicei. Dacă punea cap la cap ameţeala, greaţa şi intervalul de timp scurs de când fusese împreună cu Kane, oboseala asta arăta un lucru evident: era însărcinată.

Consultându-l pe doctorul care o îngrijea de obicei, nu fu prea surprinsă de faptul că purta în

pântece copilul lui Kane. Nu ştia cum i-o va spune lui Clayton. Familiile Capulet şi Montague nu erau deloc mai presus de cealaltă pereche – Lombard şi Seymour – în ultima vreme.

Şi, ciudat, imediat se gândi că tatăl, Kane, ar fi fost atât de fericit să afle despre copil înainte de a şti cine era ea.

Câteva zile la rând după ce află această veste plutea de fericire, chiar dacă era conştientă de toate obstacolele şi scandalul care ar fi putut apărea. Într-un fel, aceste obstacole nu aveau nicio importanţă. Se gândea cum ar fi reacţionat Kane la această veste dacă ar fi îndrăznit să i-o spună.

Dar atunci când îl întâlni la un bal filantropic în Charleston, la numai o săptămână după ce-şi consultase doctorul, Nikki rămase mută de uimire.

Tocmai refuzase o invitaţie la dans pentru a lua un pahar de băutură slabă, când se întorsese, râzând şi nimerise chiar peste Kane.

El o privise instinctiv şi rămăseseră nemişcaţi, uitându-se unul la celălalt, până când femeia care îl însoţea pe Kane tuşi politicos.

Lui Nikki începuseră să-i tremure picioarele şi plecă din faţa lui. Dar el continuă să o urmărească şi în ochii lui negri citeai mânia, suferinţa şi faptul că o considera vinovată.

Ea îi putea înţelege mânia. Doar era sora lui Clayton şi presa nu-l iertase deloc. Poate chiar credea că încercase să se răzbune astfel, pentru că el, Kane, se purtase rău cu ea. Dar inima ei se umplu de bucurie să-l vadă.

— Mă duc după nişte băutură, da? zise bruna

însoţitoare a lui Kane cu un zâmbet răutăcios. Arătă spre Nikki şi dispăru. Kane nici măcar nu se uită după ea.

— Nu e o petrecere cam costisitoare pentru cineva care mătură tot felul de chestii de pe plajă? Biletele au costat câte o sută de dolari.

— Clayton şi cu mine nu suntem chiar atât de săraci, răspunse ea.

— Şi desigur e în avantajul lui să fiu văzut la baluri de caritate.

Între ei se lăsă tăcerea. Ea îi privi cu nesaţ faţa bronzată.

— Pari atât de obosit, Kane, îi spuse ea încetişor. A fost îngrozitor, nu-i aşa?

Fălcile i se încleştară pentru o clipă. Apoi ridică o sprânceană şi râse ironic.

— Vrei să-i pun fratelui tău pe tavă noutăţi picante?

Îşi puse mâna pe mijloc cu gândurile aiurea; ce mult şi-ar fi dorit să-i poată spune despre copil. Rochia era cam strâmtă peste pântece, dar încă nu se vedea nimic.

Ştia că el se simţea ca şi cum l-ar fi trădat. Fața lui i-o spunea limpede.

— Nu. Mă refeream la sănătatea prietenului meu, îi răspunse ea. Cândva asta erai.

Pe măsură ce o privea, simţea cum îi fuge pământul de sub picioare. Îi fusese atât de ușor de ea. Aşa cum arăta, cu rochia aceea elegantă, bleu, cu paiete, întruchipa fata visurilor lui.

— Dar tu te-ai simţit bine în răstimpul acesta? o întrebă.

Se înfioră văzând grija pe care el nu i-o putea ascunde.

— Da. Am luat-o uşurel.

— Eu am auzit altceva, răspunse el.

Răscolise cu privirea prin încăpere până dădu de Clayton şi Bett care dansau; atunci ochii i se micşorară de supărare.

— Fratele tău nu joacă corect în alegeri. Va vedea el singur că noroiul rămâne şi pe mâinile celui care îl împroaşcă. Aminteşte-i numai de meseria tatălui meu, adăugă el întorcându-şi brusc privirile spre ea încât o făcu să tresară. Şi mai transmite-i din partea mea să nu mai fie atât de încrezător în sine. Eu mă aflu în bătaia puştii din cauza luării unei hotărâri greşite. Dar fratele tău ar putea să ajungă în situaţia mea pentru un motiv cu totul diferit, el şi fostul său cumnat.

Nikki nu înţelese la timp că el încerca să o descoasă, şi faţa ei îngrijorată o trădă.

— Aha, deci nu iese fum fără foc, zise el cu o uşoară tresărire în priviri. Credeai că voi uita ce mi-ai spus despre fostul tău soţ, Nikki, adăugă atât de încet, încât să îl audă doar ea.

Ea simţi cum păleşte.

— Indiferent ce a făcut Clayton, şi nu-l apăr orbeşte, nu ai niciun drept să loveşti în Miles, zise ea cu o voce răguşită.

Îl enervă că îşi apăra fostul soţ.

— De ce nu? El l-a pus pe Haralson pe urmele mele. Dar are şi el taina lui, nu-i aşa, domnişoară Seymour? Şi crede că dacă mă ţine în şah nu vom avea timp să-i descoperim această taină, astfel

încât Clayton Seymour să fie cel ales cu orice preţ.

— Miles nu lucrează cu subterfugii, începu ea.

— Nu? Acum sunt încolțit din altă direcţie, zise brusc. Se pare că vor să facă cercetări pentru evaziune fiscală.

Ea îl privi fără să spună ceva. Era de necrezut că fratele ei ar putea să facă aşa ceva. Dar Haralson era în stare.

— Nici Miles şi nici Clayton nu ar face asta, spuse ea. Sunt oameni curaţi.

— Chiar aşa? întrebă el cu o voce aspră. Miles îşi va pierde slujba curând, dacă se află.

Ea se aşează mai aproape de el rugându-l din ochi.

— Nu lovi în el, zise ea încet. El nu e aşa cum îl consideri tu.

— Dar cum? o întrebă. Tu ar trebui să ştii, doar i-ai fost soţie, nu?

O prinse de braţ şi o privi cu ochi negri, strălucitori. Ea clipi, iar el fu cuprins de un sentiment de vinovăţie. O mai slăbi din strânsoarea braţului său puternic şi, fără să vrea, începu să o mângâie. O privi şi simţi cum iar începe să se prăbuşească. Îi fusese atât de dor de ea, încât îl durea inima.

— L-ai iubit? o întrebă direct.

Ea îşi muşcă buza de jos atât de tare că aproape îi dădu sângele. Avea ochii mari şi melancolici.

— Ei, l-ai iubit? repetă el.

— Pe atunci, da!

— Şi încă-l mai iubeşti, nu? Îl iubeşti destul ca să îl ajuţi în orice scenariu politic. De la acel divorţ nu

a mai fost niciun bărbat în viaţa ta, până când am apărut eu şi te-am cucerit. O, da, zise el cu importanţă, chiar noi am verificat.

— Care „noi”? întrebă ea stânjenită.

— Tatăl meu conduce un ziar de scandal, îi aminti el, zâmbind încet. Poate afla orice secret, oricât de tăinuit. De fapt, adăugă, e pe cale să dea de ceva foarte important. Dacă află, fratele tău s-ar putea să regrete teribil că s-a folosit de situaţia în care mă aflam eu pentru a obţine mandatul.

Ea simţi cum i se opreşte inima. Oare, de-a lungul anilor, Miles reuşise să-şi şteargă urmele suficient de bine, pentru ca un reporter de la un ziar de scandal să nu poată afla nimic?

Nici nu voia să-şi imagineze ce înseamnă asta.

— Nu s-a folosit de tine, spuse ea încercând să se apere. Clayton a făcut doar ceea ce considera că era mai bine pentru alegătorii lui şi siguranţa lor.

— Eu sunt unul dintre aceşti alegători, îi aminti el. Pentru siguranţa mea nu prea a făcut mare lucru.

— Tu îl susţii pe cel mai puternic rival politic al său, un republican, îi explică ea.

— Şi, de-aici înainte o voi face şi mai abitir, veni răspunsul.

Faţa i se înăspri.

— Voi avea grijă ca fratele tău să piardă în noiembrie. Ţi-o promit, indiferent cât mă costă.

Simţi cum o răceală bruscă îi cuprinse mâinile.

— Vrei să te răzbuni, Kane? îl întrebă.

— Spune-i cum vrei.

Îi părea rău şi simţea că îl doare precum o rană.

— De ce nu mi-ai zis cine eşti? o întrebă mirat.

— Nu ar fi avut nicio importanţă, îi răspunse ea.

Ochii ei erau trişti. Se gândea la ce se întâmplase.

— Nu ar fi fost cu putinţă la început.

Părea răvăşită. Îi păru rău pentru ea. Se întinse spre ea şi îi atinse obrazul, uşor ca o adiere de vânt. Ea nu se mişcă. Îi căută privirea cu ochii ei înceţoşaţi şi plini de tandreţe; se regăsi în sentimentul admiraţiei pe care o văzu acolo.

— Ştiai ce avea de gând să facă? o întrebă. În voce nu mai avea nicio urmă de supărare.

Ea zâmbi trist.

— Ce crezi?

— Eşti prea cinstită faţă de tine însăţi într-un fel şi un pic cam ascunsă, în alt fel. Mi-a fost cumplit de greu să te alung, Nikki. Îngrozitor.

Durerea se putea citi şi pe faţa ei.

— Pe mine m-a lovit şi mai tare, murmură ea, şovăind.

Ochii ei se îndreptară spre însoţitoarea lui Kane, care vorbea cu altă femeie în faţa unei mese cu gustări.

— Eu nu am avut un iubit ascuns undeva care să mă consoleze.

El îşi încleştă gura şi îşi lăsă mâna să cadă.

— Dacă e vorba de cea cu care am venit, ea e cumnata mea. Soţia fratelui meu mai mic.

— Aha.

Ura sentimentul ăsta al eliberării pe care îl avu auzind aceasta.

— Cu ce se ocupă fratele tău mai mic?

El zâmbi.

— E dentist.

— Drăguţ.

Îi căută ochii simţindu-şi inima uşurată; Kane nu fusese cu altă femeie.

— Drăguţ, răsună vocea lui ca un ecou.

Zâmbetul i se stinse pe faţă, şi o privi ca şi când ar fi suferit.

— Crezi că aş putea atinge altă femeie acum? o întrebă răguşit. Dar tu ai putea accepta ca un alt bărbat să te atingă?

Ea îşi muşca buza de jos pe când faţa ei trăda aceeaşi suferinţă.

— Nu, spuse ea. Nu, nu aş putea suporta!

Căută cu privirea prin încăpere, dar nu găsi niciun loc unde să se izoleze.

— Aici nu putem discuta, şopti el.

— Nicăieri nu putem vorbi, spuse ea nefericită, când ochii ei mari, verzi şi melancolici se întâlniră cu ai lui. Fratele meu te urăşte.

— Sentimentul e reciproc, te pot asigura.

Îi luă mâna şi i-o ascunse strâns într-a lui. Era caldă şi plăcută.

— Eşti… bine? întrebă el, căutându-i privirea.

Ea se linişti. Ştia ce înseamnă acea întrebare. Ar fi vrut să-i spună. Ar trebui să-i sună. Ochii ei se întunecară de durere şi bucurie, înţelegând cât de periculos ar fi fost să o facă acum.

— Da. Sunt… da, sunt bine, minţi ea.

— I-ai spus fratelui tău că mă cunoşti? o întrebă.

Faţa ei se crispă.

— Nu, spuse ea cu un glas răguşit. Tu de ce nu le-ai spus reporterilor? Pentru campania lui Clay nu ar fi fost o lovitură să se afle că sora lui îţi este atât de apropiată, mai ales după tot ce s-a spus despre problemele legate de mediul înconjurător.

— Te-ar fi lovit şi mai tare. Nu trebuie să mă înjosesc atâta pentru a învinge.

O atinse pe obraz până în dreptul bărbiei rotunjite şi micuţe, zâmbind când atinse spaţiul de la baza gâtului ei lung şi delicat.

— Pe tine nu te voi sacrifica niciodată. Nici chiar pentru a-mi salva pielea.

Şocul cuvintelor lui o cuprinse din creştet până-n tălpi. Îl privi cu un nesaţ dureros, cu un acut sentiment că pierduse ceva.

— Clayton nu se va opri. Şi nici managerul campaniei lui, spuse ea amărâtă. Dacă va trebui, va merge până la capăt, chemându-te în justiţie pentru poluare.

— A fost o treabă împuţită, Nikki, nu-i aşa? întrebă încet. Urăsc fotografiile alea, răul pe care mi l-au făcut. Nu a fost vina mea, dar nu o pot dovedi.

— Dacă ai vorbi despre accidentul de pe plajă?

El îşi clătină capul zâmbind.

— Nici chiar asta nu m-ar disculpa. Ţi-am spus doar; nu te voi sacrifica pe tine.

— De ce nu? Toţi au făcut-o, într-un moment sau altul, spuse ea cu amărăciune.

Întâi tatăl ei, apoi Miles.

— Fratele tău se uită la noi.

— Fratele meu se uită la mine, îl corectă ea. Ţine

la mine.

El zâmbi.

— Şi eu.

— Kane, nu există nicio speranţă, spuse ea dintr-o dată.

Orchestra cânta; cu coada ochiului putea să-l vadă pe Clayton care nu-şi mai lua ochii de la ei. Îi cuprinse mâna lui Nikki.

— Vom fi arşi pe rug până diseară, spuse el. S-ar putea chiar să ne placă. Vino aici.

O luă în braţe, cu tot corpul lui, şi o strânse la piept, începând să se mişte în ritmul muzicii. Nikki se cutremură şi încercă să se împotrivească.

— Nu aş mai suporta să te pierd a doua oară! spuse ea, aşezându-şi mâinile pe reverul lui.

Mâinile lui se încleştară, strângând-o mai aproape de el.

— Relaxează-te, spuse el răguşit, iar vocea lui răsună adânc şi înflăcărat. E bine să-mi arăţi că mă doreşti. Şi eu te doresc.

Ea tremura la atingerea picioarelor lui... Nu-şi mai amintea să mai fi simţit ceva atât de puternic după noaptea aceea lungă, minunată, petrecută împreună. Tremura lăsându-se în voia acestei stări, şi se cufundă tresărind în trupul lui puternic şi fierbinte.

— E doar o chestiune de chimie, zise el cu o voce joasă, simţind-o cum tremură. Ne contopim precum oxigenul şi hidrogenul, iar când ne atingem ies scântei. Sângele nostru aleargă prin trup, fremătând, înfierbântat ca într-o poveste. Îl simţi, Nikki? o întrebă şi mâna lui alunecă pentru o

clipă, lipind-o de trupul lui puternic. Vrei să mergem să stai cu mine în maşină? o întrebă, cu o tentă de încordare în glas.

Ea râse uşor. Îşi strecură degetele sub sacoul lui închis la culoare, peste cămaşa albă, fără pată. Putea să simtă părul des de dedesubt şi căldura pieptului său.

— Nu, nu, repetă ea. Nici nu pare adevărat... dar amândoi ne amintim, nu-i aşa?

El se mişcă lăsând-o să-i simtă puterea trupului, pe când stătea cu obrazul lipit de al ei, şi respira uşor, peste şuviţele de la urechea ei. Muzica, oamenii, totul dispăruse în acea stare pe care o împărtăşeau amândoi. Ea închise ochii. Îl simţea în fiecare celulă a trupului.

— Vino mai aproape, spuse el cu o voce aspră.

Ea se cuibări la pieptul lui tremurând.

— Aşa, Nikki, o îndemnă el simţind-o cum tremură. Mâna îi alunecase peste partea de jos a spatelui ei, mângâind-o apăsat.

— Kane, protestă ea o singură dată, iar sunetul slab se pierdu pe măsură ce simţea cum, neajutorată, căuta să fie cât mai aproape de el.

Cealaltă mână îi cuprinse părul des din dreptul gâtului. Scoase un sunet înăbuşit, dezarticulat, în urechea ei.

— O, Doamne, mormăi el, tremurând.

Ea nu se putea opri. Ştia că sunt priviţi – dar nu putea să se împotrivească. Căldura dulce pe care o creau devenea o plăcere ameţitoare care depăşea orice intenţie de decenţă.

Muzica luă brusc alt ritm; aceasta fu ca şi când ar

fi pus gheaţă pe foc.

— Nu mai pot dansa, răsună vocea ei înăbuşită, sugrumată, pe când îşi ridica privirile spre el.

Kane se îmbujoraseră uşor pe pomeţi. Ochii lui negri scânteiau căutându-i faţa.

— Va trebui, spuse el răguşit. Vrei să priveşti în jos şi să vezi de ce?

Ea simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji.

— Nu, mersi, spuse ea zâmbind silit. Ştii, nu voi mai avea prilejul să dansez cu tine.

— Mi-ar plăcea foarte mult să te iau într-o toaletă ori o baie, ori chiar într-un cotlon şi să facem dragoste până leşini, spuse el aspru. Noi aparţinem unul celuilalt, Nikki.

— Fratele meu, tatăl tău, Miles, celălalt candidat, suspină ea. E prea complicat.

El simţea cum corpul i se relaxează ascultând numai sunetul muzicii, nimic altceva.

— Atunci ce vrei să facem?

— Nu pot să-l lovesc pe fratele meu, Kane.

— Dar mă poţi lovi pe mine?

— Crezi că pe mine nu mă doare? şopti ea.

Dar nu putu să-i spună şi celălalt lucru, că ea îi purta copilul în pântece. Asta era cel mai dureros.

Privirile îi căzură pe pieptul lui, urmărindu-i mişcarea în ritmul respiraţiei.

— Mă doreşti, asta e tot. O să treacă.

— Pe naiba, spuse el. Am greşit lăsându-te să pleci prima dată. M-am înfuriat, dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu pot trăi fără tine, Nikki.

Ea se opri din dans. O dureau amintirile.

— Hai să ne aşezăm.

— Să mulţumeşti destinului tău norocos că nu se observă ceea ce simţi, spuse el cu un umor sec.

Ea îşi drese vocea, fără să-l privească pe când el o conducea spre mese.

— Nu s-a terminat, îi spuse el hotărât, privind-o în ochi. Voi găsi o soluţie. Ţi-o jur. Nu vei scăpa atât de uşor de data asta.

— Dar nu înţelegi, spuse ea slab.

— Ba da. Tu nu înţelegi.

Îi luă mâna şi o sărută cu ardoare.

— Întotdeauna obţin ce doresc. Şi te doresc pe tine.

Clayton îl urmări pe Kane îndreptându-se spre femeia cu care venise. Când ajunse la Nikki, plesnea de nervi.

— Ştii cu cine ai dansat? o întrebă furios. Kane Lombard.

— Ştiu cine e, Clay, spuse ea.

— Atunci de ce ai dansat cu el? o întrebă Clayton. Şi cum aţi dansat, Dumnezeule! Ca nişte îndrăgostiţi!

Cu greu reuşi să se abţină.

— Ţi se pare. Vorbeam doar.

— Aha, e un mod nou de a o spune.

O privi lung, cuprins de mânie, curiozitate şi îngrijorare. Ea părea secătuită.

— Nikki… îl cunoşti, nu-i aşa?

— Ne-am cunoscut cândva, îi răspunse ea.

El încercă să o descoasă, dar ea părea epuizată. Orice ar fi făcut ea, îi era soră şi o iubea. Se mişcă nervos.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, spuse el.

Ea dădu din cap, dar nu zise nimic.

Capitolul 13

În timp ce descuia uşa apartamentului, Derrie simţi o mână pe umăr. Se răsuci, scăpând cheia din mână, şi se trezi faţă în faţă cu Cortez.

— Ai putea să încerci să mergi ca oamenii normali, încât zgomotul paşilor tăi să se audă, îi zise ea.

— Ce? Să-mi stric reputaţia?

Se purta ciudat. Ea râse înfundat.

— Bine că nu ai început sa ţipi, spuse el gânditor.

— De ce?

— Nu aş vrea să arăt legitimaţia vreunui poliţist. Lumea ştie că sunt în vacanţă, ai uitat?

Se aplecă şi luă cheia pe care ea o scăpase. I-o dădu.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Îl introduse în micul său apartament. Era acolo şi o poză înrămată a lui Clayton, color, zâmbindu-i de la capătul mesei. Ea o întoarse cu faţa în jos. „Trădător”, mormăi şi merse să facă o cafea. Se simţi mândră de gestul ăsta până în clipa când realiză că o s-o aşeze la loc mai târziu. Era aşa de nehotărâtă.

— Mai eşti încă supărată pe şeful tău, nu? întrebă el, sprijinindu-se de tocul uşii cu mâinile în buzunare şi privind-o.

— Da, spuse ea. Numai că acum este fostul meu şef.

— Ştiu, Haralson m-a sunat mai devreme să-mi spună că l-ai părăsit. Nu ştie de ce. Dar eu cred că ştiu. De aceea sunt aici.

Îşi micşoră ochii negri.

— Bine că nu ştie că ne cunoaştem.

— Presupun că nu.

El se aşeză la masă, luând ceaşca oferită de Derrie. Cu un gest refuză zahărul şi frişca şi aşteptă ca ea să se aşeze.

— De ce ţi-ai părăsit slujba?

Ea ştia că nu era o simplă curiozitate din partea lui.

Cortez mai lucra încă la guvern şi ştia mai multe despre Haralson decât ea. Îi explică ce o determinase să demisioneze, inclusiv faptul că aduseseră un pichet de grevă la poarta fabricii lui Kane Lombard.

El îşi miji ochii.

— Lui Haralson i-ai spus motivele pentru care pleci?

— Nu, îl asigură ea. Şi nici lui Clayton sau Nikki Seymour nu le-am zis nimic despre el, dar aş fi vrut s-o fac.

Ochii ei îl înţepau.

— Există ceva ilegal în ceea ce face pentru a-l ajuta pe Clayton în campanie?

— Derrie, chiar de-aş şti, nu ţi-aş putea spune ceva, adăugă el.

— Îmi pare rău. Numai că mă simt ca şobolanul fugind de pe vasul care stă să se scufunde, spuse ea.

Aruncă o privire în cafea.

Şovăi, întrebându-se cât de mult se putea încrede în el.

— Hai, spuse el, între noi doi nu există secrete.

— Se pare că Nikki are un secret bine ascuns, spuse ea încet. Ceva ce Haralson ar putea afla şi de care s-ar putea folosi.

— Înţeleg.

Nu mai spuse altceva.

— Încearcă să-l salvezi pe Clayton dacă poţi.

— Fac tot ce pot.

Îşi îndreptă spatele şi o privi.

— Am mâncat la cafeneaua Calico.

Ea se învioră brusc.

— Ai întâlnit-o pe Phoebe?

— Da, am văzut-o pe Phoebe.

Zâmbi.

— Seamănă mult cu tine.

— Cred că ţi-am spus când ne-am văzut prima oară că e fiica vitregă a surorii mele. I-a murit tatăl în Orientul Apropiat acum câţiva ani. Ţi-aminteşti de cazărmile infanteriei marine care au fost bombardate în timpul administraţiei Reagan?

— Da. Îmi pare rău.

— Şi nouă. Phoebe mă vizitează des.

— E foarte tânără, spuse el.

— Se va maturiza.

— Ea m-a ajutat să găsesc locul unde au fost aruncate deșeurile.

— Şi tu le-ai dat în vileag.

— Da.

Ochii lui devenită ca de gheaţă, când îşi aminti cât de repede le descoperise şi culoarea portocalie

strălucitoare cu care era imprimat numele companiei. Îi zâmbi lui Derrie pentru a-i împrăştia gândurile.

— Lucrez pentru guvern. Nu pot acoperi o infracţiune.

Dar nu mai adăugă faptul că ştia că Lombard era nevinovat.

Ea şovăi, apoi reveni la discuţia iniţială.

— Nikki nu are încredere în Haralson. Dar Clayton nu consideră că acesta ar putea face ceva ilegal. Cel puţin nu o recunoaşte.

— Ce ştii despre trecutul lui Townshend?

Ea ezită.

— Derrie, îi zise el, ştiu ce înseamnă loialitatea. Dar va trebui să ai încredere în mine.

— Nu-i uşor.

— Ştiu.

În ochii lui nu era nici umbră de secret. Erau mari şi negri precum cărbunele. Nu îşi ferea privirea.

— E ceva în legătură cu căsnicia lui cu Nikki, spuse ea în cele din urmă. Niciodată nu am aflat ce, căci nimeni nu a discutat vreodată despre asta.

Ezită.

— Să nu-l laşi să o lovească pe Nikki.

— O să fac tot posibilul.

Faţa lui cu pomeţi proeminenţi se înăspri. Ea înţelese cam ce ar fi însemnat să îl aibă de duşman. Privirea lui o neliniştea, chiar dacă îi era destinată altcuiva.

Îşi termină cafeaua şi se ridică.

Ea făcu la fel.

— Nu o să ai probleme dacă intri în chestia asta,

nu-i aşa? întrebă ea.

El zâmbi.

— Ţi-am spus. Sunt într-un concediu prelungit.

— Spune-o pe cealaltă. Tu nu eşti niciodată în concediu. El o privi tăcut.

— Dar asta rămâne între noi doi. Fac tot ce pot pentru Nikki, adăugă el în şoaptă.

Deschise uşa şi se întoarse spre ea, întâlnindu-i privirea.

— Nu voi pomeni nimănui despre vizita pe care ţi-am făcut-o.

— Cortez, ce-aţi găsit tu şi Phoebe în mlaştina aceea?

— Deşeuri toxice, bineînţeles. Noapte bună.

Era exasperant, gândi ea.

Încuie uşa după el. Luă apoi telefonul şi o sună pe Phoebe.

— Bună, mătuşă Derrie. Ce s-a întâmplat? o întrebă Phoebe.

— Cortez tocmai a plecat de aici, spuse ea direct. Ascultă, ce aţi făcut voi acolo, la mlaştină?

Phoebe îşi dădu peste spate părul lung şi simţi o undă slabă de gelozie în vocea mătuşii; era surprinsă. De ce se dusese Cortez la ea?

— Ei, m-a trântit în iarbă şi mi-a rupt bluza, începu Phoebe răutăcioasă.

— Phoebe! Fii serioasă, e important. Şi nu e o chestiune personală, ci ţine strict de afaceri, dacă nu e foarte clar pentru tine. Cortez nu mi-e decât prieten, dar va trebui să nu spui nimănui că îl cunosc. Promite-mi.

— Desigur, dacă e important.

— El este cel despre care ţi-am vorbit înainte, continuă Derrie. Cel cu care nu voiai să te întâlneşti.

— O, da? Bine…

Ezită.

— O clipă am fost geloasă când mi-ai spus că a trecut pe la tine. Îmi pare rău. Nu e o prostie să devii posesivă faţă de un bărbat pe care de-abia l-ai cunoscut? Probabil e şi prea în vârstă pentru mine şi apoi suntem din alte medii, dar pur şi simplu e irezistibil.

Derrie râse încetişor.

— Cred că aşa e. Revenind la locul cu deşeuri… Aminteşte-ţi, te rog, ce ai văzut acolo?

— O mulţime de butoaie de petrol, zise Phoebe, şi cu iniţiale pe ele.

— Ce fel de iniţiale?

Phoebe se gândi încercând să-şi amintească.

— Da, erau ale lui Lombard, spuse. Vopsite cu portocaliu intens.

— Mersi.

— *A…* Cortez nu ţi-a pomenit despre mine, nu-i aşa? adăugă Phoebe cu nonşalanţă.

Derrie mormăi ceva în sinea ei.

— Ba da, răspunse. Spune că eşti foarte atrăgătoare.

— Oh!

Inima lui Phoebe tresări. Zâmbi în sinea ei.

— Noapte bună, mătuşă Derrie.

Vocea din receptor îi răspunse cu un zâmbet: „Noapte bună”.

Capitolul 14

Nikki era foarte îngrijorată de modul în care acţiona Clayton. Nu mai era cel dinainte de balul de caritate când o văzuse dansând cu Kane; era din ce în ce mai absorbit.

Campania se înteţea. În ziare apăreau mereu alte articole despre lupta pe care o dădea Kane Lombard cu cei de la Protecţia Mediului. Probabil nu va fi amendat pentru crimă la adresa mediului înconjurător, după cum spunea presa, dar compania lui încălcase câteva legi: poluarea din neglijenţă, sau cea privind controlul poluării supravegheat de stat prin Departamentul de Control al Sănătăţii şi Mediului.

Derrie o sunase pe Nikki mai devreme, înainte ca Clayton să meargă acasă pentru a-i da o anume informaţie. Întâi îi ceru lui Nikki să promită că va ţine secretul, apoi îi spuse ce auzise despre iniţialele marcate cu vopsea strălucitoare pe butoaiele cu deşeuri ale lui Lombard. De ce ar folosi cineva vopsea portocalie pentru a marca nişte butoaie cu deşeuri?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai îngrijorată. Era ceva necurat la mijloc, în toată chestia asta cu deșeurile.

La cină Clayton observă că ea era îngândurată.

— Totul e în regulă? o întrebă.

— Da. Mă gândeam la Derrie. M-a sunat să afle ce mai fac, adăugă ea, fără să mai spună ce aflase de la Derrie.

El îşi ridică privirea din farfurie.

— Ea ce mai face? Îi place noua slujbă? Probabil că îi e dor de mine! adăugă el în glumă.

— Sunt convinsă că îi e dor de tine, îi ţinu ea isonul.

— Şi mie mi-e dor de ea.

Amestecă prin fasolea verde din farfurie.

— Cred că ai observat că Bett şi cu mine ne-am urmat fiecare drumul său, despărţindu-ne.

Ea îşi ridică sprâncenele miratã. Fusese prea ocupată cu problemele legate de campania lui ca şi de propria ei sarcină pentru a mai observa altceva.

— Da?

El dădu din cap.

— Va lucra pentru un lobby din Caraibe şi probabil şi pentru unul englez. Cât timp am fost împreună ne-am simţit bine, dar ea a hotărât că îi e mai uşor să se lipsească de mine decât de această ofertă. Nu o pot condamna, adăugă el încet. În copilărie, Bett a avut de trecut prin multe greutăţi pentru a ajunge în poziţia asta. Nu putea să rateze o asemenea şansă. Şi oricum niciodată nu s-a pus problema căsătoriei.

— Îmi pare rău.

El ridică din umeri şi îi zâmbi.

— Crezi că lui Derrie i-ar plăcea să mă consoleze?

— Ştii cam ce ţi-ar răspunde la genul ăsta de insultă.

— Poate că dacă aş reformula-o, nu m-ar refuza. Niciodată nu am cunoscut-o pe Derrie până în clipa când a plecat, adăugă el grav. Înţelegi ce vreau să spun?

— Că nu ţi-a fost dor de ea până nu te-a părăsit, traduse ea.

— A fost mai mult decât să-mi fi fost doar dor.

Zâmbi.

— Nu pot să-i cer să se întoarcă să lucreze pentru mine. Dar după campanie, poate se va lăsa înduplecată să acorde mai multă atenţie unui biet congresman singuratic.

— Hmm… făcu ea, fără să adauge că Derrie abia aştepta vreo veste de la Clayton.

El mâncă din fasolea verde şi apoi îşi întoarse privirea spre Nikki. În ultimul timp muncise prea mult şi se vedea pe faţa ei.

— Ai nevoie de încă o vacanţă, observă el.

Ea se juca cu mâncarea. În ultima vreme nu prea mâncase mult.

— Nu înainte să te văd reales, glumi ea.

— Eşti subjugată de când l-ai văzut pe Lombard.

Îşi privi furculiţa cu atenţie.

— Nu prea am discutat despre el sau despre femeia aceea drăguţă cu care a venit la balul de caritate acum câteva seri.

El o privi pe furiş, încercând să o dea de gol. De câte ori atacase acest subiect, ea refuzase să spună ceva despre Lombard.

— Era cumnata lui, răspunse ea absentă.

El îşi aşeză furculiţa în farfurie.

— Nikki, trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Zici că l-ai cunoscut pe Lombard. Când?

Ea îşi aşeză furculiţa pe masă, ca şi el.

— Dacă trebuie să ştii, ei bine, a fost lovit şi aruncat pe plajă ultima dată când am mers pe

Seabrook, după Festivalul Spoleto. Chad şi cu mine l-am îngrijit.

— Chad Holman?

— Exact.

El se încruntă.

— Chad a stat cu voi doi în casa de pe coastă?

Ochii ei se întâlniră cu ai lui.

— Nu.

— Doamne, doar nu ai rămas singură cu el?

— A suferit o comoţie şi nu-şi putea aminti cine este, spuse ea cu o voce stinsă. Nu aveam de ales.

El fluieră.

— Maa-mă! Nikki, eşti mult mai pricepută decât o simplă politiciană. Gândeşte-te numai ce ar face presa cu ştirea asta.

— Nimeni nu va afla nimic. Adică ai face mai bine pur şi simplu să nu-i spui lui Haralson, auzi, ameninţă ea. Asta trebuie să rămână între noi, Clayton.

El se strâmbă, dar fu de acord.

— Dar Lombard? Va ştii să tacă? întrebă el râzând zeflemitor.

— Da, va şti, spuse ea, surprinzător de sigură.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu prea ar avea mare lucru de câştigat.

— Eu nu aş fi aşa de sigur. Aici nu e un mare oraş cosmopolit, în Charleston reputaţia şi familia încă sunt importante. O asemenea bârfă ar fi de prost augur pentru noi, acum în ajunul alegerilor.

— Ţi-am spus, nu se va afla nimic, spuse ea liniştită.

— Nu? Şi dacă Lombard va fi condamnat la

închisoare pentru depozitarea ilegală a deşeurilor?

Ea clătină din cap.

— Îl vor amenda. Asta-i tot.

— Depozitarea ilegală a deşeurilor este considerată o crimă. Mulţi preşedinţi de companii şi alţii au intrat la închisoare pentru asta. S-ar putea să se întâmple la fel şi cu Lombard. Ameninţat cu ani buni de închisoare, de ce nu te-ar pune în bătaia puştii?

— Ţi-am zis că nu ar avea nimic de câştigat, repetă ea.

— Ba da, dacă pretinde că din cauza accidentului nu a aflat ce se întâmplă în Charleston. Ba chiar ar putea spune că intenţionat l-ai ţinut departe de toată afacerea asta.

— Acel funcţionar de la Lombard Internaţional care i-a angajat pe cei de la Burke’s este chiar cumnatul lui Burke. A jurat că Burke era curat şi mass-media doar s-a agăţat de nişte incidente nefericite din trecut. I-au luat şi un interviu la televizor, ţi-aminteşti?

— Oricum, Lombard poate fi condamnat pentru asta, spuse Clayton cu aerul unui avocat care cunoaşte bine infracţiunile.

Studiase legile privind mediul înconjurător.

— Faptul că nu a verificat compania lui Burke înseamnă destul pentru a fi învinuit de încălcarea legilor privind mediul. E răspunzător pentru neglijenţa lui, chiar dacă nu se consideră o crimă. Cei care susţin legile mediului sunt foarte activi în ziua de azi şi aşa şi trebuie să fie. E uşor să poluezi, dar greu să îndrepţi lucrurile după aceea.

Singura cale de a asigura rezerve de aer şi apă curată în viitor rămân măsurile de protecţie.

— Dar nu are importanţă dacă exterminăm o specie de bufniţe pentru a asigura temporar slujbele muncitorilor forestieri, spuse ea intenţionat.

— Nu schimba vorba.

Se ridică de la masă şi începu să măsoare camera în lung şi în lat.

— Trebuie să câştig alegerile, Nikki.

— De ce? întrebă ea fără menajamente. De ce trebuie să câştigi?

El şovăi. Desigur, campaniile fuseseră întotdeauna importante pentru el, dar numai în ultimele luni deveniseră cel mai important lucru din viaţa lui.

— Pentru că vreau să mă întorc la Charleston, presupun, începu el. Au rămas programe pe care nu am reuşit să le aplic, proiecte neterminate la care să lucrez...

— Până să apară Haralson şi să lucreze pentru tine, nu erai aşa.

— Haralson este doar mijlocul pentru a-mi atinge ţelul. Miles mi l-a recomandat şi Haralson a fost de importanţă vitală.

— Miles are intenţii bune, dar bâjbâie prin ceaţă, spuse ea. Nu-l interesează cum se fac lucrurile, ci doar să fie făcute, în multe privinţe e foarte naiv şi prea încrezător.

— Nu cumva încă îl...?

Ea râse uşor.

— Dacă încă îi duc dorul? Nu, nu. Am cicatricele

mele, dar am renunţat de mult să mai sper.

Îşi clătină capul cu tristeţe.

— Clayton, am obosit să ne contrazicem pe tema asta.

Şi aşa era. I se făcuse greaţă în clipa aceea. Bine că pentru un timp nu se va vedea că e însărcinată. Îi va mai lăsa un răstimp să pună la punct un plan.

El îşi scotoci buzunarele după chei. Ezită.

— Aş putea să merg să o văd pe Derrie.

— Ar fi interesant, dacă te gândeşti că lucrează pentru inamicul tău politic numărul unu.

El zâmbi fără să guste gluma.

— Da, aşa cred şi eu.

Dădu să plece. Apoi se opri şi se întoarse pentru a o privi pe Nikki. În ultima vreme, fusese cam sensibilă.

— Chiar te-a îngrijit Chad când te-ai îmbolnăvit?

Ea şovăi.

— Mai bine mi-ai spune. Ne întâlnim uneori.

— Nu, mărturisi ea încet. Kane m-a dus la un alt doctor şi apoi m-a îngrijit cu atenţie.

Ea îi ocoli privirile. Ar fi putut să-i spună totul.

— Îl iubesc, Clay.

El o privi aiurit. Nu spusese nimic până atunci.

Dar trebuie că a durut-o modul cum Clayton îl tratase pe Kane Lombard în presă. Nu era nici ea de partea celor care poluează mediul, dar părea să fie convinsă că Lombard e nevinovat. Clayton era sigur de contrariu! Acum, că Nikki îl apăra atât de deschis, începea şi el să se îndoiască.

Clayton se simţea vinovat şi asta-l înnebunea. Nu voia ca sora lui să se îndrăgostească tocmai de cel

mai puternic susţinător al rivalului său politic. Reporterul de la ziarul lui Lombard încă răscolea în Charleston, iar Haralson devenea din ce în ce mai agitat. Atâţia curenţi converg în sensul ăsta, se gândi el. Prea mulţi.

— Trebuie să câştig alegerile. Nu-i pot lăsa pe Lombarzi să afle ceva despre trecutul nostru.

— Clay, chiar dacă vor publica tot ce ştiu, şi tot nu ar avea prea multe de spus, zise ea calmă. Miles e o biată victimă. L-ar durea dacă lucrurile ies la iveală, dar poate nu atât cât crezi tu.

— Ce ar face Miles? Ştii cât de nesigur e el. S-ar gândi la sinucidere.

Ea se încruntă.

— Nu cred. E mai puternic decât crezi. Ascultă, Haralson te-a ţinut din scurt, zise ea direct. El a insistat mereu să-l vânezi pe Kane Lombard. De ce nu afli motivul pentru care o face?

El se încruntă.

— Ştiu de ce. Vrea să mă ajute pe mine.

— Clay!

— Mă întorc mai târziu, spuse el, zâmbind uşor. Nu-ţi face probleme. Totul va fi în regulă. Atâta timp cât nu te mai porţi atât de intim cu Lombard în public, spuse el cu hotărâre.

— S-a făcut.

Părea că şovăie.

El porni spre uşă, apoi se întoarse pentru a o privi.

— Nikki, dar ce simte el pentru tine?

Ea făcu ochii mari şi zâmbi visătoare.

— Mai degrabă ar intra în închisoare, decât să

mă bage pe mine în vreun scandal, zise ea deschis. Nimeni nu se poate împotrivi sentimentelor proprii, Clay. Dacă nu era campania, l-aş fi urmat de mult.

Nikki făcuse atât de mult pentru el, iar el îi cerea să renunţe la ceea ce ar fi putut fi unica ei fericire. Se simţea îngrozitor.

— Înţeleg, şopti el. Bine... nu o să întârzii.

După ce urmări ştirile de seară, Nikki fu tentată să-i facă o vizită lui Kane. Cei de la Protecţia Mediului găsiseră încă o depozitare ilegală de deşeuri într-o zonă agricolă necultivată. Aici nu era implicat Burke, iar pe butoaiele pline cu poluanţi nu se găsise nicio indicaţie în privinţa companiei în cauză.

Echipa care se ocupa cu curăţarea zonei aşează butoaiele în învelişuri de metal pentru a evita orice scurgere. Oricum, până atunci, sute de galoane de substanţe toxice neidentificate se scurseseră deja şi îmbibaseră solul. Mai târziu se vor calcula pagubele, acum trebuiau să analizeze şi să identifice substanţele, abia după aceea puteau începe operaţiunile de curăţare a zonei. Cel însărcinat cu această problemă, trimis de Organizaţia pentru Protecţia Mediului, era foarte pornit, promiţând răsplata cuvenită pentru „acea depozitare de deşeuri de la miezul nopţii” şi ameninţând cu urmărire penală.

Tot la ştiri se readuse pe tapet problema locului afectat de operaţiunea de depozitare efectuată de Burke şi compania lui Lombard fu din nou acuzată. Se aşteptau sentinţele, şi deja Organizaţia arborase un steguleţ roşu în privinţa asta, căci mai

avusese loc şi o altă scurgere. Părea să fie un gest intenţionat, se gândi Nikki, încât apărarea lui Kane să devină şi mai dificilă. Îşi micşoră ochii. Ce ghinion pentru o companie, să îşi angajeze mereu altă firmă pentru depozitarea deşeurilor, şi ce păcat că Burke a fost atât de uşor dibuit la locul faptei, ce şansă pe cei de la problemele mediului să depisteze atât de rapid şi uşor infracţiunea, şi mai ales că iniţialele firmei Lombard Internaţional au fost atât de uşor de citit!

Se ridică de pe scaun şi se duse la telefon; acum nu mai avea nicio îndoială că totul era o înscenare. Dar cu ce scop? Şi de ce să-l înfunde pe Kane?

Ştia numărul de telefon de la casa lui de pe Insula Seabrook. Chiar dacă nu ar fi acolo, menajera s-ar putea să ştie cum să dea de el. Formă numărul. Telefonul sună o dată, de două, de trei, de patru ori. Voia să închidă, când cineva răspunse.

— Lombard.

Era chiar el. Şocul produs de vocea lui o surprinse atât de mult că aproape era să închidă. Dar duse receptorul din nou la ureche.

— Cine e? veni întrebarea scurtă.

— …Nikki.

— A, bună. Am fost foarte ocupat, dar să ştii c-am încercat să te sun. De trei ori, de fapt, dar mi s-a spus că erai ocupată cu campania. Nu am vrut să-ţi fac probleme cu fratele tău, lăsându-ţi mesaje pe robot.

Auzind ce spunea el, simţi cum o năpădeşte căldura. Crezuse că nu se obosise să o sune.

— Drăguţ din partea ta.

Apoi urmă o pauză.

— Te simţi bine? o întrebă cu o voce adâncă şi mângâietoare precum catifeaua.

Ei îi dădură lacrimile. Le îndepărtă clipind. Era chiar îngrijorat în privinţa ei.

Zâmbi.

— Da, răspunse. Tu cum te simţi?

— Ca o fiinţă de notorietate publică, răspunse el sec. Cred că fratele tău se bucură de tam-tamul făcut pe seama pretinselor mele păcate, o dată cu acest ultim scandal al deşeurilor ilegal depozitate.

— Nu e aici.

Urmă altă pauză.

— E periculos, nu-i aşa, să-ţi chemi duşmanul pentru a sta de vorbă.

— Pot să te văd? îl întrebă ea.

— Sigur. Tocmai arată la TV o poză de dosar de-a mea. Pe programul…

— Kane, nu glumi. Am… aflat ceva. M-am gândit la ceva, se corectă ea. Trebuie să te văd.

— Ai încredere în mine, Nikki?

— Sigur, spuse ea pe neaşteptate. Nu am să-ţi spun ceva care să te compromită mai mult decât eşti deja. Dar cred că ar trebui să mă asculţi.

— Continuă, o rugă el.

Începu să vorbească şi să vadă astfel lucrurile mai clar. Dacă temerile erau adevărate, telefonul lui putea fi urmărit.

— Hai să ne întâlnim undeva, propuse ea.

— E riscant, delicios de riscant, adăugă el încet.

— E mai riscant să discutăm la telefon. Am putea

fi ascultaţi.

— Nu cred, zise Kane amuzat. Ai văzut prea multe filme de spionaj.

— Trece-o şi pe asta cu vederea, glumi ea.

— Bine. Unde vrei să ne întâlnim?

— Unde te-am găsit când erai rănit.

— Când?

Ea începu să intre în rol. Aproape o amuza.

— Plec acum.

— Voi fi acolo.

Nikki îşi puse o pereche de blugi închişi la culoare şi o bluză albă cu un trandafir-broşă pe piept. Inima îi bătea cu putere când porni de la uşă spre maşină. Informaţia ei putea să-l ajute pe Kane, dar trebuia să recunoască faptul că motivul adevărat pentru care voia să-l vadă nu prea avea de-a face cu politica sau cu deşeurile poluante. Se ducea să-l vadă pentru că îl iubea.

Îl găsi stând pe o dună de nisip, lângă un smoc de iarbă; fuma o a doua ţigară.

— Nu ştiam că fumezi, spuse ea.

El se întoarse şi aşteptă ca ea să se aşeze lângă el. Erau bine ascunşi acolo în întuneric, lângă malul apei, nici vecinii nu-i puteau zări din casele lor.

— Încetasem să fumez, spuse. Până acum câteva săptămâni. Nervii îmi sunt foarte întinşi. Iar dorul de tine nu m-a ajutat deloc, spuse el crispat.

Ea se aşezase lângă el şi îşi încolăci braţele peste trup. Îl vedea foarte clar în întunericul luminat de lună. Îi simţi trupul cald şi puternic şi începu să se simtă în siguranţă, în ciuda ostilităţii

dintre ei.

— Ceva se întâmplă, îi spuse ea. Cred că eu sunt la mijloc, şi tu la fel.

— Ce vrei să faci? o întrebă.

Ochii ei priviră tandru ceea ce putea să vadă din faţa lui. Voia atât de tare să se strecoare pe genunchii lui şi el să o ţină în braţe. Trecuse mult timp de când o ţinuse atât de aproape, la balul de caritate, şi mai mult timp se scursese de când stătuse în braţele lui şi fusese iubită de el.

— Cineva a înscenat scandalul ăsta.

— Cine?

— Nu te-ai gândit niciodată la asta? îl întrebă. Scurgerea deşeurilor poate să fi fost întâmplătoare. Dar ultima depozitare a urmat imediat, de parcă cineva ar fi ştiut că eşti pe lista neagră a celor de la Organizaţia pentru Protecţia Mediului pentru o infracţiune gravă. Locul unde a avut loc depozitarea a fost găsit atât de uşor, ridicol de uşor. Iniţialele companiei tale erau imprimate pe containere cu vopsea portocalie strălucitoare. Acum fă şi tu socoteala!

Fusese atât de împovărat de acuzaţii, publicitate, de persecuţia continuă ca şi de dorul de Nikki, încât mintea i se întunecase. Ea avea dreptate. El nu-şi cântărise situaţia deloc. Fusese prea ocupat să se apere.

Se aşeză mai aproape de ea şi se aplecă pentru a-i vorbi şoptit.

— Dacă fratele tău ar fi cel care a pus la punct toată treaba, mi-ai spune?

— Îmi iubesc fratele, spuse ea încet. Pot să-ţi

spun sigur că nu ar aproba ceva ilegal – dacă ar şti adevărul. El nu-şi dă seama cum intră în mizeria asta, dar eu văd. Cineva încearcă să-ţi distrugă compania şi credibilitatea. Mă trec fiorii numai gândindu-mă ce s-ar putea întâmpla. Are sânge rece şi e de neclintit, şi trebuie că are un scop foarte inteligent. Nu pot să-mi dau seama ce. Dar trebuie să fie mai mult decât un mod subtil de a-l ajuta pe Clayton să câştige alegerile, nu vezi?

Nu vedea. Ochii i se micşorară când, terminând ţigara, o înfipse în nisip.

— La ce i-ar folosi să mă linşeze folosind presa?

— Nu ştiu. Dar trebuie să existe un motiv, Kane, ştiu că nu eşti vinovat pentru cele întâmplate, spuse ea cu convingere.

El încercă să-i ghicească trăsăturile feţei prin întuneric. Îşi întoarse capul şi privi înspre golf, orbit de strălucirea lunii oglindite în valurile oceanului.

— De ce crezi că nu am făcut-o eu? o întrebă.

Ea zâmbi.

— Iubeşti oceanul, nu-i aşa? îl întrebă ea. Eşti un naturalist convins. Oamenii de genul tău nu îndrăznesc să distrugă mediul înconjurător.

El îşi răsuci capul spre ea.

— Eşti foarte isteață.

— Da, cred că uneori, din când în când, sunt. Ce ai de gând să faci?

— Nu știu încă.

— Kane, doar n-o să intri la închisoare, nu? îl întrebă ea îngrijorată.

— Nu cred că e cazul. De ce? şopti el sec. Ţi-e teamă să nu îţi cer să îmi susţii alibiul?

— Ştiu că nu ai face-o! spuse ea încet. Dar eu aş susţine mărturia, dacă ar fi vorba să te scap de închisoare.

Inima îi sări din piept.

— Şi i-ai distruge cariera fratelui tău?

Ea răspunse fără să clipească.

— Da.

Se îndreptă spre ea, fără să vrea. O luă în braţe, strângând-o la pieptul său puternic. Apoi o sărută. Vântul din golf îi învălurea părul la fel cum sărutul îi învălurea mintea.

El o aşeză cu spatele pe nisip şi se aşeză între picioarele ei, ridicând-o brusc, încât partea cea mai sensibilă a feminităţii ei stătea lipită de tot ce însemna virilitate dezlănţuită în făptura lui.

Ea gâfâia, dar el continuă la fel de pătimaş. Chiar mai înfocat. Ea îi simţi mâinile trecându-i peste coapse, peste fesele încordate, ridicând-o şi trăgând-o spre coapsele lui, încât, singuri, pantalonii ei îi mai stăvileau accesul spre corpul ei.

— Nisipul ăsta aspru s-ar putea să te zgârie pe spatele gol, zise el încordat, cu respiraţia mângâindu-i buzele. Este singurul motiv pentru care nu ţi-am desfăcut fermoarul pantalonilor. Deşi se lăsase purtată de valul senzaţiilor, acum îşi mai revenea în fire. Se cutremură. Era o apropiere atât de intimă, încât se bucură că el nu îi vede faţa.

El se frecă senzual de coapsele ei şi ea îi simţi respiraţia accelerându-se.

— Simţi? şopti el.

Ea îşi ţinu respiraţia şi îşi îngropă faţa sub bărbia lui. Acest gest îi atrase brusc atenţia, şi, pe

moment, îi stăvili pasiunea. Corpul se linişti.

— Nikki… ce se întâmplă?

Ea dădu din cap, ascunzându-şi şi mai tare faţa înfierbântată în trupul lui.

— Mai bine mi-ai spune, Nikki, zise el încet.

— Ce să-ţi spun?

— Nu te ascunde după deget.

Ea îşi lipi ochii închişi de gâtul lui.

— Ştii deja, şopti ea. Nu-i aşa?

— Te-am speriat. Nikki, în noaptea aceea petrecută cu mine, te-ai simţit stingherită pentru că erai virgină, nu-i aşa? Nici nu ştiai ce este sexul cu adevărat.

Ea râse printre suspine.

— Dar pot să spun că acum am o idee foarte clară despre asta.

El îi ridică faţa spre el, pentru a-i vedea obrajii îmbujoraţi. El însuşi era transportat.

O mângâie pe păr, mâinile îi tremurau. Începu apoi să-şi deschidă cămaşa, încet, arătându-i pieptul pe care apăruseră bobiţe de sudoare. Părul des îl acoperea până spre claviculă, iar muşchii lui bronzaţi transpiraseră.

— Ai transpirat, spuse ea, uimită, căci era rece pe plajă.

— Sigur că da: te doresc, îi răspunse el simplu.

El îi trase obrazul spre pieptul său dezgolit şi o mângâie pe păr, sărutându-i fruntea, alintându-i pielea pe sub bluză. Îi deschise sutienul. Se aplecă şi îi sorbi buzele.

— Atât de mult te-am aşteptat, şopti ea încet, conducându-i mâinile spre sâni.

Se aşează pe spate cu ochi flămânzi.

— Atât de mult, Kane!

— Cumplit de mult, fu el de acord.

Mâinile i se încleştară pe bluză şi o ridicară o dată cu sutienul, dezgolindu-i sânii în lumina lunii.

Ea fu cuprinsă de un fior: era atâta erotism în aerul cu care îi mângâia sânii şi în privirea lui lacomă şi admiratoare.

— Acum arcuieşte-ţi spatele, micuţa mea, şopti el. Dă-mi-i mie!

Ea se supuse, îndoindu-se încet, cu mişcări lente, cu respiraţia întretăiată. Tremura la adierea vântului, şi atunci buzele lui calde şi umede o acoperiră, limba lui începu să se plimbe peste sfârcurile tari ale sânilor ei: corpul i se ondula, gâfâi uşor, neajutorată, sub povara plăcerii.

— Nikki, mormăi el răguşit.

Mâinile lui desfăcură fermoarele, în vreme ce o copleşea cu sărutări.

— Doamne, Nikki!

Îşi aşeză blugii sub ea, pentru ca spatele ei să nu se zgârie de nisip. Apoi începu s-o mângâie. Ea reacţionă imediat, retrăind plăcerea din prima noapte. Îşi desfăcu picioarele în calea lui şi el îşi dovedi măiestria asupra trupului ei dornic şi neajutorat.

Îi conduse buzele peste piept şi fu cuprinsă din nou de un fior care se repetă apoi iar şi iar, încât el începu să vibreze de plăcere, învăluind-o în forţa şi respiraţia lui.

Era prea mult pentru ea. Corpul ei tensionat, fremătând, se ridica spasmodic spre a se întâlni cu

el; se agăţă de umerii lui, încercând să facă să crească acea tensiune, să i-o dăruiască lui... lui...

Începu să strige în neştire. El îi acoperi gura sărutând-o, strigătele ei scurte încetară astfel, iar el râse uşor arogant şi cu o încântare răutăcioasă.

Ea auzi un sunet neclar: un alt fermoar care se deschidea. Apăsarea buzelor lui deveni din ce în ce mai puternică.

Era pregătită să îl primească, dar pătrunderea lui puternică o izbi. El o ridică şi imediat îl simţi înăuntrul său.

Ea scoase un sunet, un mormăit înfometat, apoi el simţi cum trepidează cuprinsă de fiorul unei plăceri nesfârşite. El o ajută. Dar când ea se relaxă şi se cutremură, el încă mai tânjea după acea plăcere.

— Ajută-mă, îi şopti el.

Corpul ca şi vocea îi tremura uşor.

Ea devenise forţa care îl stimula, încât nu se mai putea opri, nici nu mai putea gândi. Dorea să retrăiască acea plăcere de nedescris pe care i-o oferise cândva. Dorea să-şi simtă corpul puternic biciuit de plăcerea acelei senzaţii.

— Da, îi răspunse ea, cu o voce caldă, tandră pe când se ridica spre el. Iubitule!

El gâfâi. Mâinile i se încleştară peste coapsele ei. O sărută înfocat şi începu să o ajute în unduirea ei cu mişcări uşoare. Era înnebunit după ea, dar tandreţea pe care o simţea îl făcea şi mai atent şi mai grijuliu faţă de ea. Şi mişcările uşoare, dulci îi amplificară şi mai mult plăcerea teribilă dinlăuntrul său.

— Niciodată nu am reuşit să ajung aici, spuse el răguşit. Niciodată nu am mai simţit aşa ceva. Nu pot să fiu atât de tandru pe cât ar trebui, nu reuşesc să te iubesc… pe dinăuntru… îndeajuns…, spuse el cu respiraţia înăbuşită.

Mâinile i se încleştară cu putere şi scoase nişte sunete dezarticulate, pătimaşe, în timp ce încerca să pătrundă în ea şi mai adânc. Începu să simtă că intră într-altă lume.

— Nikki… ajută-mă… să simt! zise cu o voce înăbuşită.

Simţi cum acele vibraţii extatice pluteau în jurul său şi o sărută pe gură, cu trupul puternic încordat; înlăuntrul său ardea un foc mai grozav decât soarele.

Ea îl urmă, orbită de extazul fără margini pe care el i-l producea. Începu să tremure pe când îşi revenea în fire, cu mâinile în jurul lui, cu ochii închişi, obosiţi, zâmbind şi luând parte la căderea lui victorioasă pe pământ. Se gândi la copilul pe care deja îl procreaseră. Bucuria resimţită era cumplită, aproape de nesuportat. Acum era al ei. El îi aparţinea ei.

Când, în cele din urmă, încetară să mai tremure, o strânse lângă el, pe când îşi revenea cu adevărat în simţiri.

Ea îi sărută umărul gol cu gesturi tandre, dulci şi se cuibări la pieptul lui cald. Mâna ei se odihni posesivă peste stomacul lui suplu.

— Dacă vreodată ai să faci asta altei femei, spuse ea cu respiraţia întretăiată, te voi îneca în cea mai apropiată mlaştină.

El chicoti şi se răsuci.

— Nu aş avea putere s-o fac.

Se întoarse şi începu să o sărute, cu o dragoste nestăvilită.

— Nu ai folosit nimic preventiv, spuse ea cu sfială.

— Da. Ştiu.

Îi trase obrazul spre pieptul lui şi o strânse cu putere, făcând-o să simtă bătăile surde, grele ale inimii.

— Ştiu că suntem într-o situație foarte delicată, şi e cam târziu să te întreb ce părere ai. Dar ştii că mi-am pierdut băieţelul, şi mi-e cumplit de dor de el.

El se opri, deşi nu era-n firea lui.

Mâna lui uriaşă o mângâie pe păr, ţinând-o strâns la piept.

— Nikki, şopti el, cu o voce nesigură, vrei să-mi dăruieşti un copil?

Capitolul 15

Nikki simţi o pornire nestăvilită să danseze pe plajă, aşa goală cum era. Nici nu-i venea să creadă că e adevărat, că el o rugase aşa ceva.

— Tu iubeşti copiii, continuă el persuasiv. Le fel şi eu. Sunt mii de lucruri pe care le avem în comun. Copilul ar fi cel mai important.

— Totul se întâmplă atât de repede… începu ea ameţită de fericire.

— Nu atât de repede pe cât aş vrea eu, o corectă Kane. Îşi coborî privirea şi mâinile sale enorme

poposiră uşor pe pântecele ei. La început, îşi aminti el, n-am prea făcut mare lucru ca să împiedic legătura noastră să avanseze. Ştiam că nu e bine ce fac, însă mi-am pierdut minţile şi m-am lăsat purtat de dorinţă. Când mi-a revenit mintea la cap, am aflat cine e fratele tău şi am explodat de supărare. Nici nu poţi să ştii cât de mult am regretat uşurinţa cu care am reacţionat.

— Ar fi trebuit să fiu cinstită cu tine, zise ea.

— Amândoi am fi făcut mai bine să nu ne ascundem unul de celălalt. Dar am început să bat câmpii. Sunt sigur că am citit undeva că fecioarele rămân însărcinate prima oară, o tachină el.

Ea îl lovi uşor cu palma peste piept.

— N-am de gând să fac un copil din flori în Charleston!

— Ne vom căsători, o linişti el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Fratele meu mai degrabă te-ar ucide decât să te lase să te căsătoreşti cu mine.

— N-o va face dacă-i vom spune că eşti gravidă, răspunse Kane sigur pe el, şi o auzi pe Nikki ţinându-şi răsuflarea. Mă rog, chiar dacă nu e încă adevărat, va fi în curând. Sper că n-ai nimic împotriva logodnelor scurte şi ne putem căsători peste trei zile. Şi ne vom căsători, adăugă el observând că ea părea să se opună. Nu ştiu care sunt obiceiurile pe-aici şi nici nu-mi pasă, dar o să locuim la mine acasă până le descoperim.

— Trebuie să mă întorc acasă!

— De ce?

Atingerea corpului său îi dădea o senzaţie

plăcută, de confort şi căldură. Se întinse peste el şi suspină de plăcere când el îi absorbi povara dulce a trupului.

— Pentru că nu-mi place să am o viaţă dublă. Nu mi-e ruşine de ceea ce simt pentru tine.

— Şi ce simţi pentru mine? o întrebă el, mângâindu-i tandru gâtul catifelat.

— O afecţiune profundă. O pasiune nestăvilită. Şi aş mai putea să mă gândesc şi la alte epitete, dar mi-e somn.

— E obositor să faci dragoste, îi şopti el în glumă. Nu vii acasă cu mine?

— Vreau să vin. O, ce mult aș dori să vin! Dar mai bine să procedăm cum se cuvine, îl rugă ea. Vreau să spun, dacă eşti sigur că vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Sunt sigur, nu-ţi face probleme, declară el, înălţând o sprânceană ca să pară solemn. Copilul ar fi un lucru minunat însă în primul rând mă gândesc la şira spinării.

— La ce?

— La şira spinării, murmură el adânc satisfăcut. Îmi place s-o simt cum se topeşte şi apoi explodează în mii de artificii. Nu ţi-ai dat seama câtă plăcere mi-ai oferit, sau totul e prea nou pentru tine?

Nikki păru încurcată şi el râse, şoptindu-i ceva la ureche.

— Oh, rămase ea cu gura căscată.

— Peste câteva săptămâni n-o să mai fi aşa de uşor de şocat. De fapt, cred că eu voi fi cel şocat.

— N-aş fi atât de sigură, îi răspunse Nikki.

Jucându-se cu degetele în părul lui de pe piept, privi în direcţia în care se ghiceau valurile izbindu-se de ţărm. Totul era atât de neaşteptat. Parcă toate simţurile ei ar fi luat-o razna.

— Am suferit mult din cauza ta, Nikki, zi şi noapte. M-a lovit foarte mult când am aflat cine eşti, dar asta nu m-a împiedicat să-mi fie mereu dor de tine. Când te-am întâlnit atunci la balul acela, a fost cel mai dureros lucru care mi s-a întâmplat în ultimele luni.

— Chiar ai încercat să-mi dai telefon? întrebă ea.

— Da. După bal. Ştiu că fratele tău ar dori să mă vadă după gratii. Nici eu nu-l iubesc prea mult. Nu voiam să ajungi între ciocan şi nicovală, să trebuiască să alegi între noi... Dar nu pot renunţa la tine, Nikki. Şi nici n-o voi face.

— Şi acum lucrurile s-au complicat, nu-i aşa?

— A fost minunat. Îţi dai seama ce înseamnă pentru mine să te ţin în braţe, să fii a mea şi să te simt că mă doreşti la rândul tău?

Îşi apropie buzele de gura lui şi-l sărută molatec. Trupul ei se făcu una cu al lui, simţind dorinţa nestăvilită din el.

— Ce mare eşti, şopti ea alintându-se.

El răspunse cu un geamăt de plăcere la sărutul ei. Abia după mult timp se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să pleci acasă, îşi aminti el.

— Dar tu nu vrei să plec cu adevărat.

Se cuibări la pieptul lui, închizând ochii, şi se gândi la copil. Degetele ei descoperiră din nou cârlionţii de pe pieptul lui şi îl mângâie tandru.

— Chiar vrei un copil de la mine, Kane? întrebă

ea încet.

— Mai mult decât orice pe lume, mărturisi Kane. Îi strânse capul în palmele lui mari.

Se rostogoli în nisip şi Nikki îl cuprinse în braţe, ca pe un copil. Poate că părea vulnerabil în asemenea clipe de durere, însă era iubitul ei. Şi cu timpul poate că va accepta şi el propria iubire faţă de ea, mai ales dacă îi va dărui un copil. Era evident că o dorea, aproape ca pe o obsesie, şi că ţinea mult la ea.

— Sunt atât de bucuroasă că ai spus asta. Se întinse ca să-l poată săruta. Pentru că vezi, Kane... dacă îi spunem lui Clayton că sunt gravidă n-o să fie nicio minciună. Chiar sunt gravidă, şopti ea în urechea lui.

Kane îi căută privirea. Mâinile sale îndepărtară şuviţele căzute pe obraji.

— Ce? izbuti el să scoată un sunet răguşit.

— Port în pântece copilul tău, şopti ea, amuzată de expresia feţei lui.

— Vrei să spui că... atunci, prima dată... în prima noapte...?

— Da, asta vreau să spun, zise ea. Faţa lui se lumină. Râse înnebunit de plăcere şi-şi întinse palmele peste pântecele lui Nikki, apărându-l posesiv.

— Văd că nu mai are niciun rost să te întreb ce părere ai...

— O să-i cumpăr mâine o mănuşă şi o bâtă de baseball. Băiat sau fată, sunt sigur că-i va plăcea baseball-ul la fel de mult ca şi mie. Chestie de gene.

Nikki râse şi-l trase mai aproape de ea, sărutându-l frenetic.

— Îmi placi foarte mult când eşti aşa, îi şopti ea înduioşată.

Kane o strânse în braţe, închizând ochii.

— Iubita mea, a mea şi numai a mea. Te ador.

În clipa următoare o simţi tremurând în braţele sale şi îşi dădu seama că avea pielea rece.

— Nu ne putem permite să mai răceşti o dată, draga mea. Am fost nechibzuiţi, dar a trecut atâta timp.

— La fel şi pentru mine, îl aprobă ea. Dar nu-mi pare rău deloc, şi cred că nici ţie, chiar dacă te-ai jura pentru a mă convinge de contrariu.

— Nu regret nimic, râse el.

O ajută să se îmbrace, după care se îmbrăcă şi el.

Se ridică în picioare, fără prea mult chef, şi o ajută şi pe ea să facă la fel. Se uita la ea aşa cum stătea în picioare în faţa lui şi privirea îi trăda iubirea şi grija pentru ea.

— Arăţi altfel. Străluceşti.

Îl privi în ochi.

— Ai vorbit serios când ai spus că mă vrei de soţie, chiar dacă sunt însărcinată?

— Absolut serios, o linişti el.

Simţea o căldură ce-l topea pe dinăuntru şi doar vederea iubitei sale era de ajuns ca să-l copleşească fericirea.

— Simt că sunt gata să mor de fericire în orice clipă, îşi rosti el gândul.

— Nu, te rog, zise Nikki râzând, cu ochii

înlăcrimaţi de iubire. Îmi mai dai telefon mâine?

— Ce-ntrebare! Vino acasă cu mine şi vom rămâne unul în braţele celuilalt, dezbrăcaţi, până mâine dimineaţă, chiar dacă asta e tot ce putem face.

— Şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Dar trebuie să mă întorc acasă.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui. Era întru totul al ei şi numai al ei. Când Nikki îşi ridică din nou ochii spre el acest gând se citea limpede pe chipul ei.

— Eşti al meu acum, zise ea triumfătoare.

— Ştiu.

O prinse de mână, i-o ridică, cu palma în sus şi i-o sărută.

— Să visezi la ce-am făcut în seara asta. Şi ai grijă de tine. Ai foarte mare grijă. Eşti toată viaţa mea acum, Nikki.

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute uşor.

— Nu-ţi face probleme.

— Te caut eu cât de curând, după ce voi face toate aranjamentele. Nu-i spune încă nimic fratelui tău. Prefer să afle de la amândoi.

Ea dădu din cap:

— Şi eu cred că e mai bine aşa. Noapte bună.

Îl privi depărtându-se pe plajă, spre barca cu motor cu care venise pentru a o întâlni. Îl privi plecând şi inima ei era plină de iubire pentru el, şi simţea furnicături în tot trupul. „Viaţa e atât de frumoasă”, se gândi ea. Nu regreta nimic din ce se întâmplase. Devenise femeie, iar în curând va fi soţie; soţia lui Kane Lombard. Parcă plutea când se întoarse în casă.

Telefonul de a doua zi dimineaţă o luă pe nepregătire; la început nici nu înţelegea ce i se spune, ţinea doar receptorul în mână şi se uita în gol.

— Ce-aţi spus?

— Ziceam că am nişte fotografii de prima mână cu dumneavoastră şi cu Lombard pe plajă, noaptea trecută. Foarte excitante, vă mărturisesc. Ce-aţi zice să fie publicate într-un ziar de scandal?

— Tatăl lui Kane Lombard este proprietarul unui asemenea ziar, îi răspunse ea enervată.

— Însă nu e unicul. E drept că nu prea se dă în lături de la calomnierea altora, însă nu sunt convins că o să se bucure să-şi vadă fiul pe prima pagină a altui ziar. Dar fratele dumneavoastră credeţi că se va bucura să vă vadă pe coperta unuia? Sora unui candidat pentru Camera Reprezentanţilor face dragoste pe plajă cu inamicul politic al acestuia, declară vocea din receptor. Ce titlu minunat ar fi!

Nikki simţi că i se taie picioarele. Alunecă, cu spatele sprijinit de perete, pe podea. O singură fotografie şi Clayton şi-ar pierde orice şansă la Charleston. De frică, nici nu mai putea să se gândească la aşa ceva.

— Ce doriţi de la mine? întrebă ea. Dacă telefonul era ascultat de vreunul din inamicii lui Clayton, va fi distrusă.

Filmul întregii sale vieţi îi trecu pentru o clipă prin faţa ochilor.

— Vreau să-l lăsaţi în pace pe Lombard şi să nu

vă mai apropiaţi niciodată de el. Şi încă ceva, să nu suflaţi nimic despre motivul adevărat al acestei hotărâri.

— Dar…!

— Dacă îl mai vedeţi pe Lombard, pozele vor fi trimise imediat ziarelor însoţite de articolele corespunzătoare. Şi lumea va avea ce să vadă.

Convorbirea se întrerupse brusc. Măcar dacă ar fi avut prezenţa de spirit să o înregistreze! Nici prin gând nu-i trecuse că ar putea s-o urmărească cineva până pe insulă. Acum abia, când era prea târziu, îşi dădu seama cât de inconștientă fusese.

Îşi îngropă faţa în mâini. Nu i se putea întâmpla ei aşa ceva! Kane dorea s-o ia de soţie. Ce-o să creadă când ea va refuza să vorbească cu el, sau să se întâlnească cu el? Dacă va provoca un scandal şi oamenii aceia vor sta ascunşi şi-l vor filma? Inima i se opri la asemenea gând. Va fi difuzat totul şi în programul de ştiri. „Iubitul înfuriat o atacă pe sora candidatului pentru Camera Reprezentanţilor”. Publicitate multă. Multă şi nefavorabilă. Clayton va pierde la alegeri, implicat fiind în asemenea scandaluri sordide.

Nu ştia ce să mai facă.

Derrie auzi ciocănitul la uşă şi se duse să deschidă. Era îmbrăcată într-o rochie de casă bej, cu alb şi auriu, iar părul era lăsat despletit pe spate. Deşi era încă devreme, se pregătea de culcare şi nu aştepta pe nimeni. Deschise uşa cu un gest grăbit.

În prag stătea Clayton Seymour. Derrie îşi simţi

inima bătându-i nebuneşte.

Clayton rămase pironit, privind-o pierdut. Rareori o văzuse pe Derrie atât de frumoasă. Din anumite motive, consideră că era mai impresionat decât ar fi trebuit. Zâmbi leneş.

— Bună. Ţi-a fost dor de mine?

— Nu în mod deosebit, răspunse ea.

Picioarele îi tremurau îngrozitor, dar reuşi să-şi ascundă emoţia.

Clayton suspină dezamăgit.

— Mda, pot să intru?

Derrie se dădu la o parte şi îl lăsă să intre, închizând uşa după el. Se întoarse să-l privească.

— Ce doreşti, Clay?

El ridică din umeri. Îşi înfundă mâinile adânc în buzunare.

— M-am gândit că poate ne uităm împreună la un film.

Derrie clătină din cap.

— Nu cred că ar fi prea înţelept, având în vedere circumstanţele.

— Ai lucrat foarte bine pentru Hewett, încercă el încă o dată. Îmi plac ideile tale de propagandă. Sunt foarte eficace, fără să fie senzaţionale.

Derrie se uită fix la el.

— Ce mai face Bett?

Clayton se strâmbă. Nu-i făcea plăcere să vorbească despre aşa ceva.

— S-a întors la Washington să lucreze în lobby. Ar fi un conflict de interese dacă am continua să ne vedem. Ne-am despărţit.

— O, deci asta era, zise ea dezamăgită.

— Bett e o femeie a naibii de minunată şi o să ţin mereu la ea. Dar n-a fost o iubire adevărată, şi a fost ideea ei să-i punem capăt.

Înţelese prea târziu că orice ar fi spus, ar strica şi mai mult.

Ea rămase tăcută. Se putea citi pe chipul ei că era foarte circumspectă în privinţa motivelor pentru care el se afla acolo. Dar dincolo de toate acestea, Clayton sesiză atracţia irezistibilă pe care ea o simţea pentru el.

Derrie fusese deci îndrăgostită de el. Cum de nu observase mai repede?

— Nu m-am purtat corect cu tine, zise el, căutându-i privirea. Te-am considerat la dispoziţia mea din principiu, am refuzat apoi să ascult de tine şi în cele din urmă te-am concediat. Şi ştii ceva, Derrie? râse el cu amărăciune. Fata pe care am angajat-o în locul tău îmi cere părerea înainte de fiecare hotărâre pe care o ia. N-are deloc încredere în ea.

— De ce n-ai lăsat-o pe Bett să-ţi facă treaba asta în loc să se bage în lobby? îl întrebă Derrie. Ar fi fost foarte potrivită.

— Bett n-a vrut să lucreze pentru mine. Era plină de ambiţii şi a considerat că eu îi stau în cale.

Clayton o cercetă pe Derrie cu atenţie.

— Nu-mi simţi lipsa deloc?

— Îmi lipseşte munca pe care o făceam pentru tine. Dar şi cea pentru Sam mă pune la încercare. De altfel, e un şef foarte bun.

Derrie încercă să schiţeze un zâmbet.

— Şi avem de gând să vă batem să vă meargă

fulgii la alegerile din noiembrie.

Îşi înălţă sprâncenele, contrariat.

— Nu fii atât de sigură. Nu sunt o cauză pierdută, îi răspunse el cu o lucire ciudată în priviri.

„Ţine-l pe Haralson pe lângă tine şi-ţi garantez că aşa vei ajunge”, se gândi ea, dar îşi păstră gândul pentru sine.

Clayton se uită fix la ea, afişând o aparentă gravitate.

— Derrie, te-ai gândit vreodată cum ar fi să faci dragoste cu mine?

Derrie ridică din umeri.

— O dată sau de două ori, mărturisi ea.

Clayton miji ochii şi-i zâmbi satisfăcut.

— Pari cam stingherită. N-ai făcut-o niciodată?

Derrie se înfurie la culme observându-i aerul de superioritate.

— Dacă mă crezi pură ca neaua proaspătă şi dacă mai crezi că toată viaţa mea n-am făcut altceva decât să te aştept pe tine să-mi satisfaci dorinţele feciorelnice, atunci află că ai greşit adresa.

Clayton fu surprins şi nu făcu nicio încercare să se ascundă.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

— La vremea respectivă încercam să uit că sunt, spuse ea enigmatică. El era bun cu mine, în măsura în care eu aveam nevoie de bunătate, şi oricum, nu regret nimic.

— S-a terminat fără niciun fel de urmări?

— Bineînţeles, spuse ea.

Privirea lui alunecă pe rochie, oprindu-se asupra

locului unde sânii încercau să scape din strânsoarea materialului. Părul ei mătăsos curgea în valuri aurii pe umeri. Nu era deosebit de frumoasă, era însă foarte atrăgătoare. De fapt era sexy, se hotărî el în cele din urmă. Şi, oricum, era absurd ca ea să stea singură aşteptându-l în timp ce el încerca paturile altora, şi zâmbi la propriile aprecieri greşite pe care le avusese despre Derrie. Era uimit că nu se gândise niciodată până atunci la viaţa ei particulară.

— Uite ce e, trebuie să vorbesc ceva important cu tine, schimbă el tonul discuţiei. Niciodată nu ţi-a plăcut de Haralson, dar n-ai vrut să-mi spui de ce. Dar acum am nevoie să-mi spui.

Se refugie din faţa lui înspre camera de zi.

— În cele din urmă s-ar putea să afli tu singur, se eschivă ea, ţinându-şi promisiunea faţă de Cortez.

Clayton o urmă în cameră şi se aşeză pe canapea, în faţa ei. Părea tulburat.

— Ce-mi ascunzi acum s-ar putea să mă coste victoria în alegeri.

— Şi crezi că mi-ar părea rău? Doar lucrez pentru adversarul tău cel mai important, îl tachină ea.

Îşi ţuguie buzele, apoi zâmbi uşor.

— Ai putea să te întorci la mine.

— Mă mai gândesc. Oricum, nu înainte de terminarea alegerilor. Ar însemna să mă aliez cu inamicul.

— E-n regulă, acceptă el. După alegeri.

Derrie izbucni în râs.

— Mai vedem noi.

— În sfârşit, am la ce să mă gândesc cu

nerăbdare, zâmbi el cu maliţiozitate. Eşti sigură că nu vrei să-mi spui nimic despre Haralson?

Ea se strâmbă.

— Aş vrea să-ţi pot spune.

Îl privi în ochi. Nu ştia pe cine să aleagă. Nu putea să-l ajute pe Clayton fără să-l lovească pe Sam, dar nu voia nici ca fostul ei şef să aibă de suferit.

— Nu te încrede prea mult în el, îl sfătui ea în cele din urmă. Te ajută la ceva?

— Mă ajută.

Se întoarse spre ieşire, apoi se răzgândi şi o privi din nou.

— Cred că l-am lăsat destul pe Haralson să facă ce vrea. Am de gând să fiu mai atent în ce-l priveşte, să văd dacă e chiar atât de rău pe cât susţineţi tu şi cu Nikki.

— Nu pot să fiu de acord cu tine, nu uita că lucrez pentru opoziţie, zise ea, deşi în sinea ei se bucura să-l vadă recăpătându-şi judecata.

— Mi-am dat seama şi singur.

— Nu uita cine m-a ajutat să ajung în tabăra opusă.

— Cum aş putea să uit, se văicări el în glumă.

Se uită lung la ea, apoi zise, după o lungă pauză:

— Ştii, tocmai mi-am dat seama de ce pare atât de gol biroul meu fără tine.

— De ce?

— O să-ţi spun, îi promise el, ieşind.

Se întoarse şi-şi băgă capul înapoi pe uşă.

— Dar *după* alegeri!

Capitolul 16

Dimineaţa următoare Nikki se stăpâni cu greu să nu-l sune pe Kane. Nu din laşitate se comporta astfel. Dacă nu s-ar fi temut pentru viitorul carierei lui Clayton, l-ar fi invitat pe duşmanul ei necunoscut să publice fotografia, fără să-i pese de consecinţe. N-avea însă dreptul să-i distrugă lui Clayton tot ceea ce construise până atunci.

Întrebarea care o preocupa cel mai tare era cine se ascunde în spatele acestui şantaj. Nu credea să fi fost Haralson. Ce interes avea el să piardă Clayton alegerile? Chiar dacă metodele lui nu-i erau pe plac, el nu încercase decât să consolideze poziţia lui Clayton şi bineînţeles pe a sa. Putea să fie cineva din tabăra lui Hewett, deşi Derrie ar fi anunţat-o imediat.

Evită să răspundă la telefon deşi, o dată cu venirea amiezei, telefonul suna continuu. Încercă să cupleze robotul dar se întâmplă ceva şi mai rău.

— Răspunde-mi, Nikki, răsună ameninţătoare vocea lui Kane. Ştiu că eşti acolo. Ce dracu’ se întâmplă cu tine? Te-ai răzgândit?

Nikki îşi muscă buzele. Trebuia să mintă ca să-l salveze pe Clayton. N-avea de ales.

Ridică receptorul abia stăpânindu-şi greaţa.

— Kane, m-am mai gândit. Îmi pare rău, dar nu pot să-i fac aşa ceva lui Clayton, spuse cu o voce tristă de om învins.

— Viaţa fratelui tău e independentă de a ta, încercă el să o convingă. Nikki, noi doi vom avea un copil!

— Da, dar… poate că nu sunt, totuşi, îngăimă ea, strângând cu putere receptorul în mână. Analizele pot fi greşite, uneori…

Urmă o pauză, apoi se auzi un declic. S-a terminat, se gândi ea, s-a terminat pentru totdeauna.

Clayton îi observă paloarea fără să înţeleagă cauza. Părea încordată şi hotărâtă să nu dea lămuriri.

— Te simţi rău? o întrebă.

— Deloc. Ai uitat să-mi spui că te-ai întâlnit cu Derrie. Ce mai face?

El începu să râdă.

— Scuipă flăcări pe nas şi pe gură. Dar cred că se întoarce după alegeri. E ciudat că nu mi-am dat seama niciodată cât de mult semănăm şi cât de bine ne înţelegem, spuse el gânditor.

Nikki se însenină observându-i privirea.

— Da, eu am înţeles asta dintotdeauna, îi mărturisi.

— E plină de surprize draga noastră Derrie.

Apoi zâmbetul i se stinse şi deveni îngrijorat.

— Aş vrea să am timp să le descopăr pe toate. Dar trebuie să câştig campania asta şi mai am şi alte probleme, adăugă privindu-şi sora.

Îşi luă apoi un aer preocupat.

— Am avut timp să mă gândesc serios la Haralson. Tu şi Derrie aţi fost mereu împotriva lui, deşi a avut o contribuţie esenţială la demascarea depozitelor ilegale ale lui Lombard; totuşi metodele lui sunt discutabile din punct de vedere etic. N-ar fi

trebuit să ignor latura asta şi sunt gata să recunosc: am făcut o greşeală. Am hotărât să-l trimit înapoi la Washington.

Nikki răsuflă uşurată.

— Îmi pare bine. Faci exact ceea ce trebuie.

— Presupun că da. Dar era al naibii de folositor ca manager de campanie. Nu ştiu cine ar putea să-i ia locul.

— Eu.

Clayton făcu ochii mari şi apoi izbucni în râs:

— Ai fi nemaipomenită! Dar am nevoie de tine să compui discursuri drăguţe şi să convingi toţi simpatizanţii mei să vină la vot, spuse el prefăcându-se serios. Nikki, ţi-ai irosi talentul dând ordine turmei de oameni care lucrează la campanie. A trebuit deja să renunţi la sculptură pentru campanie. Aş întrece măsura punându-te în postul ăsta. Mă descurc eu. M-am gândit deja la câteva persoane.

Îşi strânse buzele şi-l privi în ochi:

— Ai să vezi tu că într-o zi voi candida şi eu. Poate chiar pe locul tău.

— Tremur de groază numai la gândul să dau cu ochii de tine în arena politică, spuse el afectuos.

Se îndreptă apoi spre ieşire:

— Unde te duci? îl întrebă ea.

— Să lichidez socotelile cu Haralson, bineînţeles.

După plecarea lui, Nikki îşi aminti cât de tare îl făcuse să sufere pe Kane. Şi ea era la fel de supărată. Dacă ar fi fost posibil să se mărite cu Kane fără să-i facă rău lui Clayton!

Doamna Yardley ciocăni la uşa biroului lui Kane şi băgă apoi capul pe uşă:

— Vă caută domnul Jurkins, spuse. Ar vrea să vă vorbească, dacă se poate.

— Se poate, spuse el laconic. Cheamă-l înăuntru.

Jurkins purta un costum vechi de doi ani şi pantofi uzaţi.

Kane îl privi lung pentru un moment. Chiar dacă i-ar fi încolţit bănuiala că Jurkins primise mită pentru a-i înlocui pe cei de la C.W.C. cu o altă companie de evacuare a deşeurilor, imaginea omului din faţa lui i-ar fi spulberat-o într-o clipă.

— Da, Jurkins. Pot să te ajut cu ceva? spuse uşor nerăbdător.

— Am auzit nişte zvonuri, spuse celălalt încet în timp ce răsucea nervos între degete o agrafă de hârtii. Aş fi vrut să ştiu dacă au de gând să vă bage la închisoare pentru depozitarea deşeurilor.

— Bob Wilson spune că e puţin probabil, îi răspunse Kane sprijinindu-se de marginea biroului. În mod sigur însă că ne vor amenda. Şi e clar că pentru scurgerile din containere vom avea probleme cu agenţiile federale şi locale de protecţia mediului.

— Da, ştiu şi e vina mea. Având în vedere condiţiile, scurgerile erau un accident previzibil, domnule Lombard, recunoscu Jurkins. Eu n-aş aproba nimic ilegal. Adică vreau să spun că n-aş fi aprobat. Am o fetiţă, are numai şase ani, bâigui el. Are leucemie. O duc din când în când la spitalul St. Jude, unde o tratează gratuit, dar, vedeţi, mai am de plătit medicamentele şi medicii de aici.

Asigurarea de la vechiul loc de muncă mi-a expirat şi ea nu e inclusă în asigurarea de aici. Dar nu pentru asta am venit.

Kane ridică mirat o sprânceană. Jurkins aproape tremura.

— Stai jos, Jurkins, spuse el arătându-i un fotoliu.

Jurkins avea un aer straniu, aşa slab şi neajutorat, în fotoliul acela imens de piele. Mai răsucea încă agrafa între degete.

— Sper că nu aveţi necazuri mari. Cumnatul meu nu se ocupă de escrocherii, vă rog să mă credeţi.

— Dacă aşa spui tu… Cel puţin nu vor închide fabrica, îi răspunse Kane. Aştept ceva. Ceva anume.

Jurkins ezită. Privi undeva în sus şi deschise gura. Se vedea că vrea să spună ceva, dar cuvintele refuzau să se articuleze. Brusc, se ridică în picioare, cu faţa roşie ca racul.

— Acum… hm… mă duc înapoi în birou, spuse cu voce nesigură, încercând să schiţeze un zâmbet. Sper să se rezolve toate problemele.

— Şi eu.

Kane mai stătea încă pe marginea biroului, deşi Jurkins plecase. Mintea lui analiza conversaţia ciudată care tocmai se încheiase. În mod evident, era ceva care scârţâia. Jurkins era implicat în ceva şi se temea să vorbească. Apăsă un buton:

— Cheamă-l pe Bob Wilson, te rog.

— Da, domnule, i se răspunse. Imediat.

Haralson se uita la Clayton de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Vrei să plec? îl întrebă pe celălalt. Nu glumeşti?

— Îmi pare rău, dar cred că vorbesc foarte serios. Vreau să te înlocuiesc cu altcineva.

Haralson, întotdeauna binedispus şi serviabil, îşi schimbă brusc expresia feţei. Se ridică din fotoliu şi, ţinându-şi ţigara între degete, căută într-un sertar.

— Nu, n-ai să mă concediezi. Şi ştii de ce?

— Spune-mi, sunt foarte curios, îl invită Clayton cu un zâmbet indiferent şi încrezător.

Nu ştia absolut deloc ce-l aşteaptă. Haralson scoase o fotografie lucioasă şi-o împinse peste birou lui Clayton.

— Dacă vrei să vezi asta pe prima pagină a tuturor ziarelor de scandal din țară, concediază-mă.

Clayton rămase cu răsuflarea tăiată. Deşi pentru acest gen de fotografii imaginea nu era absolut şocantă, se puteau totuşi trage nişte concluzii evidente. Era Kane Lombard – cu Nikki!

— Şi nu e singura. Mai am şi altele de acelaşi gen. Sunt sigur că-mi vei accepta punctul de vedere, spuse Haralson curtenitor. O să te ajut să câştigi alegerile, dar asta are mai puţină importanţă. Scopul meu principal este să-l distrug pe Lombard. Presupun că nu ştii că datorită lui tatăl meu şi-a pierdut locul în Senat?

Clayton fu din nou uimit.

— Da, e adevărat, continuă Haralson. Lombard a aflat că tatăl meu era amantul soţiei altui senator, i-a spus lui Fred Lombard şi datorită lui a aflat

toată lumea! Eram în ultimul an de şcoală când s-a întâmplat asta, dar n-am uitat nimic, cum aş putea să uit? Locuiam într-un orăşel din Texas şi mizerabilul acela de ziar a continuat să dea amănunte săptămâni în şir! Mama mea n-a mai suportat şi s-a sinucis. Am jurat că Lombard şi familia lui vor plăti scump pentru asta! Tot timpul ăsta n-am urmărit decât un singur scop. Am muncit foarte mult pentru Miles Townshend ca să câştige influenţă în mediile din Washington. Când Lombard şi-a deschis fabrica, m-am plasat într-o poziţie cheie: să lucrez pentru un candidat din Charleston care să-l distrugă pe Lombard, bineînţeles, cu ajutorul meu.

— Deci tot timpul ai avut asta în minte, spuse Clayton îngrozit. Probabil că ţi-au trebuit…

— …luni, aprobă Haralson imperturbabil. Da, mi-au trebuit luni ca să-mi pun la punct planul. N-am pierdut din vedere niciun amănunt, totul fiind orientat către un singur scop: distrugerea lui Lombard. O să fie băgat în închisoare. Ai cuvântul meu pentru asta, iar tu va trebui să-l ataci în mass-media până când opinia publică va cere arestarea lui.

— Tu crezi că o să-ţi fac jocul pentru că mă ameninţi cu fotografiile? spuse Clayton ascunzându-şi teama. Află că Lombard şi sora mea se iubesc!

Dar Haralson mai avea un as în mânecă. Şi era dispus să-l folosească:

— Fotografiile alea nu sunt totul. Cel care mi-a făcut rost de ele e un detectiv particular. L-am pus

să-l urmărească pe Sanders, reporterul de la „Weekly Voice”, care mergea la Aiken, oraşul natal al Secretarului de Interne. A aflat că Miles nu s-a atins niciodată de o fată, nici la şcoală, nici la colegiu. Şi când a început să circule zvonuri despre preferinţele lui sexuale, prima dată când a fost ales în Senat, s-a grăbit să se însoare cu sora ta ca să închidă gura lumii. Ştiu eu de ce.

— Adică ce ştii tu exact? întrebă Clayton cuprins de spaimă.

— Cunosc secretul cel mai bine păstrat din Washington: că Townshend e homosexual.

Clayton amuţi. Nu îndrăznea să spună niciun cuvânt. Încercă să-şi concentreze atenţia asupra fotografiei, chinuit de teama că secretul despre Nikki şi Miles va fi dezvăluit şi în acelaşi timp având o poftă nebună să-l strângă de gât pe Haralson.

— Poţi s-o iei cu tine, îl invită Haralson. Eu am negativul. Sora ta nu va avea ocazia să-l facă fericit pe monstrul de Lombard. Poate că o iubeşte, dar niciodată nu va fi a lui. Detectivul meu a sunat-o să o prevină că fotografiile vor fi publicate dacă se mai întâlneşte cu Lombard. Va plăti şi va continua să plătească până când va fi mort ca şi mama mea!

Clayton se întoarse la birou. Îşi dădu seama abia acum cât fusese de prost. Cum putuse să ignore toate semnalele? Haralson îl băgase într-un joc foarte periculos şi acum el îi atrăgea pe Nikki şi Miles în acelaşi joc. Clayton nu ştia ce să facă.

Privea nervos fotografia şi realiză că Nikki îl iubeşte pe Lombard. Şi că ea aflase deja de fotografii. Asta explică de ce fusese atât de încordată şi necăjită în dimineaţa aceea.

Nu mai era decât o lună până la alegeri. Haralson mai avea în mod sigur şi altceva în mânecă. N-avea niciun dubiu că Haralson va publica fotografiile la un moment dat. Va aştepta probabil până în ultima clipă şi apoi le va trimite unor ziare. Scandalul o va compromite pe Nikki şi-i va spulbera lui Clayton şansele de alegere.

Avea o singură şansă: să-l oprească pe Haralson. Urcă în maşină şi porni către Seabrook, mai exact către reşedinţa de pe malul mării a lui Lombard.

Lombard fu uimit să constate că la uşa casei lui se afla Clayton Seymour, dar uimirea ţinu numai pentru o clipă. Avea în mână un pahar de whisky cu gheaţă şi pleoapele îi clipeau des în timp ce se dădea la o parte ca să-l lase pe celălalt să intre.

Casa de pe plajă era deosebit de luxoasă, observă Clayton, plasată exact în dreptul portului. Se gândea că-l costase o avere.

— E cumva o vizită de curtoazie? spuse Kane afectat.

— Ai mare noroc că nu obişnuiesc să omor oamenii, îi răspunse Clayton privind în jur. Eşti singur? murmură el.

Kane dădu din cap.

— Da, ce s-a întâmplat?

— Cred că ar fi mai bine să arunci o privire la chestia asta, spuse el, scoţând fotografia din

buzunarul hainei şi aruncând-o pe măsuţa de cafea.

Ochii lui Kane se întunecară şi se îngustară ameninţător. Începu să înjure violent articulând răspicat cuvintele.

— Cine a îndrăznit? ceru el să afle în timp ce ochii săi promiteau deja răzbunare.

— Managerul meu de campanie, John Haralson, spuse Clayton cu severitate. Mă hotărâsem să-l concediez azi-dimineaţă şi el mi-a pus chestia asta în mână. Aş putea să te omor pentru ce i-ai făcut lui Nikki, spuse privindu-l pe Kane cu asprime.

— Noi doi ne-am iubit atunci, răspunse el solemn. Te rog să ţii minte ce expresie am folosit: deci n-am sedus-o, nu am profitat de ea. Am făcut dragoste.

Clayton se mai destinse puţin, dar nu prea mult. Era încă furios.

— Şi trebuia neapărat s-o faceţi pe plajă?

— În casă nu aveam voie, spuse el luându-şi o figură jalnică.

Veselia însă îi dispăruse brusc.

— Nikki a văzut-o? întrebă deodată.

— Nu ştiu, dar i s-a spus că fotografiile există. A fost ameninţată cu publicarea lor dacă încearcă să te întâlnească.

Kane zâmbi uşurat.

— Deci asta era. Doamne ajută!

— N-ai vorbit cu ea azi?

— Am încercat toată ziua, spuse Kane apăsat. Spunea că totul a fost o greşeală şi eu am crezut că vorbeşte serios, spuse înălţându-şi capul. Acum

însă am de gând să mă însor cu ea. Dacă nu-ţi convine, cu atât mai rău, adăugă fără să clipească, cu o expresie hotărâtă şi implacabilă.

— Măcar eşti destul de cinstit ca să stai alături de ea, spuse Clayton uşor arogant.

— Să stau alături de ea, la dracu'! Eu o iubesc! Poartă în pântece copilul meu.

Clayton rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase să primească un astfel de răspuns.

— Poftim?

— Cum, nu ţi-a spus?

— Nu.

Erau atâtea lucruri care se limpezeau acum!

— Probabil îşi închipuia că o să explodez dacă aflu. Şi nu prea greşea. Acum însă nu mai e cazul. Nu prea reuşesc să mi-o imaginez pe Nikki cu un copil în braţe.

Zâmbi fără să vrea. Îşi compuse apoi o figură serioasă.

— Spuneai că o iubeşti.

— O iubesc din prima zi când ne-am întâlnit, spuse el cu o voce hotărâtă. Am încercat dar n-am putut să mi-o alung din minte.

Sorbi o gură de whisky şi, ridicându-şi capul, îi aruncă lui Clayton o privire supărată.

— Află că eşti un ticălos, Seymour. Tu ai aranjat să se arunce containerele cu deşeuri în mlaştină şi tot tu ai adus presa la faţa locului.

— Nu, nu eu, spuse Clayton cu sinceritate. Dar am motive sigure să cred că Haralson a pus într-adevăr la cale toate astea.

— Să ştii că mi-a trecut şi mie prin minte

varianta asta, spuse Kane fără grabă, amintindu-şi discuţia cu Jurkins.

— N-avem timp pentru investigaţii serioase, dar ştiu de ce vrea Haralson să te prindă în plasă. Şi află că nu din motive politice.

Îi povesti apoi tot ce aflase de la Haralson, observând că, pe măsură ce se apropia de sfârşit, Kane, care păruse neîncrezător la început, devenea din ce în ce mai furios.

— Trebuie să fi fost foarte ocupat dacă nu mi-a trecut până acum prin minte chestia asta. Oricum era o poveste foarte veche. Dar tu de ce ai venit practic aici?

Clayton spuse fără să clipească:

— Pentru că nu-l pot lăsa s-o şantajeze pe Nikki, sau chiar şi pe mine, cu chestia asta. A mai aflat încă un secret bine păstrat şi eu singur nu-i pot face faţă.

— Mai şantajează şi pe altcineva?

— Da, pe fostul meu cumnat.

— Miles Townshend e homosexual, nu-i aşa? spuse Kane liniştit.

Clayton ezită dar numai pentru o clipă. La urma urmelor Lombard va face parte din familie foarte curând.

— Da, îi răspunse.

Kane urmă apoi, după câteva momente lungi de deliberare:

— Townshend este foarte bine văzut la Washington. Chiar şi adversarii lui îl respectă şi îl simpatizează. Ar fi însă păcat să se lase şantajat cu ceva care nu depinde de voinţa lui. Deci Haralson

ştie, spuse după un moment privindu-l pe Clayton.

Clayton dădu din cap.

Kane privi fotografia în care el şi Nikki se iubeau.

— Sunt sigur că lui Nikki n-o să-i placă, însă nu cunosc altă cale de a pune beţe-n roate unui şantaj, bineînţeles cu excepţia asasinării autorului lui.

Luă în mână fotografia privind-o cu părere de rău.

— Cred că ţi-ai dat seama la ce mă refer.

— Pentru asta am venit aici. Ar fi bine să vă căsătoriţi cât mai repede, spuse Clayton ridicându-se în picioare.

Kane căută într-un sertar şi apoi scoase de acolo o hârtie care părea un document.

— E certificatul de căsătorie. Eşti invitat la căsătorie, dar să ştii că nu e nicio supărare dacă după asta nu ne vei vizita prea des. Mai ales până la alegeri – în care candidatul meu va câştiga bineînţeles.

Clayton abia se stăpâni să nu râdă.

— Ticălosule!

Kane zâmbi şi el cu nonşalantă.

— Cine se aseamănă, se-adună, îi atrase el atenţia.

— Ai de gând să permiţi publicarea fotografiei? întrebă Clayton.

— Ai altă soluţie?

— Nici dacă-mi storc creierii.

— Atunci, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. O să i-o trimit prin fax tatălui meu chiar acum. Cred că mai are timp să o pună în ediţia de

săptămâna asta. Nikki nu trebuie să afle nimic.

— Să ai grijă de ea şi să o faci fericită, spuse Clayton aruncându-i o privire rapidă.

— Se înţelege. Nikki mă iubeşte, adăugă el vizibil încântat.

— Ea ştie că şi tu o iubeşti?

— Tu ce crezi?

Clayton porni spre ieşire, dar se întoarse brusc spre Kane.

— La paştele cailor câştigaţi voi alegerile!

Râsul zgomotos al lui Kane îl urmă tot drumul până la maşină.

Secretarul de Interne Miles Townshend răspundea la întrebările ziariştilor după o conferinţă de presă. Susţinuse oficial decizia preşedintelui de a trimite trupe în vederea rezolvării conflictului dintre Serbia şi Bosnia. Cu câteva glume reuşise să destindă atmosfera şi spulberă elegant toate opiniile nefavorabile. Era uimit şi încântat să vadă abilitatea cu care îşi atrăgea presa de partea sa.

Se întoarse apoi în birou, unde îl aştepta cineva la telefon. Îi spuse secretarei să-i dea legătura.

— Se vede că ne sincronizăm! râse scurt Haralson auzind vocea lui Miles. Tocmai ai intrat în birou, nu-i aşa?

— Da.

Miles era curios şi voia ca celălalt să o observe din vocea lui.

— Voiam să te anunţ că am de gând să public nişte fotografii în care apare fosta ta soţie.

— Ce fel de fotografii? îl întrebă Miles calm.

— Fotografii în care ea şi Kane Lombard sunt într-o… hai să-i spunem poziţie compromiţătoare, spuse el râzând. Cred că nu ai nimic de comentat, adăugă apoi flegmatic. Şi mai e ceva: ştiu totul despre tine. Dacă nu vrei să te trezeşti cu presa pe cap, fetiţo, trebuie să faci ce-ţi spun eu.

Miles simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Se zgâia la vitraliile din faţa lui până când descoperi un punct transparent în care pictorul uitase să dea cu pensula. Îşi concentră toată atenţia asupra acestui punct până când inima şi creierul reîncepură să-i funcţioneze normal. Deci nu scăpase până la urmă de ceea ce se temuse cel mai mult pe lume. Pus în faţa faptului împlinit, simţea o ciudată senzaţie de eliberare. Era oare chiar atât de important că va afla toată lumea? Mentalitatea oamenilor se mai schimbase, el făcea parte dintr-o altă generaţie. Probabil că toţi cei din administraţie cunoşteau deja acest secret, însă erau deosebit de discreţi. Cui îi păsa oare cu adevărat? Era momentul să reînceapă să creadă în bunul-simţ al oamenilor. Cei care îl preţuiau cu adevărat îl vor preţui şi de acum înainte, indiferent de ce preferinţe sexuale va afişa. Iar această schimbare nu-i va afecta cu nimic viaţa în măsura în care el nu va dori acest lucru. Se simţea îndeajuns de puternic ca să contracareze o lovitură neaşteptată.

Începu să râdă. Râdea şi nu putea să se oprească.

Haralson rămase blocat. Strânse cu putere

receptorul în mână.

— La dracu'! Ai să vezi tu când o să afle toată lumea! spuse el amenințător.

Începu să râdă şi mai tare. Auzise amenințarea şi zgomotul telefonului trântit în furcă, dar parcă aceste gesturi îşi pierduseră orice semnificaţie. În orice caz, Haralson nu renunţase nici pe departe la planul lui. Probabil însă că Miles îl făcuse să-şi piardă siguranţa.

Când îşi reveni, Miles îşi aduse aminte că Haralson îi vorbise despre nişte fotografii compromiţătoare pentru Nikki. În niciun caz nu trebuie să fie ea victima celui care voia să-l şantajeze pe el. Trebuia neapărat să o prevină.

Îi ceru secretarei să-i formeze numărul lui Nikki. Însă numărul pe care-l avea nu era bun. Se schimbase între timp. Trebuia să ia legătura cu Clayton. Spera să mai fie timp pentru a o scoate pe Nikki din planurile lui Haralson, oricât de diabolice ar fi fost ele.

Se răzgândi şi lăsă jos receptorul. Nu, de data asta nu era de ajuns un simplu telefon. Îi datora lui Nikki mai mult decât o informaţie obţinută prin altcineva. Se gândi câteva clipe apoi apăsă pe un buton ca să vorbească cu secretara:

— Fă-mi o rezervare la primul avion spre Charleston, îi spuse.

— Dar, domnule, trebuie să mergeţi la şedinţa de comitet…

— Sună-i şi explică-le că am de rezolvat o problemă urgentă în circumscripţia mea. Spune-le că e vorba de o chestiune de familie, adăugă el.

— Da, domnule.

Închise interfonul şi îşi luă servieta diplomat. Dacă ajungea la timp, reuşea să îndepărteze pericolul care o viza direct pe Nikki şi indirect pe Clayton.

Capitolul 17

Un bărbat înalt şi negricios îşi făcu apariţia în birourile principale ale companiei Lombard Internaţional. Era îmbrăcat cu o cămaşă roşie cu mâneci lungi, blugi şi vestă din acelaşi material, iar în picioare avea o pereche de bocanci. Îşi purta părul lung şi negru prins în coadă şi ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari închişi la culoare.

Îşi îndreptă atenţia spre birourile directorilor. Arătă, cu un gest scurt, o legitimaţie unei secretare drăguţe şi zâmbitoare şi doar un minut mai târziu era introdus în biroul lui Kane Lombard.

Cortez se prezentă şi dădu mâna cu Kane.

— Deci sunteţi de la F.B.I., spuse Kane. Ce mai vreţi să ştiţi acum, pentru numele lui Dumnezeu? Mai întâi a fost Organizaţia pentru Protecţia Mediului, şi acum dumneavoastră, mormăi el după ce îi indică oaspetelui un scaun pe care să se aşeze.

— N-am nimic de împărţit cu dumneavoastră, râse Cortez. Vreau doar să vorbesc cu cineva care lucrează aici – îl cheamă Jurkins.

Kane se încruntă.

— Will Jurkins?

— Chiar el.

Cortez ezită, cântărindu-l din ochi pe Kane.

— Trebuie să vă spun ceva încă de la bun început. Lucrez pentru guvern, dar am autoritatea să fac arestări în cazul acesta.

Se aplecă spre Kane.

— Totuşi, continuă el, dacă mi-l daţi pe Jurkins pentru trei minute, cred că vă pot scoate din porcăria în care l-am ajutat pe John Haralson să vă bage, fără să vreau însă.

— Dumneavoastră? îl fulgeră Kane cu privirea, ridicându-se ameninţător în picioare.

— Aşezaţi-vă, spuse Cortez, cu un ton plictisit, împingându-l pe Kane, devenit furios, înapoi în scaunul său de director. Am centura neagră. Credeţi-mă pe cuvânt şi nu-mi cereţi să v-o dovedesc. Am luat legătura cu Organizaţia pentru Protecţia Mediului în momentul în care am dat peste ceea ce credeam că e o dovadă de poluare premeditată a mediului. Îi urăsc pe cei care fac aşa ceva. Dar nu mă aşteptam ca Haralson să fie implicat direct în afacerea asta. E sub urmărire din cu totul alte motive. După câte s-ar părea, s-a hotărât să combine afacerile lui obişnuite din zonă cu plăcerea de a vă băga la apă, adăugă el enigmatic. Dar de ce nu trimiteţi mai bine după Jurkins? O să vă dezvălui câteva dedesubturi în legătură cu deşeurile acelea aruncate în mlaştină şi descoperite într-un moment atât de prielnic.

Kane nu stătu prea mult pe gânduri.

— Bine, zise el, apăsând butonul interfonului. Adu-mi-l pe Will Jurkins. Nu-i spune că am musafiri.

— Nici n-aveam de gând, se auzi în difuzor

răspunsul sec al lui Gert.

Ultimul om din lume pe care s-ar fi aşteptat Nikki să-l vadă sunând la uşa ei era fostul ei soţ, Miles Townshend. Părea obosit, dar zâmbi când ea îi făcu loc să intre în casă. Afară, parcată pe trotuar, zări o limuzină neagră cu şofer în livrea şi doi bărbaţi în costume negre şi cu ochelari de soare. Asta îi aminti lui Nikki cât de important era vizitatorul ei.

— Îmi pare rău că am apărut aşa, Nikki, dar îţi datoram o vizită, se justifică el după ce se aşezară în sufragerie. M-a sunat Haralson, continuă el, aplecându-se în faţă, cu braţele încrucişate pe genunchi.

Ochii i se îngustară.

— Nikki, mi-a spus că are nişte fotografii cu tine şi cu Kane Lombard.

— Deci el era, murmură Nikki, încleștându-și dinţii. Dar am făcut tot ce mi-a cerut aşa ca nu le va publica.

— Te înşeli, spuse el cu convingere, urmărindu-i reacţia. O, probabil că nu imediat, ci la un moment dat, înainte de alegeri. A pierdut simţul măsurii. Loveşte în toată lumea, fără să-i mai pese. Şi eu sunt printre cei vizaţi.

— Şi tu? îl întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Exact.

— Îmi pare rău. E furios pe Clay pentru că l-a dat afară. E furios pe Kane, dar şi pe mine. O să ne distrugă pe toţi.

— Nu-l voi lăsa să se atingă de nimeni, îi

răspunse el. Crede că mă are la mână. De fapt, ştiu pe cineva care-i poate veni de hac pentru totdeauna.

Ea se întoarse spre el făcând ochii mari.

— Am fost un prost, Nikki, zise el, zâmbind cu amărăciune. Dacă aş fi recunoscut totul de la început, cine ştie cum ar fi decurs acum lucrurile. Dar aşa, îl voi lăsa pe Haralson să le spună el tuturor, dacă asta vrea. Nu-mi mai pasă.

Nikki păru brusc cuprinsă de îngrijorare, iar Miles izbucni în râs, văzând-o.

— N-am de gând să-mi zbor creierii, o linişti el. Dacă aş face-o, cine ar mai avea grijă de micuţele noastre bufniţe pătate?

Ea zâmbi, în ciuda neliniştii ce nu o părăsise.

— Ştii, cred că e mai bine aşa. N-aş putea continua tot restul vieţii mele ascunzându-mă, riscând să fiu mereu şantajat şi pretinzând că sunt altceva decât sunt în realitate, doar pentru că vreau să evit nişte situaţii stânjenitoare. Fie ce-o fi. Prietenii mei nu se vor supăra, iar duşmanilor nu le pasă. Sper, completă el, strâmbând din nas.

Îşi deschise servieta sub privirea contrariată a lui Nikki. Aruncă un plic cu acte pe măsuţa de cafea.

— Consideră-le un antidot împotriva şantajului. Dă-i-le lui Clay şi Dumnezeu să-l ajute.

— Ce conţine? întrebă ea, luând în mână plicul sigilat.

— Lucruri pe care nu e nevoie să le cunoşti. Spune-i lui Clay că lucrurile au fost deja demarate şi că Haralson va fi arestat foarte curând pentru adevăratele sale afaceri murdare. De fapt, n-au

nimic de-a face cu politica sau cu răzbunarea personală; s-a gândit să împuşte doi iepuri deodată când a aflat despre Kane că locuieşte în Charleston şi că îl susţine pe adversarul politic al lui Clayton. Materialul de aici, arătă el spre plic, e doar pentru informarea lui Clay. El nu trebuie să facă nimic. Absolut nimic. Conţine dovezi despre legătura lui Haralson cu unul dintre angajaţii lui Kane, descoperite de F.B.I. în cursul unei anchete care nu are nicio legătură cu problema deşeurilor, şi sunt suficiente dovezi aici pentru arestarea amândurora. Haralson va fi mult prea ocupat să se apere ca să mai poată face rău de-acum înainte. Va avea parte tocmai de ceea ce îi pregătise el lui Kane Lombard.

Miles se ridică în picioare, zâmbind, şi se apropie de Nikki. Degetele lui îi mângâiară uşor obrajii şi în ochi i se citi regretul.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Nikki.

Ea îl privi în ochi.

— Nu a fost numai vina ta, spuse ea şoptind.

Zâmbi.

— Te-am iubit, să ştii. În felul meu, te voi iubi întotdeauna.

Miles îşi muşcă buza de jos şi o privi mâhnit. Roşise uşor.

— As vrea…

— Nu trebuie să te simţi vinovat pentru mine, Miles. Sunt îngrijorată de ce vei face de acum încolo.

— S-ar putea să trebuiască să-mi caut o nouă profesie, zise el râzând, dacă Haralson se va ocupa

de mine.

— Nicio şansă. Oamenii te apreciază prea mult. Îţi mulţumesc că ai bătut atâta drum pentru mine, spuse Nikki în timp ce-l conducea spre ieşire.

Se opri o clipă să-l privească. Era îngrijorat, dar nu lăsa să se observe.

— Toată lumea ascunde câte ceva, nu ştiai? întrebă ea.

— Ba da, dar cei mai mulţi sunt destul de norocoşi ca să nu li se descopere secretul niciodată, Nikki. Visele pot oricând să devină realitate. O să rezolvăm noi cu Haralson.

— De-abia aştept, zise ea cu venin în glas.

— Şi eu. Pe curând.

Îi zâmbi pentru ultima oară şi plecă la fel de tăcut şi discret cum îşi făcuse apariţia.

Nikki studie plicul stăpânită de curiozitate. Ce putea oare să aibă Miles în acele hârtii ca să-l salveze pe Clay de Haralson?

Jurkins intră în biroul lui Lombard pentru a doua oară în tot atâtea zile. Părea însă mai nervos ca prima oară, mai ales după ce-l zărise pe bărbatul negricios în faţa patronului.

Rămase în picioare, cu spatele la uşa închisă, privindu-i pe rând pe cei doi din birou.

— Dânsul e Cortez, făcu Kane prezentările. Şi Will Jurkins.

Îşi strânseră mâinile. Cortez observă că palmele lui Jurkins erau umede şi fierbinţi. Aproape că tremura din cauza nervozităţii.

Se lăsă să cadă în fotoliul de lângă Cortez.

— Da, domnule, ce doriţi? îl întrebă pe Kane.

Kane făcu semn cu capul înspre Cortez şi se aşează în fotoliul din spatele biroului.

Cortez îl ţintui pe Jurkins cu privirea.

— Vreau să ştiu cum de te-ai ales cu o notă de plată de câteva mii de dolari la o clinică din marginea Charlestonului, şi mai ales cum de-ai reuşit s-o plăteşti în bani gheaţă?

Gâfâitul lui Jurkins era mai elocvent decât orice răspuns. Tremura tot şi pupilele îi erau dilatate.

— Ai plătit câteva mii de dolari dintr-un foc, continuă Cortez, şi Kane Lombard se încruntă auzindu-l.

Jurkins se gândi în primul moment să nege, dar cei din faţa sa nu păreau dispuşi să înghită orice. Fusese luat pe nepregătite şi pus în faţa unor fapte de netăgăduit. Mai avea o singură şansă: trucul cu fetiţa. Se chirci brusc, cu umerii căzuţi şi cu capul în mâini, prefăcându-se că respiră şi mai agitat ca până atunci.

— Ştiam eu c-o să se afle, se văicări el. N-am putut să-l refuz. Medicamentele costă atât de mult şi am vrut să-i cumpăr fetiţei mele şi câteva lucruri drăguţe.

Ridică o privire imploratoare înspre Kane.

— Ea e tot ce am eu mai scump pe lume. Nu mi s-a părut ceva grav când mi-a explicat ce să fac. Tot ce voia de la mine era să spun că o companie nu-şi face treaba cum trebuie şi să angajez alta în locul ei. Asta-i tot. Nu mi-a cerut niciodată să fac ceva ilegal, domnule Lombard. Doar să vă spun că C.W.C. nu-şi face treaba ca lumea. Mi-a spus că eu

trebuie să vă conving şi să-l angajez pe Burke să-i înlocuiască. Asta-i tot, spuse Jurkins posomorât. Nu vreau ca fetiţa mea să moară.

Kane îi înţelese durerea, dar Cortez nu părea să fie deloc compătimitor. Se aplecă înspre el. Ochii negri ai lui Cortez îl străpungeau, ameninţători.

— Fetiţa ta e la spitalul St. Jude, în tratament, spuse el calm. Singurele cheltuieli pe care le-ai făcut au fost cele de la clinică şi cu medicamentele. Fiica ta are într-adevăr leucemie. Dar beneficiază de spitalizare gratuită, de şase luni deja. Totuşi, domnule Jurkins, adăugă el aproape în şoaptă, ce-ai plătit la clinică n-a fost nota ei de plată, ci a ta. Şi înţelegerea ta cu Haralson a fost că el îţi va plăti drogurile, dacă îl vei angaja pe cumnatul dumitale, Burke, în locul companiei C.W.C. pentru evacuarea deşeurilor din fabrică.

Kane se aşteptase ca Jurkins să fie implicat în vreun fel sau altul în depozitarea ilegală a deşeurilor. Dar o asemenea acuzaţie căzu ca un trăsnet şi-l făcu să tresară. Întorcându-se uimit spre Cortez, privirea acestuia îl îngheţă şi pe el.

Mâinile lui Jurkins se încleştară pe braţul fotoliului. Clipi pentru a impresiona şi înghiţi în sec.

— Nu-i adevărat, izbucni el. Nu, ascultaţi-mă…!

— Ba tu să asculţi, i-o tăie Cortez.

Nu-şi ridicase deloc tonul vocii şi nici măcar expresia fetei nu i se schimbă.

— Clinica pe care o frecventezi e un paravan pentru unul dintre cei mai renumiţi regi ai drogurilor din Carolina, şi este principala sursă de venituri a lui Haralson. Sunt sigur că te preocupă

sănătatea fiicei tale, dar motivul pentru care ai luat bani de la Haralson ca să-ţi trădezi patronul a fost satisfacerea unui viciu pe care nu-l mai puteai controla.

Jurkins sări în sus, încercând să fugă, dar Cortez îl opri cu o mişcare fulgerătoare. Îl luă pe sus şi îl trânti înapoi în fotoliu. Văzându-l pe Cortez aplecat deasupra lui, puternic şi de neclintit, Jurkins se hotărî să salveze ce se mai putea.

— Bine. Am făcut ce mi-a spus Haralson şi am luat bani pentru asta. Eu şi cumnatul meu am făcut doar ce ne-a zis Haralson. Burke are acasă cinci copii de hrănit. Haralson i-a promis că-l va elibera pe cauţiune dacă e prins că aruncă deşeuri industriale în mlaştina aceea. Îmi pare rău. N-am avut încotro, gemu Jurkins. N-am avut încotro, n-am avut...!

— Vreţi să telefonaţi la poliţie, vă rog, îi spune Cortez lui Kane. Cred că e mai bine să fie de față şi Procuratura şi reprezentantul Departamentului Sănătăţii Publice şi Mediului.

Kane oftă supărat, privindu-l cu milă pe cel care zăcea distrus, în fotoliul din faţa lui.

— N-ai avut destule necazuri şi aşa, Jurkins?

— Am avut... prea multe, şopti el, cu capul plecat. Prea multe necazuri, prea multă durere, prea multă teamă... şi prea puţini bani, prea puţine speranţe. N-am mai rezistat. La început, am luat atâta cocaină încât să uit că fiica mea e bolnavă. Dar apoi am început să iau din ce în ce mai mult.

Se uită la Kane.

— Doar atât mi s-a cerut, să angajez o altă

companie să vă ridice gunoiul, spuse el ca şi cum nu reuşea să înţeleagă pentru ce făcea atâta scandal. Şi Burke l-a aruncat în groapa unde i se spusese să-l arunce. Ce-i aşa de rău în asta? Doar nu l-a pus în curtea cuiva. E doar o baltă acolo, şi n-a făcut rău nimănui. Nu înţeleg de ce se agită toată lumea pentru atât. Nu locuieşte nimeni acolo. E doar o mlaştină oarecare.

Kane şi Cortez se uitară unul la altul. Era prea târziu ca să mai încerce să-i explice bietului om. N-ar fi priceput nimic.

Urmă o scurtă întâlnire cu poliţia şi cu autorităţile responsabile cu protecţia mediului, în urma căreia multe dintre neclarităţi fură lămurite. Jurkins fu arestat şi, după plecarea tuturor, Kane îi ceru lui Gert să-i trimită cafea pentru el şi Cortez. Între timp, încerca să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a-i mulţumi.

— Mi-am făcut doar datoria, nimic mai mult, spuse Cortez, zâmbind leneş. Câteodată, totuşi, nu-mi face prea mare plăcere. Fetiţa lui Jurkins va suferi cel mai mult.

— Nu, nu va suferi, promise Kane. O să am grijă de asta. Jurkins va fi trimis la o cură de dezintoxicare şi poate nu va primi o condamnare prea grea.

Dădu dezaprobator din cap.

— Seamănă cu mulţi dintre cei crescuţi aici, la ţară. Îşi aruncă gunoiul, conservele goale sau uleiul folosit în fundul curţii, sau le îngroapă şi nici măcar nu le trece prin cap că există ceva care se cheamă pânză freatică. Le va lua mult timp până să

priceapă cât de rău pot face în felul acesta. Chiar şi numai unei mlaştini.

Oftă.

— El şi Burke sunt totuşi doar nişte pioni. Adevăratul vinovat este Haralson.

— Cam aşa ceva. Şi şi-a atârnat singur funia de gât.

Cortez îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare.

— Îmi pare bine că s-a rezolvat.

— Nu încă. Dar poate că de-acum încolo.

Dădu mâna cu Cortez şi se încruntă, nedumerit.

— Cum aţi reuşit să-l depistaţi pe Jurkins?

— Chiar Haralson a fost cel care ni l-a indicat în prima fază, sperând să mă folosesc de el ca să vă îngrop sub o avalanşă de acuzaţii de poluare. O să aflaţi cât de curând din presă, aşa că n-o să vă divulg niciun secret dacă vă spun că suntem pe urmele lui Haralson de mai multe luni. Avea afaceri mai importante prin zonă decât să se răzbune pe dumneavoastră pentru socoteli mai vechi sau chiar să-l ajute pe Seymour să fie reales în Cameră. El aproviziona clinica de unde îşi procura Jurkins praful. Iar clinica reprezenta numai o parte din sursele sale de câştig şi, totodată, locul unde l-a întâlnit prima oară pe Jurkins. I-a fost destul de uşor să tragă sforile şi să-l trimită să candideze pentru o slujbă la compania dumneavoastră. Avea recomandări bune şi era un om foarte potrivit pentru acest post – pe vremuri. Înainte să devină dependent de droguri.

Zâmbi cu subînţeles.

— Presupun că cel pe care l-a înlocuit Jurkins n-a

plecat pe neaşteptate. Aşa, deodată.

— De fapt, a plecat din motive personale, îşi aminti Kane. Şi, într-adevăr, pe neaşteptate.

Cortez se mulţumi să dea din cap, fără să mai facă alte comentarii.

— Treceam într-o zi cu maşina prin faţa clădirii în care e biroul lui Clayton Seymour, povesti Kane. L-am văzut pe Haralson urcând în maşina lui. Şi m-am întrebat cum de poate un director de campanie electorală să-şi cumpere un B.M.W. nou. Eu am un Lincoln de doi ani, adăugă Kane zâmbind. Situaţia economică nu prea e strălucită în ultima vreme.

— Mie-mi spuneţi? Haralson îşi asigură un stil de viaţă luxos din vânzarea de droguri, îi explică Cortez. L-am lăsat să creadă că mă aflu într-o vacanţă prelungită. Nu ştiam ce pune la cale, dar speram să dau de un fir care să ducă la clinica aceea. Şi l-am găsit.

— Din fericire pentru mine. Ce se va întâmpla acum?

Cortez ridică din umeri.

— L-am arestat pe Haralson pentru trafic de droguri şi acum mă întorc la treburile mele din Washington.

Îşi coborî vocea.

— Mi se pare că v-am spus deja că, oficial, eu n-am ce căuta aici.

Înainte de a ieşi pe uşă, Cortez se mai întoarse o dată:

— Vă urez să aveţi noroc cu presa. Sper că vă vor acorda pentru reabilitare tot atâta spaţiu cât au făcut-o atunci când se credea că sunteţi

personajul negativ.

— Glumiţi? întrebă Kane cu cinism. Îşi vor cere scuze în pagina a treia. Dar vor fi atacaţi pe prima pagină în ziarul familiei mele.

Zâmbi nostalgic.

— Sunt unele momente, nu uitaţi, când îmi pare bine că tatăl meu este proprietarul unui ziar de scandal.

Derrie se afla într-unul din birourile de la sediul electoral al lui Sam Hewett, când o zări pe Nikki intrând pe uşă.

— Un spion, un spion, strigă Derrie, prefăcându-se scandalizată, şi arătând cu degetul spre noua venită.

— Ei, ia nu mai striga atâta, spuse Nikki cu căldură în glas. Îţi propun, ca de la un agent electoral la altul, să uităm tot ce-a fost urât între noi. Alegătorii îl vor alege pe cel mai bun.

— Vai, dar vă mulţumesc, intră şi Sam Hewett în joc cu o plecăciune reverenţioasă adresată lui Nikki.

Cei prezenţi în încăpere chicotiră amuzaţi de expresia de pe chipul ei, după care se prefăcură preocupaţi de munca lor.

— Încă n-aţi câştigat, domnule Hewett, îi aminti Nikki, zâmbind.

Dădu mâna cu adversarul fratelui ei.

— Dar trebuie să recunosc că e o plăcere să luptăm cu dumneavoastră. Sunteţi un jucător cinstit. Nicio lovitură sub centură.

— Aş dori să pot spune acelaşi lucru şi despre

fratele dumneavoastră. Dar nu pot uita cum l-a urmărit în presă pe fratele lui Norman Lombard. Norman este directorul meu în campanie, după cum bine ştiţi, şi e un om valoros. Ca de altfel şi Kane.

Nikki dădu aprobator din cap.

— Vă promit cu mâna pe inimă că a fost ultima lovitură necinstită.

— Sper să fie aşa.

— Vă puteţi lipsi de Derrie pe timpul prânzului? întrebă Nikki. Trebuie să vorbesc neapărat cu ea.

— Bineînţeles. Puteţi pleca.

— Mulţumesc.

Nikki aşteptă până ce ea şi Derrie ajunseră în stradă.

— Ne-a ajutat Miles, spuse ea surescitată. A descoperit nişte lucruri dubioase în legătură cu Haralson şi ni le-a adus.

Derrie se opri din mers şi zâmbi încântată.

— Despre ce e vorba?

— Nu ştiu. Nişte hârtii. I le-am dat lui Clay acum zece minute. Cum s-a uitat peste ele, a şi ţâşnit afară din birou.

— Îmi pare bine pentru el. Sper că-l va pune pe Haralson la zid.

— Spune-mi şi mie ce se întâmplă?

— Nu ştiu nici eu ceva sigur, în afară de faptul că acest domn Haralson i-a cam supărat pe mulţi. Norman Lombard a primit un telefon – cred că de la fratele său – şi a ieşit şi el în grabă, zâmbind cu gura până la urechi. Nu ştiu ce se întâmplă, dar e clar că noi suntem ultimii care află. Nişte ciuperci.

Asta suntem.

— De ce? întrebă Derrie curioasă.

— Pentru că ne ţin la întuneric şi ne hrănesc cu…

— …nu-i nevoie s-o spui!

Nikki o luă de braţ pe Derrie, râzând.

— Hai să mâncăm ceva. Şi as vrea să iei cina cu noi la sfârşitul săptămânii.

Clayton încercă să dea de Nikki la telefon. Dar acesta suna la nesfârşit şi nimeni nu răspundea. Puse jos receptorul, evident tulburat. Tocmai îi telefonase Kane ca să-i spună că fotografia pe care i-o dăduse urma să fie publicată şi să apară pe la amiază.

Clayton nu voia ca Nikki să vadă ziarul înainte ca el să o prevină. Şocul ar fi putut să-i facă rău atât ei cât şi copilului.

Copilul… Un zâmbet îi apăru pe buze la gândul că Nikki va fi o mamă desăvârşită. Dacă ea îl iubea pe Lombard, probabil că va trebui până la urmă să se străduiască şi el să fie mai amabil cu Kane. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că găsea ceva de admirat la Kane Lombard.

Capitolul 18

Prima pagină a ziarului al cărui proprietar era Lombard părea cât se poate de şocantă: un bărbat şi o femeie, în mod evident îndrăgostiţi unul de celălalt, făceau dragoste pe plajă, vizibil însă în fotografie doar de la talie în sus. Titlul scris cu litere de-o şchioapă era chiar şi mai şocant:

„ROMEO ŞI JULIETA ÎN VERSIUNE MODERNĂ – CÂND DRAGOSTEA UNEŞTE DOI ADVERSARI”.

Tânăra femeie care nu putea să-şi dezlipească privirea de pe ziar se făcu deodată albă ca varul. Însoţitoarea ei încerca din răsputeri să o smulgă din acel loc, în clipa în care una din femeile care stăteau la coadă făcu legătura între femeia palidă care tocmai ieşea din magazin şi cea de pe coperta ziarului.

— A publicat-o! gemu Nikki. Haralson a publicat-o, ai văzut? Doamne Dumnezeule…!

— Nikki, era ziarul lui Lombard, o lămuri Derrie jenată, în timp ce o ajuta să intre în maşină. E „Weekly Voice”, ziarul tatălui lui Kane.

— Doamne, cum a putut! Îl urăsc! murmură Nikki plângând de furie. Îl urăsc! Cum a putut să ne facă una ca asta mie şi lui Clay?

— Linişteşte-te, Nikki! spuse Derrie mângâietor. O să-ţi facă rău. Te duc eu acasă. Se vor rezolva toate, trebuie doar să nu mai plângi.

— Nu pot. Vreau să mă duci la fabrica lui Kane Lombard! Nu vreau să mă întorc acasă plângând. Vreau să-i sparg mutra pentru ce mi-a făcut!

— Nu, nu te las, îi spuse Derrie continuând să meargă în direcţia cartierului în care locuiau Nikki şi Clay, fără să ia în seamă protestele furioase care nu se mai opreau.

„Slavă Domnului, Clay e acasă!” îşi spuse Derrie în timp ce intra pe poartă.

Clayton apăru în prag în vreme ce ea făcea semne disperate să se apropie mai repede. Alergă să o ajute să intre în casă.

— Mă duc să fac o cafea, spuse Derrie lăsând-o pe Nikki în grija lui Clayton.

— Animalul... Mitocanul... Porc mizerabil... reuşi să spună Nikki printre sughiţuri de plâns. Ai văzut? A publicat în ziarul lui taică-său chestia aia... fotografia aia dezgustătoare! E mână în mână cu Haralson, am ştiut eu de la început...!

— Linişteşte-te, Nikki, îi spuse Clay trăgând-o la pieptul său. Liniștește-te şi ascultă cu atenție ce-ţi spun: am vrut să-l concediez pe Haralson şi mi-a pus în faţă fotografia asta.

— Poftim?

— Da, ai auzit bine. A încercat să mă şantajeze, zâmbi el ironic. Numai că eu nu permit nimănui să mă şantajeze, aşa că i-am dat fotografia lui Kane Lombard.

Ea îl privi lung, cu inima sfâşiată de durere. Deci propriul ei frate o abandonase complet în ghearele celui mai mare duşman al ei.

— Am pus cap la cap ceea ce ştia fiecare din noi despre Haralson. Apoi eu i-am explicat că ar merita să-l rup în bătaie pentru ce ţi-a făcut. Atunci mi-a explicat el cum stau lucrurile. Se pare că trebuie să vă căsătoriţi foarte repede pentru că tu eşti însărcinată.

Din bucătărie se auzi un trosnet uriaş de farfurii şi căni sparte. Derrie scăpase din mână tava pe podeaua de scânduri lăcuite.

— Spor la curăţat cioburile! îi strigă Clayton.

Dar Derrie apăruse deja în spatele uşii uitându-se la Nikki şi parcă nevenindu-i să creadă. Apoi făcu stânga-mprejur spre bucătărie, zâmbind cu gura

până la urechi.

Clayton se întoarse spre sora lui.

— Două lucruri vreau să ştiu, Nikki: dacă eşti însărcinată şi dacă ai de gând să te măriţi cu Kane Lombard.

— Nu sunt însărcinată, minţi Nikki roşindu-se până-n vârful urechilor.

— El spune că te iubeşte, adăugă Clayton.

Faţa ei se lumină brusc.

— Chiar aşa?

Apoi se întunecă din nou.

— Minte! Nu mă iubeşte, altfel cum ar fi putut să-l lase pe ticălosul de taică-său să publice fotografia aia îngrozitoare ca s-o vadă toată lumea? Dacă ai fi văzut tu cum se uitau oamenii la mine ca la o târfă!

— Dar noi ştim că tu nu eşti o târfă. Să ştii însă că n-ai nicio şansă să scapi de Kane dacă eşti însărcinată. Se pare că se gândeşte serios la viitorul dinastiei.

— Şi-a pierdut fiul, spuse ea uitându-se cu atenţie la o scamă de pe mână.

— Ştiu. Mi-a spus. Dar nu pentru asta vrea să se însoare cu tine, dacă e să judeci după felul cum arată, cum vorbeşte despre tine.

— N-aş vrea să crezi că relaţia mea cu Kane, despre care tu nu ştiai, a fost premeditată.

— Nu cred că a fost premeditată.

— Ştiu că trebuia să-ţi fi spus mai demult, dar nici eu nu înţelegeam exact ce se întâmplă. Eram sigură că cineva complotează împotriva lui Kane. Ştiam că el n-ar fi acceptat niciodată să polueze

mlaştina. Şi mai ştiam că orice ţi-aş fi spus, tu nu m-ai fi crezut.

— Ai dreptate, spuse Clayton cu înţelegere. Nu te-aş fi crezut.

— Dar acum mă crezi, spuse zâmbind şi strângându-i cu putere mâna.

Oricât de deosebiţi ar fi fost, el era fratele ei pe care îl iubea.

Îi răspunse şi el cu aceeaşi strângere de mână.

— Ştiai că documentele pe care Miles ţi le-a lăsat pentru mine sunt cât se poate de folositoare? Sunt rezultatele unor investigaţii şi conţin chiar mai multe probe decât e nevoie ca Haralson să fie arestat.

— Ce fel de probe? întrebă ea.

— Sunt strict confidenţiale şi n-am voie să ţi le dezvălui nici măcar ţie.

Îi zâmbi apoi cu subînţeles lui Nikki.

— Kane le cunoaşte. Sunt sigur că s-a gândit să te caute după ce apare ziarul.

Nikki îşi mângâie pântecele strâmbând din nas.

— Sărmanul meu bebeluş, cu o brută mizerabilă şi lipsită de sentimente pe post de tată...! Să publice el o asemenea fotografie... într-un ziar! spuse înroşindu-se de furie şi de data asta, ca de altfel de fiecare dată când îşi amintea. Cum a putut?!

— Era singura posibilitate de a-l împiedica pe Haralson să se răzbune publicând-o într-un ziar mai puţin îngăduitor, spuse Clayton ignorându-i protestele. Eu totuşi aş zice să vă anunţaţi logodna cât mai repede, adăugă el ca să o tachineze.

— Nu mai e nevoie, spuse Derrie în timp ce intra cu o nouă tavă încărcată cu farfurioare şi ceşcuţe şi cu un ibric de cafea. Tocmai l-am zărit în ziarul lăsat de doamna D. pe masă.

— Nu pot să cred! Nici chiar aşa! strigă Nikki înfuriată.

Derrie izbucni în râs.

— Ei uite că a făcut-o. Şi doamna D. cred că e pe punctul să facă un atac de apoplexie că nu i-ai spus înainte să publici anunţul. Dacă ai fi fost acasă când a venit ea, bănuiesc că-ţi făcea capul calendar.

Nikki le aruncă amândurora o privire supărată.

— Oricum, puţin îmi pasă de ce scrie în ziar. Eu nu mă mărit cu el.

Amândoi îşi îndreptară instantaneu privirile spre pântecele ei. Instinctiv, ea şi-l acoperi protector cu mâinile.

— Nu mă mărit, repetă ea.

— Bea-ţi cafeaua, îl invită Derrie pe Clayton punându-i ceaşca în mână.

— Da, n-ar fi rău.

— Vreau şi eu o gură, ceru Nikki.

Derrie îi întinse, zâmbind, un pahar cu lapte.

— Nu pot să sufăr laptele!

— Da, dar cu el cresc copiii mari şi sănătoşi, spuse Derrie duios.

— Deci din cauza lor ai scăpat tu tava pe jos!

— Da. Trăgeam şi eu cu urechea, mărturisi Derrie. De la el am învăţat, spuse arătându-l cu capul pe Clayton. Întotdeauna trage cu urechea pe la uşile sălilor de conferinţă.

— Nu-i adevărat, spuse el înfuriat.

— Altfel cum crezi că ştia ce legi să susţină în timpul sesiunii parlamentare?

— Eu studiam amănunţit toate problemele şi mă hotăram singur, încercă el să-i amintească.

— Sigur, după ce ţi le explicam eu. Dumnezeu ştie câte gafe ai fi făcut dacă nu eram eu, îi spuse ea lustruindu-şi unghiile de mâneca rochiei şi apoi privindu-le cu atenţie.

El vru să-i răspundă, dar se opri şi dădu din umeri.

— Bine, n-o să mai fac alte greşeli. De ce nu te întorci să-mi conduci tu campania?

— Aş putea să o conduc eu.

— Tu eşti însărcinată.

— Şi ce-i cu asta?

— Sam n-o să mi-o ierte niciodată dacă îl părăsesc în al unsprezecelea ceas, îi spuse Derrie. Deci până la alegeri nu putem rămâne decât prieteni.

El îşi înălţă sprâncenele şi-i surâse.

— Numai prieteni?

Ea începu să râdă.

— Ei bine, orice e posibil, spuse apoi cu seriozitate. Telefonul începu să sune şi Nikki întinse mâna să răspundă. Era un binevoitor. Puse receptorul jos. Peste câteva clipe telefonul începu din nou să sune. După încă zece minute se părea că toată lumea din Charleston şi din Carolina de Nord o zărise într-un ziar sau altul şi voia să comenteze la telefon povestea lui Romeo şi a Julietei. Când, la sfârşitul zilei, telefonul sună din

nou, Nikki ajunsese la capătul răbdării şi nu se afla tocmai în dispoziţia necesară de a vorbi cu Kane, plin de sine la celălalt capăt al firului.

— Tu! strigă ea. Ascultă aici, şarpe veninos ce eşti...!

— La ce oră vrei să ne căsătorim mâine? Ar fi fost foarte bine la ora unu, însă dacă nu-ţi convine putem schimba la altă oră.

— Ce-ai zice de alt secol? Să ştii că nu mă mărit cu tine!

Urmă o pauză.

— Tatălui meu i-ar conveni foarte mult.

— Pardon?

— A dat deja la cules un titlu bombă pentru ziarul lui. Vrei să-l auzi? Începu să citească: „Mama copilului lui Romeo refuză căsătoria cu nefericitul tată”.

— O, Doamne!

— Trist, nu-i aşa? Sunt sigur că oamenii te vor suna şi te vor acosta pe stradă, să-ţi spună cât de lipsită de suflet eşti.

— Kane, cum ai putut să faci aşa ceva?

— În fond şi tu m-ai ajutat, îi aminti el. Ba chiar ai remarcat că a fost foarte plăcut... Mă întreb cum ar arăta un asemenea titlu pe prima pagină?

— Şantajistule!

— Am făcut singurul lucru care se putea face, să ştii că n-am avut încotro, schimbă el brusc tonul discuţiei, vocea devenindu-i caldă şi liniştită. Haralson avea de gând să publice fotografia aceea.

— Presupun c-ar fi făcut-o.

— În felul ăsta, i-am tăiat craca de sub picioare.

Acum, fotografiile pe care le deţine nu mai au nicio valoare. Nu mai poate şoca sau umili pe nimeni cu ele. Şi, fiindcă veni vorba de el, află că e pe cale să devină locatarul închisorii regionale datorită unor acuzaţii de trafic ilicit cu substanţe prohibite. Sunt sigur că-şi va angaja un avocat bun care să pledeze pentru eliberarea sa pe cauţiune la prima audiere. Nu cred să aibă vreo şansă, fie vorba-ntre noi. Apropo de noi, eu şi cu tine mai avem ceva de aranjat.

— Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple, îi atrase Nikki atenţia.

— Probabil că nu, o aprobă el. E-n regulă. O s-o facem cum trebuie. Cum scrie-n carte, draga mea.

— Cum scrie unde? Kane? Kane!

Dar la celălalt capăt al firului nu mai era nimeni. Nikki privi lung în receptor.

— Eşti un om insuportabil şi n-am de gând să mă mărit cu tine.

— Ba pot să pariez că o vei face, zise Clayton. Bea-ţi laptele.

John Haralson terminase de băut al treilea pahar de whisky. Auzi cum se deschide uşa camerei sale de motel, dar nu realiză acest lucru decât când îl zări pe Cortez stând lângă un individ în uniformă.

— Cortez! îl salută Haralson. Ia un pahar!

— Nu, mulţumesc. Va trebui să mă însoțești.

El clipi.

— De ce? întrebă cu un zâmbet plăcut.

— Avem o listă cam lungă.

Cortez îi citi mandatul.

— Începe cu încălcarea legii substanţelor prohibite, intrarea în posesiunea lor pentru a le distribui, încercare de extorcare de bani, mită... restul poţi să-l citeşti şi singur. Şi arătă mandatul.

Haralson îl luă şi îl parcurse repede, încruntându-se. Se ridică în picioare nehotărât.

— Mă arestezi?

— Nu eu, el. Eşti arestat chiar acum pentru încălcarea legilor statului Carolina de Sud. Vei fi dat în urmărire penală pentru trafic de droguri ceva mai târziu. Sunt nişte formalităţi... extrădare şi altele.

— Dar tu eşti în vacanţă.

Cortez zâmbi rece.

— Nu mi-am mai luat concediu de când am pus la punct prima întâlnire cu tine la sediul F.B.I., când încercai să obţii unele informaţii cu caracter secret, veni calmă replica. Apropo, ar fi cazul să-ţi iei chestia asta.

Şi dădu omului uluit moneda de aur de doi dolari şi jumătate.

— Dar ai cumpărat-o. Te obseda.

Cortez zâmbi uşor.

— Eu nu am obsesii. Nici măcar în privinţa monedelor.

— Dintre toate chestiile făcute clandestin, mormăi Haralson.

— Tu ai scris cartea despre astea.

Cortez îşi puse ochelarii de soare.

— Acum e al tău, îi spuse poliţistului. Să-l ai în vedere pentru noi. Oricum, ţinem legătura.

Haralson strigă după el:

— Aici nu e jurisdicţia ta şi nu intru în domeniul tău. Tu lucrezi la F.B.I.

Cortez se întoarse amuzat spre el.

— Oare?

Apoi părăsi încăperea fără să mai adauge nimic altceva.

În aceeaşi seară, uşa de la intrare a locuinţei familiei Seymour se deschise pentru a-l lăsa să intre pe Kane Lombard, cu braţele pline de cadouri. Acesta trecu pe lângă Clayton, intră în camera de zi şi îşi descărcă povara pe canapeaua pe care se afla Nikki, mută de uimire.

— Trandafiri, zise musafirul, indicând cele trei buchete, fiecare de altă culoare, ciocolată, compact-discuri cu muzică romantică şi un player ca să le poţi asculta, două cărţi de poezie şi o sticluţă cu cel mai bun parfum. Chanel, bineînţeles, adăugă el zâmbind.

Nikki îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Dar… ce înseamnă toate acestea?

— Ustensilele de peţit, îi explică el.

Se aşeză lângă ea, fără să-l ia în seamă pe Clayton.

— Am şi un inel undeva prin buzunare. E un inel de logodnă, bineînţeles, şi-l poţi schimba dacă nu-ţi place. Va trebui oricum să vii cu mine să alegem orchestra pentru nuntă.

— Dar n-am spus că mă mărit cu tine, se împotrivi ea.

— Te cred c-o să te măriţi cu mine, zise el,

extrăgând din buzunarul vestei o cutiuță de catifea.

— Urăsc diamantele, încercă Nikki încă o dată să-i taie vorba lui Kane.

— Şi eu. Tocmai de aceea ţi-am cumpărat un smarald. Vei primi şi brăţara, colierul şi cerceii cu care se potriveşte.

Smaraldul era de o frumuseţe incredibilă. Nu era unul obişnuit, ci oval şi cu faţete tăiate drept, ca la un diamant, iar transparenţa era desăvârşită. Nikki se uită la el ca în transă. Probabil că era o piatră de cel puţin două carate.

Îşi ridică privirea, ochii strălucindu-i de încântare.

— Nu aştepta niciodată de la mine ceea ce se obişnuieşte, zise Kane cu blândeţe în glas. Nu sunt tipul convenţional.

Nikki îi privi îndelung faţa largă, leonină, citind pe ea dureri şi bucurii cât pentru o viaţă întreagă. Mâna ei se ridică încetişor, să-l mângâie, să-i parcurgă astfel trăsăturile. Îl iubea totuşi atât de mult.

— Primeşte să fii soţia mea, îi şopti el.

Întâlnindu-i privirea citi în ochii lui o adoraţie pe care n-o mai ascundea în faţa ei. Zâmbi uşor.

— O, bineînţeles că voi fi soţia ta, zise ea cu voce gâtuită de emoţie.

Kane zâmbi fericit, ţinând palma ei lipită de obrazul lui. Îşi ţuguie buzele a regret.

— Sunt sigur că tatăl meu va suporta cu greu această ştire. Câştigă o noră, dar pierde un titlu nemaipomenit pentru prima pagină a ziarului său.

— Lasă că îşi poate găsi unul la fel de bun.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— De exemplu, arestarea lui Haralson e o ocazie foarte bună.

Curând după aceea, John Haralson fu extrădat autorităţilor federale pentru trafic de droguri, şi trimis la închisoare de un procuror federal cu privirea tăioasă şi rece, care îi părea foarte cunoscut.

Miles Townshend nu mai aşteptă să se răzbune Haralson pe el. Făcu publice, printr-o şocantă declaraţie, înclinaţiile sale sexuale. Ştirea deveni cap de afiş în două ziare importante şi în emisiunile de ştiri ale câtorva posturi de televiziune, pentru vreo două zile, fără să creeze totuşi un scandal de proporţii. Nimeni nu-i ceru demisia. De fapt, candidatul la preşedinţie din partea Partidului Democrat îl elogie pentru onestitatea şi curajul său şi promise că îl va menţine pe postul de Secretar de Interne în caz de victorie în alegeri. După care, Miles ţinu cuvântări în favoarea respectivului candidat, lucru care îi aduse acestuia o deosebită popularitate în rândul comunităţii homosexualilor.

Fiica lui Will Jurkins se bucură în continuare de spitalizare gratuită. Iar tatăl ei, cu ajutorul financiar al lui Kane Lombard, urmă un tratament de dezintoxicare. După care, datorită ajutorului dat anchetei împotriva lui Haralson, scăpă de condamnarea la închisoare. Cumnatul său primi o amendă substanţială şi scăpă şi el ca prin urechile acului de o condamnare. Se mută într-un stat vecin şi începu o nouă afacere în domeniul depozitării

deşeurilor.

Kane Lombard fu absolvit de orice acuzaţie, dar primi la rândul său o amendă destul de importantă.

Mai rămăsese o săptămână până la alegerile parlamentare şi prezidenţiale. Nikki era ocupată până peste cap cu invitaţiile la nuntă, organizând cu febrilitate în acelaşi timp şi asigurarea transportului la secţiile de votare a simpatizanţilor lui Clayton, vorbind la telefon şi scriind adresele pe plicuri. Îşi petrecuse noaptea dinainte împreună cu Kane la reşedinţa acestuia de pe malul oceanului. Acum se aflau în casa familiei Seymour din Charleston, în faţa celui de-al doilea rând de cafele. El îşi răsfoia actele conținând contracte ale fabricii, într-un capăt al canapelei, în vreme ce ea completa invitaţiile la celălalt capăt.

— E foarte bine aşa, zise ea în receptor. Şi ne va face plăcere să facem publică contribuţia dumneavoastră esenţială la desfăşurarea alegerilor prin oferta de a transporta voluntar alegătorii la urne. Da, e foarte frumos din partea dumneavoastră. Nu, vrem doar ca oamenii să voteze în număr cât mai mare. Nu va exista nicio încercare de a constrânge să voteze pentru fratele meu doar pentru că le asigurăm transportul. Dorim doar o participare fără precedent. Şi dumneavoastră? Cu atât mai bine. Vă mulţumesc încă o dată pentru ajutor, vă voi contacta din nou cât de curând. Da.

Închise telefonul cu mintea mai mult la adresele invitaților decât la strategiile de manipulare a

electoratului.

— Până una-alta, ajunge cu treaba asta, zise ea, consultându-şi agenda. Mai am o cuvântare de ţinut la Clubul Artelor mâine dimineaţă şi o întâlnire cu Liga Femeilor după masă. După care voi participa joi la inaugurarea unui restaurant.

Se încruntă.

— Sper că mai încap în taiorul roz.

— Cumpără-ţi unul nou, îi sugeră Kane.

Se uită la ea zâmbind în sinea sa. Era un izvor nesecat de energie chiar şi în starea de acum. O adora pe Nikki.

Ea îi simţi privirea şi-şi ridică ochii. Străluceau.

— Sunt la ultima sută de invitaţii. Ce bine ar fi fost totuşi că coordonăm nunta cu alegerile, se gândi ea cu voce tare. Ne-ar fi dat o popularitate atât de mare în alegeri…

— Nici nu te gândi la aşa ceva. Doar e candidatul tău şi nu al meu, o tachină el, aruncând contractul pe pat şi ridicându-se în picioare în faţa ei.

— Asigur transportul, pentru simpatizanţii tuturor candidaţilor, nu numai pentru cei ai lui Clayton. E o iniţiativă politică unilaterală din care va avea de câştigat şi candidatul tău, nu numai al meu, adăugă ea cu un aer de superioritate. Şi apoi, candidatul meu este viitorul tău cumnat.

Se aplecă deasupra ei, cu ochii strălucind posesivi şi iubitori.

— Ţi-am spus azi-dimineaţă că te iubesc?

Ea râse încântată.

— Mi-o spui tot timpul în ultima vreme. Dar n-o să-mi displacă dacă mai spui de câteva ori.

— Spune-mi şi tu.

— Îţi spun, de fiecare dată când mă uit la tine. Sărută-mă, nebunule!

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l trase în jos pe canapea, într-o învălmăşeală de mâini şi de picioare, însoţită de râsete.

Pe când el încerca să evite măsuţa de cafea şi ceştile de pe ea, se auzi cineva tuşind în dreptul uşii.

Se uitară într-acolo. Clayton îi privea din prag, cu o expresie gravă afişată pe chip.

— Nu vreţi să-ncetaţi odată? întrebă el jumătate în glumă, jumătate în serios. Pentru Dumnezeu, de-abia am terminat micul dejun!

Schimbară priviri pline de compătimire între ei.

— Eşti sigură că e fratele tău? întrebă Kane.

— Trebuie să-l acceptăm aşa cum e, murmură ea cu buzele lipite de ale lui. Altfel ne va strica tot cheful după câte am făcut pentru el în campania asta. Trebuie că l-a supărat ceva.

Clayton consideră ultimele cuvinte ale lui Nikki ca pe o invitaţie. Se îndreptă spre măsuţa de cafea, dădu la o parte ceştile şi invitaţiile şi contractul şi se aşeză, împreunându-şi mâinile pe genunchi, făcându-se că nu ia în seamă modul mai degrabă intim în care erau încolăciţi cei doi în faţa lui.

— Într-adevăr, m-a supărat ceva. Derrie a început să facă din nou agitaţie în jurul Ligii Speciilor pe Cale de Dispariţie şi alegerile au loc săptămâna viitoare. Uite care e problema. Nikki, trebuie să scap de necazul ăsta cu bufniţele pătate

înainte ca oamenii să meargă la urne. Mă asculţi? ... Nikki, n-ai putea să încetezi să-l mai ciupeşti pe logodnicul tău, ca să poţi auzi ce-ţi spun? E vorba de ceva serios.

— Parcă ce fac eu e mai puţin serios, chicoti Nikki. Dar dacă insişti atât, suspină ea. Îl făcu pe Kane să stea în capul oaselor, se ghemui la el în braţe, dar îi acordă fratelui ei întreaga atenţie, dând dovadă de o diplomaţie în mişcări care îi făcu pe amândoi să zâmbească.

— După ce se termină campania, va trebui să facem ceva în legătură cu Derrie, reluă Clayton discuţia.

Nikki îşi aşeză mâna pe pântece şi se uită cu căldură la cei mai importanţi bărbaţi din viaţa ei.

— Mi-e teamă că va trebui să-ţi rezolvi singur problema asta, frate dragă.

Se lipi mai strâns de Kane şi-l simţi îmbrăţişând-o cu un suspin de mulţumire.

— Şi sper că ai observat că am lucruri mai importante de făcut decât să ascult de chemarea datoriei faţă de tine.

Clayton se uită la ea nedumerit.

— Te referi la campania electorală?

— Nu, mă refer la faptul că sunt pe cale să-ţi asigur încă un vot. Adevărul e, adăugă ea parcă puţin ruşinată, că n-o să-ţi mai fiu de mare ajutor după ce voi pune la punct aceste ultime amănunte organizatorice. Ştii, continuă ea, aruncându-i lui Kane o privire preocupată, am fost azi-dimineaţă la doctor să asculte pulsul copilului.

— S-a întâmplat ceva? sări Kane ca ars. Nu mi-ai

spus că ai fost la doctor!

— Am vrut să vă fac o surpriză. Nu s-a întâmplat nimic, zise ea exasperată de privirile speriate ale celor doi bărbaţi. Doar că lucrurile sunt puţin mai complicate decât ne aşteptam.

— Cum adică, complicate? întrebă Kane neliniştit.

Nikki se ghemui în braţele lui, cu un oftat de iubire.

— Păi, a auzit două inimi în loc de una.

— Două… începu Kane.

— …inimi, îl completă Clayton.

Bărbaţii schimbară între ei priviri pline de înţeles. Kane părea foarte mândru de isprava lui.

— Gemeni! izbucni Kane, cu fața strălucindu-i de bucurie.

Nikki râse.

— Da, gemeni. Ce spui de asemenea devotament faţă de familie, frăţiorul meu drag, adăugă ea zâmbindu-i lui Clayton în timp ce îşi rezema obrazul de pieptul lui Kane. Deci nu-ţi mai aduc doar un nou alegător, ci doi.

Sfârșit

LOVE STORY

După miezul nopţii

"– Deci sîntem în război, nu-i aşa ?
El confirmă cu o mişcare a capului.
– Fără nici o reţinere ?
– Eu aşa lupt, zise el îndesîndu-şi mîinile în buzunare.
– Mi se pare corect. Cu o condiţie însă : fără să împroşcăm cu noroi.
El ridică o sprînceană.
– Tu ştii mai bine.
Ea simţi cum o cuprinde un val de furie.
– Fără să aruncăm cu lături în ceea ce s-a întîmplat între noi, rosti ea anevoie.
El voia s-o lovească din plin. Îşi bătuse joc de el şi poate încă mai voia s-o facă.
– N-a fost decît o aventură de-o noapte, zise el."

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-67-6